N’enfilàrem una trentena

(*2005*)

Carles Reig

(*Conte u.*) **Nit d’opi**

(*Conte dos.*) **Fabre febrós d’osques i escares**

(*Conte tres.*) **Història del misteriós**

(*Conte quatre*.) **Honest rodet de fil**

(*Conte cinc*.) **Exaltant vertigen del conèixer**

(*Conte sis*.) **Ràpida drecera al re**

(*Conte set*.) **Adéu bon dia**

(*Conte vuit*.) **Passi-ho bé com anem**

(*Conte nou*.) **Lolita a l'infern dels plutòcrates**

(*Conte deu*.) **Nicolau Beranui, merdicida**

(*Conte onze*.) **El gradual millorament de la raça**

(*Conte dotze*.) **Massa caps per a un sol barret**

(*Conte tretze*.) **O ahir havent sopat**

(*Conte catorze*.) **Pintoret de merda**

(*Conte quinze*.) **Yggdràsil**

(*Conte setze*.) **Guaitajorns del guaitaconys**

(*Conte disset*.) **Nèctars punxeguts**

(*Conte divuit*.) **L'ull del pardal del Salvaire, renat**

(*Conte dinou*.) **Maleïts colors de l'enveja**

(*Conte vint*.) **N'Ambròs Móra, triganer**

(*Conte vint-i-u*.) **N'Eó Illot, no se'n canta ni gall ni gallina**

(*Conte vint-i-dos*.) **Fascinació amb el peó**

(*Conte vint-i-tres*.) **Una xicarroneta qui diu que es diu Totlò Quehihà**

(*Conte vint-i-quatre*.) **Culs nous en finestra al darrer mas**

(*Conte vint-i-cinc*.) **Dels sis als setze deu**

(*Conte vint-i-sis*.) **Sols guaitant el que hi ha, i au**

(*Conte vint-i-set*.) **Vora l'estanyol**

(*Conte vint-i-vuit*.) **Corrent cap al no-re**

(*Conte vint-i-nou.*) **Per pixums explosius trets de polleguera**

(*Conte trenta.*) **Qüestió seriosa**

(*Conte trenta-u.*) **Aquesta és la vostra vida!!**

(*Conte u.*)

Nit d'opi

S'atansà n'Iu Oblit al taulell dels bons consells. Els mecànics qui atenien l'humil gernació eren amables i per xò n'Iu gosà adreçar-se'ls. Aixecà dues eines antigues — estava tan content de saber'n l'utilització. Diu: "Oi, vós, que això serveix per a asclar osquetes ben rodonetes a les llaunes, i això altre per a febrir petites superfícies de metalls en llocs molt amagats, com ara si dèiem cromats en indrets molt retirats entre ferrets de maquinària...?"

Acaronà n'Iu les eines. En vantà, extasiat, les formes oldanes. Digué: "En acabat de tres cents anys pel cap baix que deuen tindre, i encara se serven tan xiroies, cavà...? És admirívol!"

I se n'anà cap al taller a veure si en trobava cap altra. Li feia tanta d'il·lusió cercar i escorcollar entre els antics atifells... Ni els llibres abans, quan era jove, potser no li n'havien feta aitanta.

Es demanava si li ho feia l'ombrel·la. Ara es passejava pertot arreu amb una

ombrel·la sempre oberta. Així, si feia Sol, mercès a l'ombrel·la, se'n resguardava, i si ploia així mateix se n'aixoplugava. Però l'ombrel·la de seda caqui li havia oberts els ulls pel que feia al servei que verament prestaven al públic els vells ormeigs — car aquella era una ombrel·la de l'any de la picor que n'Iu havia recobrada d'un munt de remotes escombraries. L'havia duta a reparar al garatge dels amables mecànics i allí hi havia descoberts aitants de meravellosos vell arreus.

De més a més, portar tothora l'ombrel·la amunt, com elefant de molt d'urc, de trompa tostemps trempada, li havia enfortit l'índex (i els altres ditets) i musculat el tènar, d'on que avui com avui fos molt millor masturbaire de casolanes odalisques... S'havia fet qualque pistrinc i tot, així — tenia fama de sàpiguer fènyer aitan com calgués — i pus i tot, de propineta — i eren sempre les dones — vídues i bubianeses amb certs cabals — qui al capdavall ja demanaven que, uf, i que prou.

N'Iu aquells dies vivia ric i ple — ric dels rals de les puretes satisfetes, ple del descobriment continu de noves esme-robaires eines — ah, llur beutat — ah, l'enginy de llur efectivitat!

Amb piset i tot (una cambreta, una cuineta), ara podia demostrar a tothom que bon rentador ans netejador no era. I si sabia àdhuc de cuinar! Un coc excel·lent, com aquell qui diu. Perfecte caramaser — patró de caseta, sense que mai se li fes malbé ni una molleta ni una crosteta. I podia (de content i feliç i acomplert) àdhuc (bo i cuinant) fer malabarismes amb ous i pilotetes de xixines — i mai no n'escarxava ni se li n'esquerdava cap.

Totes les veïnes, i la canalleta de les veïnes, el trobaven d'allò pus atractiu. Se li atansaven que els fes feinetes, i ell encara agraït de fer-les. I mai no volia cobrar'ls res. Ara, havia de vigilar, car, si mai el tenien arraconadet i solet, lluny dels ulls dels altres, aitant la canalleta com les casades del carrer no pensaven sinó a grapejar'l — de seguida li embotien les mans a la carranxa a tocar-li el pipinet i els qui davall (bé que no gaire) si fa no fa li penjaven. Fins al punt que sovint els ous li feien per les nits aitant de mal que no podia ni dormir.

Havia sentit a dir (i ho havia llegit milions de camins, fins i tot allí, en allò on un oncle Oms seu, per facècia anomenat en Xèrloc, contava, en unes

seues memòries lleixades a la família, els seus deductius esbrinaments perdut per l'Àfrica colonial d'ara deu fotre què ho sé jo — i llegit és clar en els manuals botànics: papaveràcies, no fa? — hò, i cascalls, i els delicats talls que cal fer als glaucs collonets, i llur llet llagrimejant-hi llavors, i la sublimació, i el coure'n o bullir'n el romanents al cul de la pipa...), sí, sabia doncs, n'Iu Oblit i Oms, que un remei molt bo per a l'insomni era l'opi — i, home, quina casualitat que, cercant-cercant il·lusionadament entre els amuntecs d'eines descartades en aquell garatge tan barroc i estès, entrés per una porteta, pensant que no fos cap canfelip, i s'hi trobés un recambró per a fumaires d'opi. Ah, que content — totes li ponien, a n'Iu, aquell dies, com dic.

Aquell primer dia trobà una màrfega buida, s'hi ajegué i ensumà (sense ni pipar gens) la flaire adormidora. I a la nit dormí com un hom diu que dormen els angelets.

Ara que fumava opi i portava ombrel·la, les dones com dic sempre li deien que fes, que fes. Dolçament aquiescents. Fins i tot les dones de casa bona i prou boniques i ben quillades, i amb faldilles i brusetes a la moda. Deien totes a l'uníson: *yes!* I llurs ulls eren humits, com llurs conys en devien ésser — i enjorn ho comprovava i havia fet sest — quan juntets es trobaven davall els pontets, o festejaven romànticament repenjadets a les baranes del pont damunt el riu, o els fluixejaven els genolls a l'ampit del parapet de damunt la vall, o s'havien d'asseure rere les balustrades dels jardins municipals, guardats tostemps per l'ombrel·la dels raigs llunàtics, i ell els demanava si es deixarien massatjar d'arròs "lo clitorís". I, com dic, elles rucs totes que: *i tant!* Indefectiblement.

De vegades, brollant de la foscors, rere les brèndoles de les baranes semblaven sorgir-hi caps de lleons o de cans qui maldaven, rugents, per mossegar qui en fos darrere, cobert per ombrel·la o no, delerosos de teca: de nas, de coll, d'ull, de cap sencer. I n'Iu reculava d'esme.

Després, a l'hora de la cuita o cocció — abans del conypelament o massatge, o en acabat (massatge sempre i prou, car feia n'Iu trenta-tres anys que, allò de trempar, gens) — n'Iu de camins havia de lluitar amb les feres qui de l'olla n'eixien a espatllar-li el tec amb què volia premiar qualque veïna amb l'home de viatge, potser.

Ficaves el ratolí al got amb la resta de la densa sopa i (tot i que et pensaves d'haver-lo cuit força, encara provava d'ésser viu), fotia el ratolí un bot del got i, tot lluent d'oli, negrós, se t'esquitllava lluny d'abast — i ara doncs les feinades teues per a tornar'l a encabir al got, que te'l poguessis menjar tu o la teua atònita invitada. "Noi, i tan bon cuiner que tothom et feia!"

"Ves!" — en un muscleig una mica avergonyit.

I anaves a recobrar'l, o almenys a fotre-li barrada per a estamordir'l i poder'l aleshores tornar a encabir olla fumosa endins, quan el ratolí, ara que el tenies a toc de trompada, nyac, se't desumflava com un pet, com un pet de llop, tot polsegós, i es transformava, rere la pols verdosa, en mosca.

Es podia el ratolí bavadís transformar en mosca seca i doncs esdevindre alhora ubic i desaparegut, mesclat entre el moscam i entre d'altres eixams d'insectes. I allavòrens n'Iu sí que se'n veia un bull per a recobrar el tall. La dona potser es neguitejava massa. Menjar sense tall ja era prou dolent; ara, d'afegitó, n'Iu tot nerviós, el massatge clitoro-vaginal perillava de pendre gens lloc, o en tot cas, cas que s'escaigués, perillava d'escaure's fet a jova, sense inspiració, ni mestria, ni prou mà trencada, ca? I a poc a poc ningú no n'estava content del tot, dels serveis de n'Iu, d'ençà que, fumar, fumava aitant.

N'Òrben, el boquer del barri, frenètic homosexual com tots els carnissers del món, també el va voler llogar — que li la pelés amb la seua tècnica aitan vantada per totes les clientes. I que potser alhora l'hi fiqués part darrere, en bon indret rovelladet. Quan n'Iu li digué que no trempava feia dècades, gràcies a déu, n'Òrben s'esfereí. Per a guanyar-se'l (volguent adobar-li un gam que es creia erradament que devia aclaparar el bon massatgista), aparegué l'endemà a la porta del piset de n'Iu amb un paquet immens embolicat amb paper si fa no fot impermeable de carnisseria. "Guaiteu què us duc!" — exultà n'Òrben. "Trompa d'elefant — re millor per a la trempera en acabat. Mig descongelem-ho i es pot menjar cru i tot!" N'Iu, astorat per tant d'entusiame, es refugià al balcó. S'hi arribà n'Òrben encara més encès. Volgué abraçar-lo i por que li feia, aitan gros i barroer, el carnisser, i un cert fàstic antimariètic, n'Iu d'esme l'esquivà, d'on el pobre n'Òrben, amb l'embranzida que duia, i la nàquissa barrera del cos de n'Iu absent que l'hi

barrés, catacrec que caigué daltabaix del balcó. Tremolà la minsa barana de ferro dementre que el gras maeller s'estavellava a la vorera de baix.

S'esbotifarrà allà baix al carrer el dissortat boquer — dels seus arrodonits caires teutons, tediosos, tudables, no en romangué cap que no s'hagués esvinçat. Dalt, l'ull sobirà de n'Iu Oblit i Oms no hi veié, com dic, sinó botifarra esbotifarrada: xixines per a embudellar. Es ficà una altra vegada a dins, i tancà els finestrons.

—Pobre diable — deien per baix les velles —. Era el dimoni. Un patètic pallàs. Ací arribàvem: gràcies a l'angelet de dalt, el dimoni tornava gras, lleig, tou, bavós. On anirem a parar. Si això no és signe de fi de món! I ara és ben mort. S'estovava tant que esdevenia vulnerable, tat...?

I tenien raó, és clar. Tot el veïnatge li era a favor, sortós n'Iu. No havia de témer, doncs, cap mena de denúncia ni de xerroteria maliciosa ni de xarfardeig feixuc, costós i carregós. Ningú no li faria portar els neulers. El gras dimoníac maeller segur que havia volgut enfilar's fins al piset del pur aimador de dones. I, tant de greix consubstancial, havia relliscat, és clar, i s'esventregava al dur ciment...

Ran d'aqueixa gesta, encara rebé més afecció femenívola. Noves drudes li'n queien com qui plou. A raig. Puretes i bubianeses sobretot. La senyà Pura caigué més enamorada que cap de les altres. L'empaitava, feta tota ungletes i dentetes, llas, mesquí n'Iu, pertot arreu. Molt devota als capellans (i a d'altres fuls adobants i remeiers), el prenia per **millor** que no cap altra mena de capellà — per santó i tot, d'aquells qui troben que tocar conys és sagrat ans indulgenciós, ben vist per déu, un bon punt de cara a marcar per l'equip de ça-sus el cel.

N'Iu cresqué als ulls del veïnat. Massa sol·licitat. Ara s'amagava de por dies sencers a les fosques. I quan n'eixia, car prou havia de comprar pa (tots els rosegons rosegats al seu raconet fins a l'anorreament), feia veure que tornava de viatge. D'Irlanda, sobretot, on les dones juguen a futbol, i no els homes, massa emasculats, i el joc hi és tan brutal — el gol el fas agafant un cap de dona, ni que encara estigui cargolat al cos, i estrebant-lo (exclusivament per les trenes), l'has de ficar o enfitorar o fotre dins la gàbia plantificada entre els fiters contraris. "A Irlanda", digué, "s'hi valen totes

les monedes, n'hi ha de la Xina, de Mart, d'Albatàrrec, d'arreu: així i tot mai no n'hi ha proutes — tothom gosant messions tothora, per veure qui farà el gol proper."

Una vella extremunciada qui es deia Maragalla se li atansà aquell vespre: "Deus ser tu, qui t'enduus els infants — ningú ha vists els xiquets — te'ls has amagats on...?"

—De quins xiquets parleu, Maragalla — dels vostres o dels meus...?

—Tant se val, cavà...? Tots som de la família.

N'Iu se li posà tendre. L'abraçà ben estretament, la xaruga cuidava perdre-hi el buf. "Tieta," li digué, "sabeu què...? A cadascun dels meus retorns, veig que el meu hortet és més ple de cucs. Tot hi és corcat. No aplegaré enguany cap altre mal nap que ja no sigo tot podrit. Voleu dir que els verms no són larves dels infantons morts qui hom hi ha sebollits aprofitant que sóc de viatge...?"

"Quin pensament!" — féu la carcassa, i s'abandonà tot seguit a un repapieig macabre.

Mes és cert que els veïns anaren a l'hort de n'Iu i hi foradaren amb empenta. De la terra violada fum i boira se n'aixecà, i ominosament boira i fum tot ho embolicaven. Els al·lotets duts a menyscapte no aparegueren, per comptes de què, travessant l'enderroc opac, aparegué un gos estrany, hom digué una hiena, farta dels cossos de tots els quòndams jovençans — o belleu només era una guineu qui s'hi havia encauada i qui ara fugia com una exhalació color de flama hostilitzada pel vent.

"Coses rares, collons", deia totdéu.

Mes n'Iu els desdeia, ho minimitzava: "Hom diria que mai no havíeu vist cagar en finestra."

Allavòrens una donzella parí. Tothom, sobretot les antigueres desdentegades, tothom li digueren: "Bruixa!" I se l'enduien a cremar, al bell mig de l'hort tot tolt i desbostat de n'Iu. La noia deia: "Refotre, i

l'historieta de la verge i el crist...? Per què ells sí, i el meu infantó i jo a la foguera...?" I tothom l'abuixia sobre: "Malviatge, heretgeta!"

N'Iu va veure uns infants qui com cucs botits entraven i eixien pel seu cossi asclat de les escombraries. Diu: "Al meu cossi què hi cerquen...? Sóc pobre com les rates... Per què no recacegen als llurs...?" Mes els infants semblaven ratolins o fures, eixint i cabussant-se a les escombraries. Les ostà, o els ostà: "Foteu el camp, malparits! I les vostres famílies pensant-se que us he mort i cuit i païtt! *I la pobre verge pagant pels vostres pecats!*"

Se sacrificà n'Iu: "Atureu! La prenyava jo...!" I se n'empescà una de nova i bona: "Tots aquests viatges no eren pas a Irlanda, eren a cal metge del poble veí, que com tothom sap, prou és una eminència. M'havia donat tres mesos de vida. La verge (com totes les verges es compadeixen dels moribunds) es compadí de manguis. Digué: *fes-me un fill, que sobreviscos en gèrmen al meu ventre, tu*. I aqueixa caritat i aqueixa fidelitat, i aqueixa benevolència, castigaríeu...?"

Apagaren esques, i les teies i els tions, només per a escoltar'l. "Mes ara m'ha guarit, l'eminència, i, en acció de regraciament, m'he fet cantant de bluegrass!" — digué n'Iu —. "Si em porteu cap guitarra prou us n'adonareu!"

Mes tots passaren, urbans: "Estalvia'ns-en, ja ens ho creiem!"

Només una altra vella, quan ja era sol, se li atansà. Era una dona nova, potser una espia, una infiltrada. Pretengué no conèixer gaire bé els topants. Volgué fer llegir a n'Iu un mapa dels encontorns. "On és la boca de metro, si li plau, m'ho assenyala...?" — féu la maruana, sibil·linament.

Quan n'Iu volgué pendre el pla per a mostrar-li on queia la cosa, l'inveterada s'aferrà al paper. Se li escapaven els pets, com a antiguera genuïna; ara, tenia una força...!

—Mais bon sang, bon soir, nom d'un chien! — s'escridassà n'Iu Oblit, oblidant-se que ja no era gavatx —. Si doncs no ho deixeu, com collons voleu que us ensenyi com funciona...

Acabaren al llit, com acaben bon tros de les baralletes d'enamorats. N'Iu li pentinà el pentenill amb el seu pentinaconys de xil·la flonja. Ella li petonejà els rocs de la faixa. Llucaren, fullaren, floriren, granaren. I s'adormiren.

Enmig de la fosca nit, n'Iu es desvetllà. No sabia l'hora que era. Es creia que era hora d'amagar's — o de viatjar. Prengué una tovallola esfilagarsada i fugí fora. Queia neu. A manca d'ombrel·la, tingué la tovallola blanca, ara estesa damunt el seu cap, i la neu damunt s'hi congriava.

S'atansà al desbost de l'hort. No vol perdre sos esplets. Mes què hi roman. Roc damunt roc, i les cendres i els cruanys de la foguera afollada. Perquè té fred, recull una llauna llarga i se l'estampa al pit. Ara, quan cau, la llauna se li esvellega o se li esberla en mil xis que se li claven al pit.

Té fred i sagna amb caramells de sang. Vol tornar a casa, mes la vella l'hi ha botaculat. "I no tornos mai més, fementit! Mira que fugir de nits, i vés a sàpiguer per a boixar-te'n quina!"

Pobre beneit, se li han acabades les estonetes feraces on era macaire i beneït. Obre la boca balba: "No vinc a dir altre que..." Però ha fet tard. Finestrons closos; porta hermèticament tancada; el trucador, còsmic, perdent-se en un torniol infinit.

Veu enllà només un viarany rocós farcit de trencacolls. "Lleu hi vaig," fa, "abans, només vull dir que ni us viltinc ni en dic cap susany ni us duc cap greuge, ca...?" Cap contesta. "Au, passi-ho bé."

I se'n va, aquella nit, embegut d'opi, a lloure, com per bassetja anàrquica impel·lit. Part davant de cada casa sent el forrellat que hom prem clos encara amb més revolada. "Tips dels teus cabermòrums, cabàs; i amb les teues cançons ens has morts els cucs de l'orella; arruix!"

Malencònic, sap que enrere jaqueix una postumitat de virulent veredicte. Tothom d'empertostemps ja en dirà lleig. Li reca haver oblidada l'ombrel·la, talismà com qui diu bol·lard del gussi ballarugós de la seua ànima — així d'important. Una tovallola amb sets i tota ratada de cap manera pot comprometre's a omplir'n el buit. Ah...! Quan amb la virolla es defensava de cada cuc larvàtic qui es desficiava per atacar-li a la bestreta el

cos, i cada cuc, descoratjat, en acabat aücava que “no s’hi valia a burxar!”, com mostrava llavors el seu bon tarannà. Trepitjava els més enfellonits perquè no es quedessin incapacitats de cap atac al cor. I llavors, emprant la tija de l’ombrel·la com cap vareta de pontífex, com no predicava als sobrevivents, i sobretot no els esperonava a no ésser mai més novament heretgets — o la garrotada fóra de pronòstic.

Se n’enfita, dels antics bells records de les aventures astrugues dels anys de l’ombrel·la. Ja no el satisfà el dolç enyor. No en té pas prou, quan els efectes de l’opi s’esvaeixen, i la nosa a la gola esdevé més repugnant. Com ara si hi té de través un animaló tot tendre i llefiscós: un ratolí mig cru a la sopa.

“Una cosa et garanteixc: que me la duu flonja...” — xanxeja per a ell tot sol, car re fa molt anys que no el pot pas fer trempar. Solivern, doncs, ulla els voltants. Tot té agalius de risc que t’afetgeguen l’esme.

Per amargs afegitons, surt de sobte de la seua invisible torreta blanca, i armat, el furot de burot qui vigila els termes de la vila: “Ep, em cag en déu, on et penses que vas...?”

Entre d’altres vagues al·lusions, n’Iu, fent-se passar per pagerol més ruc que cap capçana, li diu que ahir anava a tondre (o a capar?) el boc, i per això li embolicava el cap amb aquesta tovallola, quan el boc foté un bot dient que fóra malastrugança i que es capés per comptes ell sol, d’on, precisament, les estisores li queien de punta a un peu, i que per això va ranc.

—Qui, el boc...?

—No; eu.

—Ah, doncs per molts anys, carallot! — i ara el burot se li’n reia com si s’acabava el món, i n’Iu empegueït rai.

Malaguanyada ombrel·la que no tinc (es deia n’Iu Oblit), et fotia, ara que ets a frec d’esclat, un cop part darrere, al coll cremat, que de segur te l’acabava de fer fotre espetegar.

Car l'home maleït era un d'aquells collcremats qui, molta de xerrameca de moment, però que aprés, tot de sobte, els ve la rauxa i sense motiu ni indici, batzac, te la claven. N'Iu es guaitava d'esquitllèbit l'aspra carrabina a les mans sondrollades del burot. "Diqueleu, si voleu, ara que em ve a l'esment — em fa que som vells coneguts, vós, lo colrat, i eu. Que anàem de marrecs al mateix estudi. No us fot...?"

I se li posà de perfil perquè el batlliu picallós el reconegués. "Bevíem i ens nodríem del mateix fat ventall de falòrnies. No recordeu el nom del mestre qui ens fotia tous per menys de res...?"

Es col·locà la tovallola al cap a tall de mocador de cap. "Eh...? Eh...?" L'encoratjà.

I el saig dubtós rosegant tothora un escuradents i rotant vi agre... I fent que no amb el cap amb prou feines lligat al tronc.

"*Correu-hi tots!* — cridàem, solidaris, quan el mestre volia delir un dels més breus alumnes, una xicotella preferentment, car era fort amic de fer mal als més febles, us en recordeu...? I quan la xiqueta ja era deixalles, no gaire més que interfecta, pol·luint el terra cagarrinós de l'escola de poble de sang i de limfes i dels repulsius envitricolls ventrals, *correu-hi, que ens assetja l'enemic!* — cridàem — *o el torb que ens vol desconfits i sense teules al teulat — o són, encara mills, els monstres vellutats i malquillats qui pugen de l'estaqueta i del canyeret i de la badia dels esbalçats — tots plegats a mitges ressuscitats, i més valdria que alleugerits tots fotéssim lo camp!* — d'on l'estorcent anarquia s'establia i qui corria més era el tites de caires assassins, encara arborant el pinzell amb què a estones de lleure on no atupava ningú ens pintava a l'esquena torts fitons on endevinar-hi guixades, reglades, escairades, compassades, gargallades, tapdenassades, palterades, botonades, xinxetades, llapissades, esborrallades, centimetades, encenedorades, agullesdecapades, llibrades, llibretades, tinterades, plomades, mapades, rellotjades, crucifixades, retratades, banderades, sabatades, ullerades, bales."

"No", féu el burot, bo i disparant.

El tret tot ho enfosquí. Lentament, com un vast floc de neu, anà caient la tovallola. Ooooh.

Fi.

(//||//)

(*Conte dos*.)

Fabre febrós d'osques i escares

("We were naïve," said Maryvonne Plessis-Fraissard, the World Bank's transport director.
"Who was going to do rural roads in the middle of Africa?" – *The New York Times*, p. 3; 8-nov.-2004.)

En Morley Girlcrease era un enginyer de rutes rurals enviat a Moçambic (em sembla) a obrir-hi camins asfaltats. Era un home rabassut, amb un lleuger gep, lletjot. La seua pell recordava la del gripau. Si li tocaves el voraviu esclatava gairebé a mossecs, com qualque mena de gosset molt fàcil d'irritar. Allò de què estava més pagat eren els seus rinxolets rossos. Portava a la butxaqueta de dalt de l'americana un espillet i un pinte, i se'ls pentinava adés-i-ara, sense que el preocupèsson les rialletes dels qui l'acompanyèsson, fósson homes o dones. Es treia a qualsevol moment, vingués o no a tomb, tant espillet com pinte i s'hi guaitava i s'hi pentinava, escopinant ximecs als puells del pinte, perquè els rissos s'enganxifèsson prou.

Enmig de la selva l'altre jorn, cap a migdia, un imprevist fenomen astronòmic o altre (probablement un eclipsi) n'obliterà la llum. Totes les bèsties callaren de cop-descuit. El tim de l'enginyer Girlcrease (format sobretot per nadius sense gaire cultura, per no dir'n gens) s'esfereïren qui-sap-lo. Llençaren pales i instruments i s'esbarriaren pregant selva endins.

En Morley romangué sol. Un queixal se li empoixevolí; tantost es ficava nerviós, aquell queixal se li enfurismava, i li treia foc. *No en tenia prou amb perdre el personal i quedar'm pelat i perdut enmig d'enlloc*, es digué, *que sobre el queixal se m'alçura, collons*.

Espellà el periscopi del seu folre de cuir com sovint s'espellava la xil·la del prepuci abans de pelar-se-la recordant la seua dona i els seus múltiples amants, allà a dalt, a Ròtterdam, a casa llur.

Era el seu un periscopi allarguívol. S'estireganyava amunt com qualsevol antena mig-quilomètrica. Sobrepassava les capçanes dels arbrots més alts. Tret que aquell migdia se li havia enferritjat. Les calamitats s'amuntegaven. Obstinat, el periscopi es refusava a desplegar's. Tot allò, afegit al mal de queixal i al sentiment d'ésser sol i no ben bé, car tenia l'impressió d'ésser vigilat per ulls de fera insospitada, li arrencà gemecs d'impotència. Llavors, damunt, li començà a rodar el cap. *Estic com més anem més feble. Si caic, perdut el coneixement, vés a saber qui se'm cruspirà*. Cercà les provisions en la foscor. Qualque bossa abandonada amb teca dins que li fiqués, en endrapar-se-la, sucre a la sang. Tot seguit se n'estigué. I si a les palpentes tocava un niu de serps molt verinoses?...

L'enginyer romangué glaçat enmig de la clariana. Tot pudia a quitrà. Consirà que potser el quitrà, la forta sentor que feia, emmascararia la seua, i que cap bèstia, ja desavesada a la por de la nova foscor, no l'encertiria pel fet de no púguer'l ensumar. *Vols-t'hi jugar que això no és cap eclipsi, que és un núvol de pols causat per qualque meteor estrany, o un meteorit que en estavellar's ha feta volar mitja terra, o és l'erupció d'un volcà nou de trinca, o el bolet de qualque bomba atòmica llençada pels curts de gambals teòcrates americans, delerosos d'inaugurar forçadament l'apocalipsi?...*

Es va treure les tres monedes trobades el vespre abans dementre foradaven el terra de la selva per tal d'afegir-hi en acabat grava i quitrà. Eren tres monedes estrambòtiques. Molt més grosses que les corrents, tenien un diàmetre de pam, i devien pertànyer a qualque civilització sebollida d'èpoques – pel que en sabia de l'història del món, no creia pas recordar enlloc que cap civilització n'hagués fetes de tan grosses com plats. Gens amanoses de portar al butxacó. Les duia al sarró en bandolera. Ara se n'adonà, astorat, que relluïen; tenien una fosforescència espectral, daurada, i llavors canviant, ectoplasmàtica, com si criessin focs follets al ventre.

–Collons, doncs. Tres, i cadascuna millor que no pas cap lot. No solament

fan llum, te la fan xiroia d'allò més. Estic convençut que això espantarà qualsevol bestiota ganuda o aborigen bruixot o malintencionat.

Va veure que, per a il·luminar's, amb una moneda en tenia prou. S'ensarronà les altres dues i tirà el braç endavant duient la tercera a tall de governall davant per davant. I començà a caminar camí traçat enrere, parant compte de no trepitjar l'asfalt fresc, passant doncs per la vora, pel viarany de sirga, com qui diu, i esperant de fer cap al camp de partida, on hi havien les tendes, amb els vailets ajudants i les dues o tres meuques del bordell del poblet més proper qui per a fer-ho tot plegat més casolà s'hi quedaven dementre que els obrers sortien a pencar. Alfarrrassava que en tenia per a dues o tres hores...

De sobte sentí trets de fusells. Els seus, en escapolir's se'ls havien enduts i l'havien jaquit desarmat. Tret d'un ganivet i prou. Es tregué l'espill i a la llum de la moneda es guaità els trets: fotia cara d'acollonit. Es pentinà una bona estoneta. Això sempre l'apaivagava. Quan es tornà a guaitar els trets va veure que ara feia cara d'aventurer interessant. Allí mateix es transformà en el propi apòleg. *Sóc*, digué, *l'atot del meu gènere. Qui sap si estic salvant l'humanitat. De què? Qui sap*.

Llavors el burxà una idea insidiosa. I si les monedes fossin radioactives? *Vejam si em foradaran el ronyó*. Sentí per autohipnotisme un pessigolleig ratador al costat. Llençà el sarró d'una revolada. Les dues monedes de recanvi foren vessades damunt l'asfalt novell. En una un tauró s'hi passejava amunt i avall com en una peixera folgada, en l'altre una mena de xerri negre i lluent carambolejava en un tapís carmí. *Collons, guaita tu, dues televisions!* La tercera moneda només feia llum. Una llum com la que faria el fanal més vulgaret, o el llum més familiar, com la dels llums tan moderns que comprava la seua dona a l'electrodomèstics de l'altra cantonada.

Els dos televisors no retransmetien altre que el tauró mandrós i menja-sopes, i el billar flasc, gens contundent. *Quins dos programes més cansats!* Els tornà a desar i reprengué, desneguitejat, el camí de tornada al camp.

Quan en Girlcrease hi arribà, per comptes de cap camp s'ensopegà amb un femer. *Què cony és? I prou que en put com un!* A la llum de la moneda vegé que aquell femer n'era un de genuí. Femer de deixalles i de palters d'equins, de cabrum, de ramat. Allò no eren per exemple els cadàvers dels vailets i les bagasses. Res de tan estrany.

Unes cançons molt tènues li semblaren atènyer'l. Digué: *Oïc de per segur*

les veus de l'aire. Tret que cap ventijol no s'havia alçat. Pensà llavors que els televisors rodons a més a més d'imatges eren capaços ara de produir so.

No s'hi havia ensarronat pas. *Tinc raó*, féu, cofoi. I, bo i petinant-se, esguardà ensems els dos programes nous. Pipellejaven una mica esquerdadament a la faç d'una moneda un esbart d'ocells de tota mena, i a l'altra orçava un cossiet damunt una badia curull de barrals d'un greix corcat, d'on cucs d'un munt de matisos hi vessaven tot entortolligadament. Les imatges eren curioses. Els quatre programes, se n'adonà, havien tinguts temes zoològics, inclòs, un pèl escatològicament, el del xerri, subproducte de certs animals, ben útil per a femar.

Els trets de fusell tornaren a retrúnyer. El seu equip d'obrers patint rai, suposà. Pensà aleshores d'espiar què feien a la pantalla de la moneda que emprava de lot. Se l'encarà i se n'adonà que d'allí hi venia part de la musica: un esquelloteig de bestiar anant resignadament cap a l'escorxador. Allò ja no li feia tanta de gràcia. L'enginyer Morley Girlcrease era vegetarià.

Ara es posà a la gatzoneta i afilerà cara amunt els tres televisors damunt el pedruscall del terra net. Esperava que n'eixís tard o d'hora qualque presentador, que hom aturés qualcun dels programes (cap tampoc no era gaire engrescador) i expliqués què s'esdevenia al món, o si més no a llur part del món, car era possible que aquell fenomen de la foscor sobtada només s'escaigués d'escunçar's justament al voltant d'aquella selva on hom li havia encomanat d'obrir-hi una carretera sense altra solta ni volta. Car qui hi anava a transitar ni qui anava a transportar-hi re que no fos immediatament robat pels bandolers?... Hom no travessa pas cap selva sense pagar-hi un preu. Hom no viola l'hàbitat de tants d'animals secrets sense ésser un criminal a qui cal empaitar i anorrear. Però ell prou s'havia de guanyar les garrofes. Només ho feia pel fet que fos la seua feina. *No sóc cap polític, gràcies a déu. El culpable serà qui mana l'obra, no pas el qui la fa perquè ha de nodrir la seua dona i família, no et fot*. Excuses rai, pobre enginyer.

Li vingué sobtadament a l'esment de guaitar's a la manoquella el rellotge. Confiava que l'hora marqués la nit. D'on aleshores la foscor hauria estat de seny. S'endugué un esglai, tant la mostra del rellotge com el pany de pell calapetenca del voltant relluïen dauradament, com les monedes ectoplasmàstiques. *Fotrem goig, tres quarts de pixa i encara goteja; redéu, ja em malfiava que tot això no fos radioactiu!* Es despullà d'espetec, llençà sarró, roba, rellotge, tot ben lluny, i romangué nu a la llum espectral, gens apol·lini, pobrissó, i amb la gorra de gairell. Eixams de mosquits li zumzejaren pel voltant, els ostà enèrgicament amb la gorra...,

llavors també la llençà al foc de les tres monedes.

Pensar en foc i tindre fred tot fou u. I en eixams de cuïcs i d'abelles també – l'àmec li vingué a l'esment, i la pròpolis, i la mel, i la boca se li féu aigua. La fam el rosegava – queviures, consirà – i on en trobaria cap rebost?... I de moment no es volia tornar a posar els vestits – havien tocada la cosa radioactiva – perill, doncs, rai. Recordà les novel·les de fantasia pseudocientífica llegides quan era marrec. Recordà aquell ésser fiscornut qui s'enfonsava al marasme per tal de no tindre fred, i qui de casualitat hi trobava tota mena de teca portada per les sèquies afluents: olivetes, aglans, cireretes, confits... Tractà de veure al seu enteniment el mapa d'on havien plantat el darrer camp. Cap estanyol per la voreta?... No. Tot hi era jungla, i, enllà de la jungla, guaret i sabana. Cap roc pertús per on encabir's?... Cap cova amb un cul d'orinal d'aigua encisternada on llepar-hi a gratcient i a betzef?... No, tampoc no recordava cap eminència rocosa que pogués celar cap cova més o menys fèrtil i amatent. *Cul d'orinal, eh?* – somrigué. Allò li recordava vagament aquells hospitalers d'en Rabelais, monjos molt complidors transformats en orinals, sempre bocabadats al cul dels cardinals, quan eren segrestats en conclau electiu o d'empescament de dogmes carallots, per rebre'n les santes relíquies, i els cardinals rondinant que els portaven tothora de geps, amorrats darrere... O potser no era ben bé allò. Només que havien de netejar'n amb la llengua els orinals. Tant se valia, és clar, la qüestió era sàpiguer si allò, aquella foscor, no era provocada per l'ombra de la nau, la nau cosmonauta dels invasors extraterraqüis, oi?...

Els trets que en Girlcrease sentí ara eren molt més atansats. S'esverà. Cobrí la lluentor dels tres televisors aliens amb la roba descartada. Cercà el primer arbre prou faitís per a enfilar-s'hi i ho féu. Romangué nu, perxat leri-leri a la branca, una hora o dues.

Els homes dels fusells feren cap esvalotats al cap d'aleshores. Disparaven a tort i a dret. L'enginyer temia força de rebre cap bala desviada. Volgué cridar-ne cap (de franctirador, qualcun dels quals per la veu li semblà que reconeixia), mes li féu por que el confonguessin per allò que tanta por els feia. L'haurien crivellat abans de demanar-li ni qui era, a l'estil de tanta de bòfia criminal i volpella com hi havia pel món.

Encara esperà estona. I llavors aparegué amb un cert terrabastall el carro qui els acollonia. D'ençà de dalt la branca, ja gens tremolós, en Morley Girlcrease, l'enginyer lleig i vanitós, ho veié tot. Era la deessa n'Isis dalt el seu cotxet rosa, aparionat pels extraterrestres groguets, una meravella de la mecànica que esquivava (el cotxet rosa) cada arbre i cada roc i cada animal,

relliscant-hi suaument, vinclant-se cap ci i cap ça, com si fos mig líquid, sense tocar ningú. Era un cotxet rosa en forma de cor, i bategava dolçament com un cor i s'estrenyia i s'eixamplava molt mal·leablement. Els mecànics menuts i groguets recolliren les tres monedes ectoplasmàtiques i les ficaren dins el carret. N'Isis guaità cap l'enginyer i digué, molt dolça i avinent (*era una deessa amb tots els ets i uts, collons*).

–Pren-me per metge, bufó, i aniràs lluny. Veus aquest cotxet-coret?... Fem que és el teu. Si acceptes allò que et cau amb el mateix delit fimbradís amb què ell s'esquitlla i esmuny dels entrebancs que se li apareixen de cop i volta, també el teu t'anirà lluny. Deixa'm que sigui la meua figura al cel qui t'acondueixi, qui et gomboldi, qui t'acomboiï; duus-me a l'esment i tot serà com cal. **Les tres monedes de penyora et mostraren imatges del paradís, on fins ara només allò que en dieu animals han fets prou mèrits per fer-hi cap**... Cap humà ni homínid, llas!... Vejam si seràs el primer. Em complau com tractes la teua dona, i m'alta molt el teu tarannà vegetarià – això fa preveure una fi feliç. Mantín-t'hi, fillet, mantín-t'hi... I sàpigues que sempre més val pecar d'ingenu que de malparit.

Quan el jorn es féu i l'enginyer trobà, no gaire lluny del femer, el camp intacte i les tendes sense ni un estrip, i les bagasses i els vailets dins clapant, penetrà a la tenda mestra, es rentà una mica al gibrellet, es vestí tot net, es menjà un entrepà de cacauet i mel, begué un rajolí de vi dolç, tres tasses de te, agafà el cavall, el dugué al cóm i al farratge, prengué comiat dels qui ja es deixondien i tornà amb un dels jeeps a la capital. S'envolà cap a Ròtterdam l'endemà. La dona el rebé prou bé, tot i que la nit d'abans l'havia passada a ca d'un amistançat un pèl rude, i encara doncs la sorrava la son.

–Saps què? –li digué, i la dona badallà–. De debò. Qui vol construir rutes a la selva?... A fe que cal que estigui tocat del bolet. D'ara endavant esmerçaré la meua dubtosa destresa a bastir pontets en paisatges pastorals, idíl·lics, muntanyencs – quatre rocs, una palanca, i envant. Aigües prístines, frescals, amb peixets d'arestats geps al corrent i ivarçosos blauets als cauets dels bancals. No fa?

–Ves –la dona, qui donava un cert rampeu a n'Isis, respongué, gens engatjada–. Si vols.

Fi

(//||//)

(*Conte tres*.)

Història del misteriós

Quan el misteriós pujà per la boca del metro totalment transformat, tothom se'l guaitava badant. Cert que semblava una mica un ànec, amb la boca planament becuda i grogosa, els peus plans i eixamplats, de palmípede (ço és, semblants a palmes de palmera), uns braços curts, panxuts, mig plegats cap endintre, un cul tot punxegós... I caminant d'aquella manera tan còmica de va-i-ve. A més a més, és clar, de dur, al capdamunt del cap, per comptes de cabells, un plomallet de plomes escadusseres... Per tant, no dic pas que fos de rucs que se l'esguardessin aitan badocament. Ara, el rum-rum que en corregué llavors, allò no. Allò que deien si era el producte d'un laboratori de boigs, que hom havia barrejats els cromosomes d'un ànec pres al bertrol i qualque captaire raptat i malaguanyat. O allò altre que fos un extraterraqüi. I encara aquells qui deien que allò li esdevingué per haver beguda qualque nova brutícia d'aqueixes que anuncien pels televisors per a refresc (refresc?) de la púrria ignara... No, no. Res de tot això. Car jo aquell bordegàs els anys que no feia que el coneixia.

De fet, de petits havíem anat a estudi plegats. Pel seu nom va haver de patir les burles dels companys. No crec pas, però, que la cosa fos tan traumàtica. Qui no pateix a estudi per les burles dels companys?... Tothom hi pateix per un presumpte defecte o altre; o et diuen gegant, o et diuen nan; o gras, o prim; o massa carallot, o massa llest; se'n foten de ton pare perquè és metge, o perquè és bomber; de ta mare, perquè se't morí de petitet, o perquè va massa "extremada" pels carrers; motius rai.

A ell, com se'n fotien de mi pel meu i, sobre, per a mi, per la meua condició afegida d'estranger, a ell, dic, se li'n reien del nom. Del nom, i del posat seu, una mica desmenjat i barroer, maldestre, sobretot quan corria, i aleshores recordava, justament, un ànec qui peonés a la voreta de l'estanyol, un bri soberg, com solen a fer els ànecs, treient el pit, i ullant-te de dalt, torçant el coll lentament i altívola. Tant se val. La qüestió que es deia: Màgic-Sirià Borrer. Son pare, l'Ignasi Borrer, un home sempre

encaboriat en pergamins a la sala d'antiguitats de la biblioteca de la vila, de la minsa Secció d'Antigalles i Troballes de la qual, com dic, n'era l'encarregat molt enderiat i efervescent, quan li va néixer el caganiu i alhora la mare, en produir'l, perí, va voler, per a tal naixença mítica [prou recordava la de nombrosos déus], un nom ben adient i exòtic. Va anar amb el nadó a empadronar'l i, a l'hora de dir com es diria, se n'havia oblidat del nom que havia decidit que volia ficar-li, i per això li deia, a l'oficinista, qualque capdecony, cal suposar, mesell i també apergaminat, acostumat a anar's migrant en aquella cambreta polsegosa i estantissa, tota resclum antic, com qui diu emmanillat a la tauleta claferta de lligalls i patracols i mammotrectes florits i al·lergògens, li digué:

–Escolteu, mestre, me n'oblid, del nom que li volia ficar. Sabeu què? Veig que sou eixerit. Me n'adon, pel vostre posat punyent i cairat, que sou de mena aventurer –mentí l'Ignasi descaradament–. Que sou dels qui s'hi tiren, sigui l'aigua freda o tèrbola, i treuen el peix amb les dents. Ningú no sou funerari ni viviu cordat per cap paràlisi a cap asil on allò que compta només són les jerarquies dels empedreïts i els qui per comptes de cor hi duen enfonyat al pit escardalenc un rellotge espatllat i minúscul com l'ungla d'un dit. I puc percebre infal·lívolament que tampoc no sou gens llepafils ni escarafallós, que sou capaç, quan el mite mític ho demana [el mite mític? – tant avesats a les còpies, com més tautològic millor t'entenen], de fer una excepció a la regla adotzenada i somorta; que teniu prou briu i budells, en un mot, per a excavâ'us de qualsevol trampota vescosa com cap aixarop llefiscós, vull dir: que no sou gens buròcratra, i que permetreu el meu fill de dir's, per amor a sa molt clara mare morta en portar'l a aquest reialme dels nous mutants, Màgic Sirià, no pas, llas, perquè vulgui jo mateix que així es digui sinó només perquè, com us dic, oblidava suara el nom que de debò li volia dir.

–Eh? –degué fer el pixatinters, gens perspicaç.

–Que apuntos, et dic, confrare, tu que no ets gens cagadet ni espantadot, *Màgic Sirià* on hi diu "nom", i *Borrer* on hi diu "cognom", i el ritu irracional romandrà acomplit. Posa-ho si vols entre parèntesi perquè compt d'esmenar-ho, qualsevol jorn que em vago de caure per ací, amb el nom comcal i un altre bitlletet. Quan em veuràs tornar a fer cap, com cap cavaller d'abans, d'aquells qui anàvem per les muntanyes a la percaça de dracs, i els occíem i en tornàvem amb la melsa perfumada que era alhora elixir de vida i pedra filosofal, fotràs un bot de content, car veig que, com tots els herois, tu també ets un sentimental d'aquells qui no compten pas llarguir de per vida dins un catau resclosit i verinós. Sàpigues que, com pardalejàvem amb la dona i concebérem aquest paladí famós de

l'esdevenidor, un raig de llum travessà el sostre i il·luminà sa xona. Vam dir: *Quin senyal, jotflic; si això no n'és!*... I ho era, car per donar existència a aquesta unicitat estoica qui, sobre, ens salvarà la pàtria i tot allò, prou hi perí. I hi perí amb desig prolífic de vetllar des del cel per cada camada que l'heroic minyó no emprengo, no fos cas que caigués mai a cap abís ni rellisqués vores abruptes avall del rierol on fan niu secretívol rats i ocells i a les badietes on ve a pondre-hi el xanguet, i on la fada maligna s'hi ofegà per a engrapar'l i endur-se'l dintre, a les regions subaquàtiques infernals. Trobaran de lluny al cel, en avions subsiderals, els pilots havent begudes treta-sis tasses de sidral de magnèsia per culpa del neguit i el cori-mori, les restes estavellades del seu cavall i carrossa, i hi veuran al voltant un formigueig esperançador, i tot el món qui-sap-lo si s'hi enlluernarà de joia, fins que no cristal·litzarà més tard la crua veritat: que no hi ha cap sobrevivent, que aquell moviment de cossos èlfics només eren de baixos lladres qui s'acostaven al derelicte o àdhuc voltors i hienes molt culers i afeccionats a cruspir's el que en quedés. I per això resolguérem, la dona i manguis, bon senyor, que aital figura dels esdeveniments ecdòtics de cent anys envant i comptant, prou necessitava de totes totes un nom ben enigmàtic ans exòtic, que fes les meravelles dels contaires de totes les centúries a vindre, on vós sereu-ne, en part, nota de peu de pàgina o pus, pel fet que ara sou l'artífex d'estampar'n el nom per primer cop. No pas no re, jotfot.

Això li va dir, o si fa no fa, alhora ensenyant-li un bitllet de cent i embotint-l'hi a la butxaqueta de dalt de la brusa; i l'escaguissagargots, qui era un homenic rapaç i estalviador de mena, això posà al paperot que omplia: *Màgic-Sirià Borrer*. Doncs així, ja hi fórem. Amb aquest nom anà pertot, una mica massa conscient de dir-se'n, el meu amic més tard esdevingut el misteriós Misteriós, sorgit d'una boca de metro enmig de la ciutat amb posat d'ànec i amb fama de mutant molt prometedor – o, alternativament, molt perillós (molt perillós per a qui? Això depenia del talòs capsigrany qui et respongués: n'hi havia qui deien l'església, la societat, el gènere humà, l'univers..., però cap d'ells, com sempre, no en sabia un colló del que s'empatollava).

Quan son pare l'Ignasi Borrer tornà a casa, llençà l'infantó al bres i corregué cap a la llibreta on s'havia apuntat el nom que havia trobat en un pergamí arnat i pollós a la biblioteca. El nom que a l'oficina del pansit escanya-rals se li havia esmunyit de l'esment. Es tractava d'Utnapixtim. N'Utnapixtim havia estat, a la versió del "seu" pergamí de la magnífica èpica d'en Gilgameix, el mag assiri qui havia sobreviscut el diluvi universal – de fet un dels pitjors "diluvis universals", car diluvis universals n'hi ha innombrables a les cròniques i ficcions dels temps més reculats (i aquell de

la bíblia un dels més recents i malgirbats); cada vegada que hi havia una inundació prou catastròfica, els poetes de l'indret confegien qualque recitatiu per a commemorar-ho i hi afegien, és clar, per a fer-ho tot més païble i engrescador, notes de la més descordada fantasia. Es veu, per exemple, que, al pergamí que l'Ignasi Borrer desxifrà, n'Utnapixtim, en escaure's aquella maltempsada de l'oratge eixelebrat, diguem-ne la plujota i la riuada qui ofegaren totdéu, ramats inclosos, i feren malbé llogarrets i trossos, ell rai, que se n'escapolí bo i volant com qualque ocell airós, probablement un ànec, el qual no solament vola, neda perfectament, de tal faisó que no el pelareu pas per molta d'aigua que foteu caure, això segur.

Doncs bé, n'Utnapixtim Eixorc (car amb aquest motiu de retrunys heroics és com sempre li'n digué son pare, malgrat que mai no trobà prou lleure per a atansar's a l'oficina de l'escarransit – el qual potser l'havia dinyada, car mala cara prou que en feia, poc en acabat d'aquella entrevista on *Màgic-Sirià* fou "provisionalment" acceptat), o, doncs, en Màgic-Sirià Borrer, que és com el coneixíem tots els companys d'estudi, a poc a poc va anar aprenent tots els trucs de l'ànec – el qual animal cal dir que si a mi qualsevol dia fosc em toqués que heretava cap altra pàtria nova de trinca prou el voldria de símbol heràldic i a la senyera i tota la punyeta, car prou dóna mil voltes a la gallina dels francesos i, encara amb més raó, a les àligues repugnants dels imperialistes de tota mida, tots plegats amb la malèfica dèria de fotre el bord i el borinot pertot arreu, matant a tort i a dret, vingui a tomb o no, i ficant el nas on ningú no els demana i on hom hi vivia prou plàcidament. Tant se val. N'Utnapixtim Eixorc aprengué a fer l'ànec pertot on anava. Volava, nedava entre dues aigües, se t'esmunyia sense que te n'adonessis, mai no sabies si hi era o no hi era, sempre i arreu feia el mort d'una manera excel·lent, tant al cresp suau com sota el cresp, a l'ombrívol reialme dels fons. I si mai deia re, llavors tothom com enfilava les orelles. Car la seua veu era de tro. Totes les mosques s'aixecaven ensems i fugien sense seny, ensopegant les unes contra les altres, i a les finestres i parets. Més tard, tots els ocells reaccionaren si fa no fa. I quan ja era grandet, tots els avions. L'alarma de la seua veu acollonia el personal, tant el present com l'absent, car les conseqüència es feien sentir milles i milles girientorn.

"*El Borrer ens esborrona quan s'esborrifa"*, fèiem a classe, i era, redéu, veritat. S'asseia a un raconet, s'estarrufava i hauries dit que augmentava de pes (en tot cas d'embalum) dues o tres vegades, i els qui ens el guaitaven en aquell instant efímer (que potser durava dos, tres segons i prou), en romaníem bornis de l'esglai. Ara, cap mestre mai no es va creure els xerretes qui el denunciaren, car a cap mestre mai no li fou dat de presenciar la feta. Què hi farem.

A fe de déu que quan el coneguí, de tiró, doncs, ja deia coses estranyes: *"Fa cent anys, quan el meu fill se n'anà a l'altre barri..."* Començava, i t'enduies un cop moral. Què?!... Però continuava: *"..., com d'ací a cent anys, quan mon pare neixerà..."* Tafoi, minyó! Allò ens desconcertava de bo de bo. Gairebé ni sentíem què deia després, car el que deia ho deia sempre aitan seriós. De fet, ni un sol malcamí ningú no el va veure somriure, mai. Potser el seu bec no li permetia aqueixes menes de contraccions, vull dir, contorsions. És veritat, parlant de contorsionistes, que una vegada uns lladres de canalla se'l volgueren endur per a vendre'l a cap circ itinerant. Com a monstre, és clar. Això de "monstre" ve de mostrar al circ, a les firetes. Doncs bé, a la primera demostració els va fotre el camp volant: n'hi ha qui diuen que ni les cordes dels funambulistes i equilibristes no va emprar, que aletejà amunt sense cordes ni res, i que se'ls esquitllà, oliós, pel forat de dalt de tot del tendal.

Gens original, al seu pit de borrissol (o ja plomissol) blanc s'hi va pintar la creu de sant Jordi. Que adoptés el conegut símbol fàl·lic de la creu, tanmateix, l'afirmava de cara al galliner de cavaller trempaire i esforçat. Salvà, de molts de lladres armats, nocturns apotecaris i llunyedans adroguers. El seu foll i molt retrunyent comiat (*qüec, qüec!*) ressonà a llurs orelles durant mesos sencers, tret que la premsa mai no en féu prou cas. Car les seues proeses eren gairebé sempre només presenciades per ciutadants d'a peu i sol-i-verns. Ni gaires testimonis, doncs, ni cap corraboració que no fos per ebriacs i d'altres indigents, o per malparits freturosos de cap àlibi amanós. També és cert que no volgué mai cap propaganda. "Per a després de mort", el vaig sentir dir, "allavòrens rai. La meua cara, gegantina, multiplicada per mil i escapoló a cada milla i mitja, decorarà cada monument i, enjòlita, surarà per mitjans d'electrònica avançada pels cels de cada capvespre. Només per recordar als malfactors que hi sóc. I als beneits que no cal pregar sinó a mi, imatge supèrflua de llur enyorat paradís d'avant-naixença, on tots eren voladors com personalment, ací, el tit."

I si mai se li atansaren els sicaris de la premsa enemiga amb llurs micròfons d'extermini a fer'l parlar en la molt repel·lent llengua de l'ocupant, llavors només engegava el seu vagit primer. I cada aparell de recepció esclatava com una puta bomba. Els homenots comptaven els pistrincs darrerement robats en llargues llistes de nombres, o es reien de les bromes dels bromistes qui els vantaven d'haver sabuts fotre tants de torts en tants pocs de dies, aprofitant-se dels sords treballadors. Les dones s'arrissaven llurs rulls a l'espill o s'estisoraven els pelets cargoladets del cony o cagaven a la tassa... i ***bum!*** Bocins de medul·la empastifant cada

paret.

La darrera vegada abans que el Misteriós no pugés la boca del metro, d'on causà una certa sensació i en conseqüència fou fotografiat i aleshores retransmesa per tots els mitjans del món la seua imatge volant (i volant, jotflic, mitjançant mitjans només naturals: a força de plantes de peus per a l'embranzida i la revolada i a força de braços per a l'aleteig), me'l vaig trobar als banys públics. Es veu que hi anava cada dia que era a la ciutat (altrament vivia a la voreta d'un estany, dalt a muntanya), tret que es banyava a un raconet, gairebé d'amagat, en una cambreta que permetia força privacitat. S'escaigué aquell matinot, no fa sinó quatre o cinc mesos o menys, que hagués anat als banys, jo qui no hi anava mai, perquè desolat d'haver incinerat mon pare (amb el senyor Ignasi, l'únic home bo), necessitava contacte humà: i quin millor contacte que tots aquells cossos nus banyant-se damunt davall en aquelles piscinetes caldes i fredes dels banys de la ciutat?...

–Ei, en Màgic! –el cridí, tot i que em semblà que anava molt de pressa.

Es tombà, m'ullà, em reconegué. "Ah, en (...)!" I ací digué el meu nom estrany i estranger, impronunciable. I se m'atansà. Els seu cos, profusament pelut tret de cames i cara, era perfectament pentinat, la densa tofa de pèls totalment llisa. "M'havia deixada la tovallola fora. He hagut d'eixir del recambró tot i que no havia acabat de polir'm prou, com veus, la meua preparació cosmètica jaqueix un munt per desitjar."

–Home, déun'hidoneret, ca? Tens figura de magnífic nedador. Prou podria jo de tu –que l'afalaguí.

Pena perduda, però. "Re no em fa ballar els nans davant els ulls", digué, "les paraules d'altri em bufen (i me la bufen) com vent de perdigons. Hermètic, cuirassat, inencertible. Ni un sol impacte. Car prou sé el que valc. I valc molt, en (...), molt. Sàpigues que mai no vaig de ventre en lloc clos. Sempre faig mes calgudes defecacions fora, enmig de la benavinent natura. Que els morents càgon dintre, entre el resclum i la podridor, als mateixos forats i canfelips on tota la família embruta, sigo jove o vell, molt malalt o per emmalaltir de mantinent, i mutants progressius o rèpliques de l'antigor. No pas eu, el tit. Fuig sempre de l'angoixant estufaó. Com si per comptes de cagalló hi duc cap piula a punt. I si em dius (i encara menys les armades i carrinclones jerarquies qui fan catúfols còmicament per tots els noticiaris tan bords): *Guaita, xiquet, quin pastís, tot per a tu;* o: *Quin bocí més gros de pastís no et toca, n'Utnapixtim Eixorc, queda't ací!...* Saps què els dic: *Mai del món, capsdecony. Caldria molt més que el pastís tuixegós*

de la vostra societat! Una merdeta de pastís no serà pas allò que m'encadenarà a l'humus vostre, humils homínids de seguida pols. Afront la fama amb tota la passió i l'ardidesa, i sé que m'apedregareu (no tu, els maleïts buròcrates qui tot ho apunten a la biorxa), sé que us m'agullareu i tirareu, gens encertits, abans no ficareu pertot les meues imatges infinitament repetides i, com més anireu, més gegantines. Veterà fantàstic, pels núvols sallant. I tot això serà escrit i reproduït pels segles dels segles. Mes ara, perdona'm, que, amb la tovalloleta i tot, haig d'acabar d'arreglar'm."

El viu ficar's al recambró, fimbrós, hò, remenant el culet punxegudet, com qui remena, coquetó, el nasset arregussadet ben cargoladament i ben amunt. I em va caldre la tovallola meua per a tapar'm l'inici de trempera al templet dels banys.

Al cap de quatre, cinc mesos, com dic, el Misteriós féu aparició. I tots els mitjans, poc o molt, en notetes perdudes pel mig, o a mitja plana i tot, n'anaven plens. Alhora, llegint-llegint, a un obituari petitó, tres ratlletes i a córrer, me n'adoní del fet que el senyor Ignasi també havia transit. Tant se val. Com dic, qui més qui menys, tots els mitjans tenien quelcom a dir-hi, del mig-home lleig i enigmàtic... Al començament. De la visió d'aquell estrany personatge aviat fonedís, del qual la majoria asseveraren que era un farsant disfressat, i d'altres, encara més tocats, en feren un dimoni enviat per les forces del mal (humanes, volent dir els metges boigs; o infernals, volent dir les bruixes i els estrangers i els diferents qui calia exterminar), al cap de poca estona ningú no n'enraonà més. Tots els mitjans encara factibles es ficaren a parlar de la pluja. La pluja persistent, inacabable, que amenaçava de netejar-ho tot. De netejar-ho tot. Fins que recordeu, per això vaig emigrar (jo rai, prou ja era estranger), quan la pluja no feia cara d'aturar's. L'història del sobrevivent és la meua preferida. *Quan van maldades fot el camp* – aquesta és l'història. Pel que fa a aquell indret podrit on tothom tant es complaïa a insultar tothom altri, sobretot si semblava estranyet, a hores d'ara no crec que hi quedi res altre que un llac de netedat. Amb qualque ànec que hi fa paradeta i fonda, com qui diu, ara i adés, amb uns qüecs que sonen com el riure cristal·lí, oidà, del més feliç de tots.

Fi.

(//||//)

(*Conte quatre*.)

Honest rodet de fil

El general Macià, cap dels exèrcits catalònics, enyorava en aquells cims nevats la primavera. S'esguardava, musós, un bolet de soca qui floria a deshora i volia embrancar's a consirar els destins de les unitats orgàniques, tan aleatoris i precaris.

Me li atansí potser inconscientment a desencaboriar'l. Li diguí: "Heus, la neu ja es fon; voldria (no pas vós?), m'altaria qui-sap-lo púguer pujar (sense relliscar a cap glaç doncs i fotre-me'n trompada rai) als arbres més alts i, mig nu, a la pell, sentir'n l'airecel novell, el ventijol suau i tebi de l'atmosfera transformada, i, ja embrancat, a coll-i-be, sense trempar, gronxar'm a les ràfegues del vent ja més mascle del capaltard."

Féu en Macià: "L'estudiant (com vós) es deixondeix a la primavera. El mestre granat (com eu) caldria que fos un altre Faust i que cometés el desalt elefantí contranatura de vúlguer's jove novament. La bogeria del sexe reprimit ja no l'ateny. O aesmeu-vos-em que l'atenyés, per qualque tortedat de les hormones, i ja em direu: com creieu que el seu cos ja força claupassat ho enduraria?... No trigava, us ho assegur, no trigava viu enllà d'una altra quinzena."

Li volia dir que belleu exagerava, que a la seua seixantena curta era prou vigorós per a endurar els embats amorosos de mantes jovencelles, però me n'estiguí, car poc volia mancar-li gens al respecte.

A part, és clar, que aquells dies tothom qui neixia, neixia esguerrat. D'on, la majoria de damisel·les, rebregades rai – res a veure, llas, amb les dones molt fermes i ben plantades d'abans la guerra.

La guerra definitiva entre els esguerrats i els productes malreeixits d'una banda (els aparells malfets, defectuosos de fàbrica; no tant deteriorats per l'ús o espatllats pel malús com ja gavanyats a l'origen per les mans i els enteniments esguerrats dels esguerrats) i nosaltres, l'exèrcit catalònic, únics bemparits entre els homínids.

Car els homínids qui ens assetjaven a baix, a vessant i vessant de les muntanyes on fèiem alt niu, vull dir, tant els matalots del vessant de tramuntana, com els titelletes del de migjorn, eren homínids sanguinaris d'ull traïdor. Només jurcaven pel nostre anorreament. L'enveja envers la nostra quasi perfecció era una basa de què es descartaven, nics i fellons, molt atiats; allò, deien, demanava revenja; l'altre atot llur era el de la goludam de posseir allò que posseíem, fet per mans i enteniments segurs, immillorables en llur execució.

Es decantés cap on es decantés, el desenllaç d'aquella guerra mítica, èpica, posaria fi a un món. I n'iniciaria un altre. Inaugurat pels homínids formosos, avinents, generosos i bemparlats... O, tafoi, quin desastre, dut a malcomesa pels homínids més agressius i malfeiners, un món de crim, avarícia i fratricidi constants, titelletes cassigalls molts rapaços i, tot i que greument afectats de volpellatge, molt burxaires i bares i, a l'altre cantó, és clar, sapastrots bàrbars i molt ultracuidats duient ruïna arreu.

Els gèns deleteris amagats al cabal genètic dels homínids tanàtics i malparits devien prou afegir tanmateix qualques avantatges per al portador (no dic gaires, però prou uns quants), pel fet sobretot que (a despit dels indrets gens sans i gens afins a ens fi on es manegaven de viure mercès a llur poca traça quant a la construcció d'hàbitats prou comcals) en servava tanmateix viu l'organisme fins que es podia si més no reproduir, i llavors als gèns tant se'ls valia, i era veritat que els esguerrats es morien ben jovenots. Les mutacions que duien tanta de malaltia eren passades senceres als descendents.

A més, car és ben conegut que tots els polimorfismes fàrmaco-genètics estudiats fins avui difereixen bon tros entre els grups ètnics i racials, allò que a naltres potser ens era beneficiós, com ara el viure net i l'enraonar entenedor, a ells se'ls podia ficar d'allò més traïdorencament, i doncs pelar'ls o dar'ls tota mena de torçons i malsdecap, i malviure doncs rai, i belleu que per això també ens volguessin anihilats. Un detallet afegit de llur animadversió devers naltres. Què hi farem.

Per llurs carrers tots maldestrement entortolligadots i estrets, transitava, sembrant mort com dama Mort-Seca Flagells, el virus de la violència. Tots se n'encomanaven. Xiquets, de tot se'n ve de mena. Tots aqueixos trets s'hereten i malament rai. Tret que n'hi havia qui, aitan exposats a l'atrocitat i, sobre, sobreviure, queien a l'altra banda de la línia de l'agressivitat i, colpits al pinyol qui se'ls corcava, passaven a la catatònia i a la por paralitzant. Pels foradots sense vidres que els feien de finestra, hi veien tanta de crueltat i mortriment – i ho veien com ara si els actes molt brutals

els veien rere el vel calitjós del somni – la lluita entre criminals s'esllavissava dolçament i l'agonia dels morents esdevenia calmant – els homínids més joves i assassins assassinaven desvergonyidament pels carrers, i aqueixos altres esguerrats, tocats per tant d'ultratge i de continu esglai percebut tot a tocar de tremolenc monyó, romanien tot arrugats, arrupidets rere les tàpies foradades. S'arreceraven plegadets, astoradets, esborronats, per ningú reconeguts (i tant com adés durant una estona llarga o curta s'havien també esforçats a esdevindre únics), com aviram anònim de galliner. Només cascú una bufeta de carn, fàcilment traucada i doncs de continent desintegrada, i prou.

Me'n record, alguna vegada que hi havia passat, destacat mig d'espieta a llur camp d'acció, no solament em sobtà l'estranyesa doncs dels cossos (vaig veure, per exemple, pixar enmig del públic una dona rica i altrament prou elegant i ben abillada de blanc, sense despullar's gens, només prement un foradet que tenia al coll per tal que la pixarrada es desviés, és a dir, tenia el meat de baix al cony o, com se'n diu de l'obertureta?, sí, l'uretra, tenia l'uretra al coll!). També trobí d'allò més escandalós la qualitat de les pedres que en amuntegar-les més o menys a la babalà servien per a bastir llurs habitacions. A primer cop d'ull semblaven prou massisses, i nogensmenys aitantost com les batzegaves una mica, o n'agafaves una per a cascar'n una altra, es desfeien en pedruscall mal-lligat per cap argamassa mínimament homologable. A aquella senyora vestida de blanc gairebé impol·lut, i qui pixava damunt els tolls només prement-se el meat adventici al costadet esquerre del coll, el seu nom era Ciril·la Fluu, li demaní: "Dama Ciril·la, com eu cresquí amb aqueixes grapes de felí molt unglut per comptes de mans [car amb això m'havia disfressat] i vós amb l'uretra al capdamunt, trob que aqueixos qui s'amaguen aitan acollonits que són incapaços gairebé de respirar massa fort, no fos cas que gastessin l'aire – això s'aesmen, sembla, tan curulls de basarda que la basarda els cancel·la tota altra capacitat de sentir altre – com creieu vós que podria hom desabusar'ls d'aital falòrnia, o no penseu pas ni que valgo la pena perdre-hi un instant?"

Feu na Ciril·la Fluu, acaronant-me sensualment el pèl lluent i moixí d'una de les meues molt ungludes grapes, prona damunt el respatller esbiaixat d'una cadira ranca, metre que amb l'altra em gratava ara el mostatx, adés la collonada: "Noi, ací els infants s'exposen del capdavall d'un carrer corrent en acabat fins al capdamunt d'un altre, en un joc de reconeixement, tot fet molt enjogassadament, però recollint alhora no solament els aplaudiments o l'admiració dels vellarres i els impotents amagats rere els parapets plens d'escletxes i portells, ans fent-se d'estrena, de trast en trast, qualque pistrinc o regalet. Saps què? Ningú no els plany, ni els minyons procaços ni

els qui els espien tothora flonjament pelant-se-la. Ara, quan passa un escamot de mitgesmerdes assassins, llavors tothom rep. La carxena és indiscriminada: infants i vells, actius i passius, tothom rep, tothom hi rep, tothom ho rep, tothom. Això no s'esdevé al teu poble?..."

L'enganyí que hò i tant. Però que no n'hi havien pas tants al poble meu qui havien dimitit de viure per por de viure massa.

Romanguí guaitant-me el poble enemic. Una conseqüència que tothom hi fos esguerrat i que totes les màquines els sortissin malreeixides era que totes les carreteres hi eren clots, tots els vehicles avaries, tots els edificis torts, mig esbalçats, o ja tot enderroc i runa – defectes de fabricació a cada objecte, productes atrotinats pertot, re doncs que rutllés molla comcal.

Els indrets per a cagar-hi hi eren molt reduïts i sempre curulls de merda. La comuna o canfelip general era situat a la biblioteca. Hi podies pendre de la biblioteca qualsevol llibre per a netejar-t'hi el cul – segons la teua estació a la vida podies, és clar, triar'n un de més antic i valuós. Allò tanmateix era un mendraig o aixopluc de pau. La cosa del cagar tothom se la prenia prou a lloure, sense cap mena de neguit, i a més a més els voltants no eren gens lletjots, una miqueta ajardinats i tot. La biblioteca mateixa molt espaiosa i plena de llibres i de gent, i hom es veu que hi podia fotre allò que li rotés, és clar, com més amunt en la jerarquia més possibilitats d'acció quant al paper de torcar's, com he dit, i de més a més quant al fet que poguessis pujar a les lleixes i àdhuc als pisos més enlairats on els llibres eren de pell d'homínid de no gaire estonota escorxat.

Tornàrem de cagar i guaitàrem als jardins xonar i xil·lar molta de canalla i homenots de tota alçada amb xicotelles molt impúbers. "Les nostres senyoretes, de zero fins als dotze o tretze anyets, poden cardar pels descosits fins a la purificació dels cossos" – m'havia dit na Ciril·la Fluu bo i fent-me la guerxineta. I més tard m'havia explicat que hom no arriba a la purificació (o purga) fins al primer menstru, i que llavors, amb el cos ja pur o purgat, cardar era molt més reprimit, d'on el jovent es tornava bel·licós i poixèvol a collons. Allò d'un cony pelut era tabú, i doncs tots els soldats esdevenien marietes i molt assassins.

Li feia capcinades de comprendre-ho tot quan de sobte veièrem el príncep passar. Quina providencial casualitat, quina benedicció per als meus ulls d'estrany infiltrat, instantàniament el príncep relliscà en un palter de gos i es trencà el coll. Perí espaterrant una micoia allí mateix.

El que es veu que ningú no s'havia aesmat ni pensaments era que el

príncep s'hagués fet moro privadament, però collons si l'era. Ho descobriren els periodistes destacats a l'ultramon.

Ho revelà amb tots els ets i uts *L'Enjondrós* – això era un guaitajorns especialitzat en la vida d'ultratomba; hom hi trametia recollidors de notícies sedassats a l'altre barri, a l'altre segle. Els enviats del guaitajorns eren suspesos en mort i informaven com a les ànimes dels personatges els anava a l'altra banda de la ratlla de la mort. Eren escoltes fantasmals qui escosien pels terrenys infernals molt perillosament recacejant-hi amunt i avall a la percaça dels famosos i notoris recentment traspassats. La mort tan sensacional del príncep, mort sobremés tan èpicament i mítica, en una avinentesa de tan pregon significat, en generà tot un estol famolenc, d'espectrals periodistes d'enjondre, als reialmes metafísics.

L'endemà, i els guaitajorns dels dies ulteriors, ens en descobriren un tou, un niu, un niu tou, de les peripècies del príncep per un palter de gos a terra coll-trencat i doncs mort i perdut per on els morts es perden. Un article ens altrejava la nova molt insospitada i gens encoratjadora que només un animal per espècie hom permet d'entrar al cel. Així, entre les vaques (a desgrat d'allò que asseguraven els homínids hindús), només la qui es menjà en Patufet hi tenia lloc a la destra de no sé pas qui ben alzinat i presumit. I entre els bacons, només aquell porc de porc qui era tot bo com la verge, segons mossèn Ramon, el carallot de la parròquia del Carme. I això d'animal incloïa els homínids, és clar. La posició de l'homínid l'ocupava, fins que no l'en tregués doncs un postulant amb més "mèrits", en Gregori, un boig qui, després de viure com un boig, els capellans van fotre sant, tot i que es passà la trista vida veient dimonis pertot arreu. Un d'aqueixos dimonis era l'escollit entre els dimonis per tal d'ésser al cel, doncs, aitambé. I així anar fent. Tret que tot això d'aquesta notícia es veu que només es referia al paradís de certa abstrusa i molt falorniosa religió de l'enemic.

Pel que fotia al príncep tan heroicament perit al carrer boterut, els impertèrrits periodistes d'ultratomba en comunicaven com li costava al·lah i ajuda de funambulir sense fer's cap embolic damunt al-sirat – al-sirat era el pont molt llarguerut i aitan primet com un tall de raor, o com un fil de teranyina o com el pèl del cony d'una camella (la descripció depenia de l'"autoritat" consultada quant al tema), pont penjat damunt l'abís del llimb (al-urf) o llimbs (al-araf) al començament, i damunt el pou totlany incendiat de l'infern (o cràter de la jahanna) – d'on una relliscadeta, vós, i boranit!

Rumiant d'aqueixes esdevinences, na Ciril·la i eu (els quals fèiem ja vida si

fa no fa marital o mulleral) ens atansàvem (sempre armats no fos cas que ens ataqués cap escamot d'assassins de reprimit jovent) als indrets estratègics del camp enemic. Per tal d'ullar'n la condició, cavà?...

Al port, me n'adoní que no servaven cap possibilitat de victòria marítima. Mals mariners qui sempre han siguts, pobres homínids titelletes i cassigalls. Cadascun dels arbres dels vaixells mig esfonsats queien d'un en un, i sovint queien tots ensems, un bon reguitzell, un arrossegant el veí, i així anar fent. Allò seguit m'havia mès de bona jeia, i aleshores exposava també el meu cul a la riota col·lectiva. De cada casa curulla d'enjogassats servaires de dol per la mort del príncep i, ultra la mort, per la pega que l'afligia a passar fins al capdavall aquell pont llarguíssim d'al-sirat, sortien a riure-se'n de mon cul tanmateix molt més ben plantat que no el llur.

Vam veure una noieta ja purificada (i doncs amb perill que si xonava i xil·lava gaire esdevingués prenys, i doncs qui, per comptes de cardar, ara s'entretenia a jocs molt més dolents per a la salut), la vam veure caure d'una branca molt alta, on havia pujat a encendre-hi un coet de celebració, i la vam veure estavellar's al terra pedregós i fer-s'hi bocins. Ningú no la vingué a ajudar ni a escorcollar, ni cap periodista, és clar, fou destacat a deixondir quines vies prenia el seu esperit pel reialme ombrívol a l'altra ratlla del viure. Algú corregué a amagar'n la bicicleta, no fos cas que cap familiar vingués a reclamar-la més tard. A la propera cantonada ja se l'havia venuda per menys del que costava un entrepà de guix.

A l'illa dels nans, àdhuc l'elefant, el pigmeu estegodont, no creixia gaire mica. Quan ens hi arribàrem, amb una barqueta mig plana de fusta maldonada i que feia aigües per mantes clivelles, veièrem que entre els més malmesos homínids n'hi havia d'amputats de fresc a cops de destral. Els demaní, per via de na Ciril·la, qui en xampurrejava el papissot, xafallós dialecte, la causa molt sagnant, i hom em respongué que els calia prou teca per al brou comunal. Podrida il·lusió del viure, estava disposat a tornar, tret que ella me'n desdigué. Ens retiràrem al més fosc de la vall deserta. Al rabeig dels tritons, xuclant nèctars d'escurçó, ennuegats de teranyines, festejàrem flascament.

–Ah, oblit isnell de vagina; hò i tal, les neurones a la vagina són particularment oblidoses –li diguí al general Macià–. Allí érem tots dos, com ara sóc amb vós, general; na Ciril·la i eu, un parell de profans putxinel·lis el vernís dels quals ja es comença d'escrostonar. L'espectre de gairebé la totalitat de les plantes: del vermell dels llums de sodi als blaus metàl·lics subterranis de l'halita, ens era, com ens és, un lleu consol. El plaer tanmateix de viure, per petita i efímera que no sigo la finestreta a

l'ésser. I llavors, a sant de re, em retregué que la pervertia. Que el meu balafi era contrari als seus ensenyaments, o als ensenyaments immemorials de la seua tribu d'esguerrats. Que ells només poden viure de residus, de mentida, del reflex robat als perfectes muntanyencs – a naltres, general. Li diguí, amb por que hagués descobert que era un espieta, i doncs que em denunciés i tot als nans, als amputats, als malforjats en general. "Al·lota, en què et noc ni sé. No vull pas ésser molla llagoter, però noure'm si de cas tu a manguis, car et veig i voldria esdevindre't balba crossa entre cames, que em duguessis d'empertostemps fins travessar amb més opcions i ops (tres cames, tu!) doncs al-sirat; si amb això et noc, tu més encara m'has nogut, car ni esdevinc persona, solament pròtesi de tu, hurí."

–Collons si en sabeu, d'afalagar –em vantà el general.

Reduït als bastigis inicials, els instints de l'abassegament, de col·lecció, d'estalvi, són naturals. Gent grassa, la balena, l'ós, i tots els animals qui eixivernen, més formigues i animals socials, garses, cert simis, etc., els posseeixen, aquests instints d'arroplegar debades. Són manifestacions de la lluita per l'existència, pel sobreviure. Ara, l'escarransiment ferotge posterior dels esguerrats cal considerar'l una perversió. Allò de no vúlguer altrejar la llibertat a ningú qui els caigo part de la vora és d'allò que no hi ha de més dolent. A part que el malcostum d'apropiar's, a tall de lladre, de les obres perfetes d'altri, els han feta perdre tota habilitat a fer re comcal. Llas, afligits per la síndrome del paràsit, inutilitzats de pel que queda. Ara tot els ix a la biorxa. Àdhuc els fills, àdhuc els teratogènics espermatozous. I els seients on posen els culs. Culs de mal seure, cerquen per força de fer mal a tort i a dret. I a pendre-ho tot als qui s'ho guanyaven pel treball per a llavors desar-ho en gàbies on el guany es fa malbé. Ànimes d'uixer, de bidell, de porter. Pixatinters, buròcrates, arxivaires de paperots sense solta ni volta. Els pitjors dels homínids aumon. I tot allò ventís i lliure, i gens estantís, i cada ocell, tudons, xixells i altres pacífics gramívors inclosos, enlleixat i lligat i empatracolat, i a la gàbia, a morfondre-s'hi per sempre pus. Per a davallar una semblança fantàstica de les reals, els esguerrats escarransits foren com ara els auto-zonats en camps de concentració, qui s'aparten dels altres per a viure als femers, on hom hi llença les molt repugnants escombraries, incloses carronyes, és clar, i aquell és llur tresor, d'on ixen, cul enlairat, airós, foten immenses pudors, no solament de romàtic, de tota mena de putrefacció. "De què presumiríeu, lladregots", a hom li ve talent de dir'ls, "féreu el que ha fet la vostra tribu maleita durant centúries i centúries, i l'única raó que sabeu trobar-hi per a la bondat d'aital captindre'us és que així és com suràreu a l'història, i que els vostres mil milions de morts no podien pas anar errats; *sempre robaren, sempre*

robarem. Prô donar raó als morts, això és de debò de capsigrany. Els morts mai no tenen raó, i la prova que anaven errats és que periren – ja us concedim que de camins de faisons aitan heroiques com suara el vostre príncep... Home, si allò que abassegàveu ho covàveu com ho covà el gran en Hòrton, l'estegodont fidel qui covà l'ou de la gran ocella meucarra i mandrosa, escarransida, esguerrada, i féssiu quelcom d'allò que eixorcament coveu, altre que anar a presumir d'una història robada, aleshores rai. Si poguéssiu mai fer descloure i parir cap estegodontet alat del vostre ou figurat... – ah, llavors, tots els qui us vigilem com espectadors al circ us aplaudiríem l'única bona pallassada. Treure profit d'allò robat és lleig; ara, si allò que n'ix és únic i alat i se us escapoleix, llavors la redempció si més no parcial us fóra encara aplicable."

–Pecàrem de massa ingenus –féu el general Macià, per aventura allavòrens pensant en militar–. Tan tard com a *les Homilies*, el concepte de "gasiveria" no existeix encara per a nosaltres: *avarea* (o avarícia) hi vol dir ganes d'heure, és a dir, cobejança i prou, no pas l'afany de pendre i desar allò pres perquè no serveixi religiosament de re, mort en vida, marro roent, coent, estantís, pudent, de puta propaganda i prou.

Al fang, incuses, hi jaquíem, per a un esdevindre molt hipotètic, les petjades. A vora l'estany de l'illa dels nans, damunt l'herbei humit, li cantava fluixetament allò de "by the banks of her own lagoon", "ara es xucla el polze i es perd somiant per les vores del seu estany, ja no pas fent de bòfia ignara; lladra hò i tant, prô no pas robant a mà armada i mortridora, ei, ei..." I allò em duia a l'esment l'eixut d'antanyasses on per aqueixes endreçúries hi havia deixat de ploure per sempre pus, i la mar havia esdevinguda un cresp hermètic de pol·lució, per on fóra de mal entrar-hi, i perillós de perir-hi d'espetec infernalment, car hi bull el brou orgànic molt mefític i qui no pot evaporar's... Li dic: "Quan en Nerva es reposava a la banyera, hi véu l'ombra ominosa d'un ase mort, dalinià; allò li fa predir un món pròxim aitan brut on tothom qui neix, neix esguerrat."

Em respongué, pobra esguerrada, com si com tants dels seus congèneres fos orba o sens ulls: "Prou confii que ja siguem tots morts, com ell si calgués, ans aqueixa avinentesa no prengo lloc – i ai quina por. Fill meu, abraça'm."

"Ets na Ciril·la Fluu, perfecta com la dona-fluix qui inspirà el gran escultor catalònic n'Arístides Maillol. A la seua escultura jaguda dita *La Riera*, et reprodueix tan noblement i oferta com al nostre magí reproduïm en Nerva mort en banyera. Que els seus al·lels i els teus sempre ens sòlcon les venes, car lleig qui cony vol ésser-ho!"

–Llas, llavors una ràfega de metralladora ens interrompé l'idil·li –li diguí al meu general Macià.

Espetegà alhora que li deia, o si fa no fa, car ara tinc la memòria una mica embullada, també una ràfega de trets per a naltres. I com aquell jorn d'espieta en camp enemic na Ciril·la caigué tota cosida de bales, ara el meu general caigué per mà de traïdor cosit de bales. Àdhuc a manguis me'n tocaren prous.

Ens despertàvem a les faldes de la cosidoreta. Ens cus l'ens cosit (o millor descosit). I hi ha part de terra, dins la tenda, il·luminat suaument, un rodet de fil. Re de més honest, els ulls se me n'enllagrimegen. Un rodet de fil, o només, honestament despès, la seua ànima de cartronet. Als dits de la cosidora conformada a una eternitat d'absència. Cosidora qui flueix com flueix la riera. Tan naturalment. Cosint-ns lentament i precisa, perduda en polsims molt remots de galàxies. Gairebé ja com si no hi fos. I aviat, una miqueta més tard, per a no ésser-hi mai més pels segles dels segles. Car gens de fama ni de notorietat, ella, perquè hom hi destaqui cap ensuma-badomies per les boires de l'ultramort.

Me'n riguí i se'n rigué, de veure'm viu. Li diguí, i al general Macià, per si podia sentir'm: "Em venia a l'esment en Kassim Babà, el frare bord de n'Alí, el bon lladre, ell, qui allò que robà ho sabé repartir millor. Quan en Kassim va entrar d'estranquis, un cop d'amagatotis, a la cova, i en acabat que volia'n eixir, no n'encertia de cap manera el mot belluga-rocs: "Obre't ordi", feia, "Obre't fajol", "Obre't comí"; i fins i tot, ja més desesperat i eixelebrat: "Obre't pastanaga", "Obre't albergínia", "Obre't carbassó"...

–Qui és aquest impostor, déu ésser un esguerrat qui vol robar'ns! –s'exclamaren els lladres en sentir'l, i en veure que poc en sabia pas el mot de pas. Digueren "sèsam", es foteren dintre i, sense esperar a explicacions, amb llurs simitarres, amb quatre talls, l'en feren quatre bocins.

"Sort, Marieta (fiu a la meua cosidoreta aimada), de la traça del sastrinyoli Mustafà Babà, bon parent, de qui el nom ens ha restat, i ja demanarem als periodistes de l'ultrason què se n'ha fotut, i qui cosí en Kassim ben cosit tot sencer, novellament. I aquest darrer llavors ben penedit, i no tant oblidós, i cal creure que ben escamnat."

–Mes qui farà escamnar-se'n els escarransits –féu, amb un filet de veu el molt més cosit general.

Ullí llavors, cap al racó, les panòplies. Els dits em pessigollejaven de talent que tenien de tornar a empunyar'n les armes... Plens d'escares lívides, sortirem herois tanmateix a continuar la lluita... Car la vida de tanta de Marieta cosidora, amb el rerefons vital del seu repositori de contarelles i cançons, prou deu valdre quelcom, si més no, hò, mon petit esforç, com devia valdre el molt més magnífic fins llavors del general constant.

Viu que na Marieta plegava el rodet escàpol i se'l ficava faitís, ran de butxaca del davantal. Vulguí tocar'l però els punts molt ressentits dels frescs sargits m'ho impediren. Ninot encar malcosit, només embastat, amb ínfules d'acomplert semidéu del tot ja perfet. Me n'estiguí, també conformat. Confiós, això sí. Car qui sap. Potser qualque altre jorn gloriós... Ah, poguer estirar prou lluny la mà!...

–Moixoni, vols! –em reptà, amatent, la cosidoreta, car es veu que la feia, tant de bellugar per no re, descomptar's de pics d'agulla o la feia cosir'm tortet.

Borinotejà mon cor, els seus batecs s'incrementaren. Que em reptés la Marieta humil, allò em tornava als anys emociants de formació, entre les amables padrines i tietes, entre les minyones i les mares, entre les dones pacients i blanes. "Que faràs amb treps i sets fets uns bunyols!", s'escarafallà d'afegitó. I somriguí, ja al cel. M'imaginí rodet als seus dits tan hàbils, i començí de fondre'm dins l'esgranar's suau i incessant de les hores. Un altre rodet de fil al fil rodós del temps. Perdudament rodant... Dolcesa abastada... Quin descans.

Fi.

(//||//)

(*Conte cinc.*)

Exaltant vertigen del conèixer

a) Allò que hom apella déu deu equivaldre's a allò altre que hom apella temps [re a veure, és clar amb la manifestació meteorològica millor anomenada **oratge** ("*quin oratge fa?... plou? fa Sol? cau pedra? neva?* ..."); re a veure, tret que l'oratge també s'hi esdevé, damunt, com tot s'hi esdevé]. **Déu** i **temps** - dos noms, doncs - i probablement una pila més de noms - per a una sola **ignorància**.

Com el temps és la pell de déu, déu és una pell anomenada temps i prou. Damunt aquesta pell tot s'hi esdevé.

És viva, aqueixa pell?... N'ha d'ésser (que no vol dir que servi cap mena de consciència) car prou hi genera paràsits (amb consciència o sense) [definint "consciència" com l'il·lusió que té cap organisme que s'auto-coneix]. En tot cas, per a naltres, aqueixa pell és un ésser estrany - ni bo ni dolent, ni maligne ni benèfic; només indiferent de totes totes; indiferent i alhora tan diferent, diferent de totes totes; incopsable; en tot cas, probablement sense cap mena de consciència comparable a allò que capim per consciència nosaltres.

Ara, i naltres, i totes les altres fètides emanacions d'aqueixa pell?... Naltres? Polls sense importància, paràsits damunt qualque pèl fal·lible a la pell del temps.

Polls molt interessats en la nostra vida de polls i en els polls de la nostra vida, i prou. Morim a la pell com els polls se'ns moren a la nostra - ni així - car un poll a la nostra deu influir poc o molt, ens pruu, potser, o ens injecta qualque verinet... Dementre que naltres què hi fem, damunt la pell del temps, probablement no hi injectem re, probablement re gens no se'n grata... Re [cap cosa] gens [ni mica] no es veu impel·lit a gratar-se'n l'irritació... Gens capaços de provocar cap pruïja ni menjaó ni poixevolesa a la pell qui molt efímerament parasitem.
La gent em guaitava amb aires de sospitar que no fos cap intrús qui volgués fer mal a la canalla. Tothom fotia uns posats de sòmines, d'ignorant.

Com els qui adés visquérem al piset. La dona, la nena. Tothom hi sembla no sàpiguer on les coses caben... Cercava adés, potser feia anys, un astrolabi i m'ensopec per comptes amb la faixa de la dona qui al cel sigui; les sentors antigues em duien a l'esment les festes d'antanyasses on els tomàquets s'embotien per escletxes i foradets, i les llavoretes dels tomàquets apareixien als cagallons de les dames més engomades. Naltres, qui les analitzàvem molt acuradament, trobàvem l'anàlisi força pessigollosa, i les dames feien escarafalls com els dèiem quina mena d'escorcoll no fèiem en llurs femtes molt flairoses...

Ah, anys delicats, on sou?...

Em guaitava el rellotge i no sabia pas quina hora hi deia. Potser s'havia aturat en rebre els recops dels cops que em donaven. "Quina hora no hi dius, malparit", feia, molt enfellonit, sacsant-lo. I ell no responia sinó tic i tac i tic i tac molt contumeliosament ans ludibriosa. Sense cap ritme que tingués cap mena de seny.

Me n'adoní que dalt un mur hi penjava un altre aparell si feia no feia horològic. La semiesfera o el segment d'esfera de vidre que havia de cobrir'n les busques mancava, i doncs la panxa, per comptes de blanca i neta, n'era grogosa i bruta. I allò que marcava no volia dir re. Les dues busques eren de la mateixa magnitud, i al cap d'una estoneta me n'adonava que no es bellugaven gens, ni cap endavant ni cap endarrere. El segon dels aparells també em feia la guitza.

Ullí els voltants. Cap finestra on apuntés l'oratge. Com situar'm, sense saber ni l'hora ni l'oratge?... Ah, adés, quan érem capaços de sentir a la pell els elements com ara si la vida hi corregués. L'arc de sant martí vist per la pell... L'arbre de la ciència arrelat per les fulles amb el mareig del torniol del vòrtex del quietisme pus ert... La boira feta pa tovet...

d) Ens toca de pagar ara tants de pecats?... Començant, supòs, pel pecat de néixer. Em retrunyen els versos dels cassandres; llurs premonicions tantost encertides de guerra mundial... Tret que, és clar, qui es creu aqueixa merdegada de dolor afegida?... Els pecats?...

No hi ha pecats. Només hi ha crims.

I els qui més estan ensumant els pecats d'altri, ells són els més criminals. Quin rellotge desbocat, espatllat i boig vol que sigui la malhora de tindre de president imperial un altre d'aquells rosegaaltars fastigosos, un altre criminal, un altre colltort qui te la fot sempre que pot d'estranquis?... I sempre que pot per davant i descaradament.

Haig de ficar'ls tots al mateix sac de fera rabiüda... Tants de remenacagallons... Com m'altaria de llençar-hi qualques maons, dins eix sac on la ferum rau, i fer'n un nus, a la boca del sac, i bombar el paquet immund dins qualque estany ronyós i estantís.

e) Quan tocaran les hores de la llibertat, on cada capitost assassí i

brandacreuotes serà mès en presó, i àdhuc passejat per cada pàgina de mitjà de comunicació com a exemple d'allò més vomitiu pel que fa al gènere humà - qualcú amb poder, hipòcrita i mortridor, genocida, qui tanmateix es vanta, enganyabanaus, d'ésser tan bo.

Bo, redéu. Bo! Amb el seu cap hauria de fotre bong als gongs dels ergàstuls (això em duu a l'esment les escenes tètriques dels musics emmasmorrats a *Els 5000 dits del mestre T.*)

Amb aquest pensament tancarem ara la tapeta lletja del rellotge malbategós.

f) De cos desmanegat a rellotge d'inconstants ballarucs... Remuguen els budells del rellotge de l'univers.

Tot amenaça pet. Un altre indret, arreu on lluc, amb els mateixos retrunys d'advertiment molt seriós d'imminent catàstrofe.

Mes on fugir?... Tenen el món copat. I l'hora s'atansa de l'espetec.

Mon cos desmanegat estergeix el cos desmanegat del rellotge ubic - els inconstants ballarucs que li foten de pèndol s'esvaloten al vent cataclísmic del torb creixent.

Vull anar tan lluny, tret que se m'ha acabada la gàbia de la terra.

Corrent-corrent, quin avergonyiment d'haver corregut massa sense haver anat enlloc. Ara estic penjat desmanegadament al capdamunt d'un penya-segat sobtat, i els dits que em rellisquen de la lleixa abrupta on s'arrapen...

Quin amic de les antigues memòries d'anys més feliços on la revolució per la justícia s'imposava arreu no em sobrevé per a ajudar'm?...

Em diu: "Guaita, l'alçària no és pas insalvable. Pots botar avall..." I es trenca o es torç, per atiar'm a l'ardidesa, les molles dels genolls. Així i tot, veig que no s'ha xemicat en ximecs de sang i limfa al capdavall del rocam. Per això descendeixc abraçat a la muntanya - a poc a poc, no pas saltant, com ell - i em faig a baix, al ferm, incòlume.

Tornem a la piscina i al bon temps, amb aspecte fals que res no s'ha escunçat. Tret que ell ranqueja i jo encara tremol de por.

Quin àpat no es cruspeixen, tots plegats - amb les seues germanes i llurs filles claroses (com es diverteix el jovent!) mengen llagostes i xerriquen vi fosc.

Li dic: “Me’n torn, cap cot, car só un impostor.”

Un impostor. Com podria fer xerinola si tinc el cos desmanegat, si oeixc el rellotge cridar’m esfereïdament i tampoc no paeixc re prou ric?

“Adéu, adéu, i mercès per intentar-ho.”

Les veig totes plegades, i ell, en germanívola conspiració, fer’m bon vent amb les mans balbes de flonges manoquelles. Filoses titelles, are se’n riuen del meu pas incert passats els bedolls qui ploren flocs d’escorça cremada. M’encamín cap als forns, ple de cabòries, i un cos com més anem més desmanegat, de treps i ictus bategosos mapat renovelladorament. Nafra damunt nafra. I així anar fent.

De cua d’ull veig que badallen. Res no els acoquina. Ni la filera de voltors qui s’estarrufen, pacients, damunt llur àpat de cadàvers malcuirassats.

g) Tantes de ferramentes rompudes a la llosa intangívola del temps! ... Cert, tots els qui hem volguda esbrinar la natura del temps ens hi hem estavellades i trencades les dents.

Incessant ens en descol·loca el batec. Com l’orb somia auditivament, i no veu sinó filaments fantasmals... [I això l’orb qui conegué la llum, i doncs de qui el cervell té coneixement d’aqueixa diferència cabdal entre claror i foscor...] I pot veure (en somnis) estranyes tosses, formes tàctils qui els vidents som incapaços d’aesmar’ns (pel fet que al nostre cervell mai no li ha calgut obrir aqueixa altra aixeta de sensacions...) Els qui som menats pel temps, en somnis en palpegem nocions molt imperfectes (el temps dels somnis és sempre diferent, i la mort no hi és altre que com a **anècdota**)... Això vol dir que ens manca quelcom, una facultat cerebral, diem-ne, per a copsar què és.

On ha nascut cap monstre o en neixerà mai cap qui de casualitat (la barreja mutacional) serà capaç de capir’n l’essència o fins i tot la qualitat, diem-ne el contorn físic, d’allò que constitueix el temps?...

A propòsit d’això llegia que adés (anys de l’imperi romà) els orbs per

exemple eren considerats esguerrats, i com tot altre esguerrat, element còmic o si fa no fa.

La crueltat dels homínids sobra la de mantes bèsties. En Plutarc a les seues *Morals* diuen que parla d'un mercat de teratògens on hom hi ven, per a distraccions més o menys confessables "gent sense panxells a les cames, gent qui té braços de mostela, gent amb tres ulls al cap, gent amb caps d'òsties (o vés a sàpiguer quin altre mol·lusc)"...

Doncs, som-hi, tornem-hi: Entre tant de monstre nascut i per néixer no n'hi ha hagut (o haurà) cap que pugui percebre el temps de tal manera que sigui entenedor?

Quin gran avenç no fóra per al coneixement!

Car no tot monstre és pas lleig. N'hi ha de "bellesa enlluernadora" - com hom fa sovint, poèticament.

h) Dels camps estranys, on no en sabíem escatir cap dels topants, car tot ens venia de nou, i els monstres qui ens engarjolaven s'abellien a entretindre's de canviar-ns'els arbitràriament i constant, d'altres monstres ens dugueren cap a trens, en vagons atapeïts on ens barrejàvem vius i morts - i on anàvem (deslligant's-ens sovint i sobtada en esbojarrats escarafalls, i ofecs i batre de braços com qui osta insectes, per a romandre en acabat muts i erts i astorats fins al capdavall del trajecte interminable) qui ho sabia?...

Ambtant, les rodes del tren, llur tètric, sempre repetit catric-catrac, era el nou (o vell i massa conegut) rellotge del nostre viure.

Demanem: "No hi arribarem mai?..."

i) Un instant abans no ens embàrcon...

Era una pudor molt fastigosa; no érem capaços de dur'ns cap mos al bec; massa plens de basca. Entortolligats, ens aplicàvem mocadors o draps impregnants d'altres sentors: sortós qui podia trobar cap herba per a embolicar-la i xemicar-la al cor del drapot.

Afetgegts a la presó del camp. Pudor de rates, pudor de pixats de llop, a les parets regalimaven les lleterades dels escarcellers - tost, plenes de floridura i de cucam. Vius a la pell.

Fora hom estavellava granotes a les parets, rates, serps, ocells, carcasses de llop, i es podrien, i, per les finestres sense vidres i per les escletxes entre els taulons, en penetrava la ferum. I llavors ens "convidaven" al film; ens amorràven a les ascles per veure'n ni que només fos fragments; ens empenyíem sense contemplacions - ens encavallàvem uns damunt els altres - esbiaixats ballarucs molt bel·licosos - el braç d'altri, o el seu coll, la crossa del veí.

Quines baralles de germans malavinguts. N'hi havia que anàvem sense cames, ja no ens servien de res: és clar que tot era truc de braços en molinet, aletejants. L'esquer de l'horrorífic esplai. Qualcuns levitàvem com aranyes per tal d'ullar a través de les osques més altes. Llas, quin calvari si eren opaques per causa de qualque ràfec o tauló-teula mig caigut. Llavors, el davallament damunt els esglaons embalbits dels caps embadocats de les piràmides humanes era molt vergonyós. Car senties com els millor situats se te'n fotien dementre que tu no hi veies re - o podé només se'n reien de les peripècies i astracanades a la pantalla.

Ah, la fama dels artistes - només el temps podia esborrar-la! Mes no pas mai dels nostres molt efímers, vel·leitosos enteniments.

j) Abuixien lúgubrement els llops a les estepes, i no sabíem si els abuiximents eren la realitat o venien de la pel·lícula.

A l'aguait, rere la bardissa, mants d'ocells de moltes de menes s'agençaven a l'assalt. I més ençà, molt més benèvol, el comandant del camp conrea, amatent, grosses maduixes de tardor, per què àdhuc la sogra, radiant, el felicita.

Per a ell, el temps s'escola amb la saó... Temps de maduixes, temps de tempirar, temps de femar, temps de germinar... Agemolits, els terroritzats presoners n'heuen les inaferrables ressonàncies - retrunys espectrals de la creixença dels maduixots... En bavejàvem per les clivelles. I alhora sabíem que el rellotge de la terra rutllava al ritme escaient.

L'elasticitat famosa del temps no és intrínseca a allò que és o deixa d'ésser - estireganyada pell - l'elasticitat només és en la percepció de qui el percep. Podé, pel fet que som substància del temps, és a dir, producte parcial del seu esdevindre's, no ens és possible d'escartir'n la substància. Quin full produït per la papereria coneix l'arbre i en coneix les fulles... Quin subproducte nostre ens coneix?...

Som els microbis del temps. Sempre morts abans d'endevinar on

collons fiblem.

I al contrari?... I si fóssim únicament vector mitjançant el qual el temps s'escorrialla cap a cert indret inconegut?... Au, vés. Això segurament fóra pecar de supèrbia.

Som les rodetes del temps - i quina roda coneix l'essència del vehicle?... La rodeta comandant confiós, com la rodeta sogra rutilant, formen rodetes ben engreixinades... Les rodetes presoners són rodetes abonyegades, boterudes, friables, encalloses, gens fiables... El nostre temps i el llur és el mateix i, vajo on vajo, hi farà cap amb qualsevol roda... Deu ésser una mena de centcames o de milpeus on si en perd uns quants, això rai, que pler li'n romanen encara.

Això consirava, rere la clivella, guaitant créixer els maduixots, dementre que, no pas gens vistes, les rodes dels estels duien el temps en torniols d'**ocell fufú**. Entrarà el temps pel forat del cul del temps i hi desapareixerà?...

Ah, ocell fènix qui reneix de les flames del gran temporal ocasionat pel mareig del temps. Ah, ocell roc qui duu al bec bocins del meu cos perquè sóc maniqueu i no em crec que re de bo no s'esdevingo sense que de dolent no sigui contrarestat... Això consirava, morint-me.

Delint-me alhora per veure un esbarts d'ocells a betzef assaltar l'hort i endur's de cada cadàver de maduixot el bocí més sucós.

k) Obtús, tot li sembla avui vellutat, dels budells propis i aliens a les pells dels mamífers volaires pel cel no vist altre que per les esquerdes crues.

"Rom i esmussat tinc l'enteniment", es diu. Sent el dring a la nit del pixaire obscur. Pel magí li passen les imatges adients del jorn proppassat, quan per les clivelles entrava prou claror per fer clar qui era llavors el pixaire. I en veies el raig de pixats, calitjós, emboirat, i en veies la grogor. I li venia alhora a l'esment la dita: "em faràs beure a galet". Car qui es creuria ara el seu estat. De quin estat sobirà que pertangué a aquest estat d'esclavatge neguitós, pollós, malaltís. D'aquelles cuixes vellutades de l'amistançada a aquesta pell llebrosa i tota nafrada dels esquelètics, ictèrics, companys.

Re no clou les nafres com la llibertat.

Congosts, cingles, coves, de les seues excursions tan enyorades. Ara amb les crosses de l'enteniment se li confonen en un torniol de rocs llençats al pecador.

Dius "passi-ho bé?..." No. Dic que em sacs les mans perquè em ploren: això tan llefiscós que em neix entre els dits, com lleterades d'antanyasses, quina brutícia nova no és?... Em desfaig a mig podrir?... Cardíac, m'apam el nas. Encara hi és. És que em creia que essent tendrum es fonia abans. Però ara veig que no, que és cosa de la pell, dels tels entre els dits, que s'escaguitxen, que s'eslleeixen, com pètals vellutats de lúgubres orquídies estantisses.

Malaguanyats espectres d'un doble meu qui visqué abans que ens engargolessin en aquests barracots on n'hi ha qui sangloten tothora com magdalenes i altres qui, emmagatzemats tan atapeïdament, no saps que són morts fins que la pudor no ultra i trumfa l'habitual.

I tothom camina enrampat. I àdhuc el pixaire fosc, la seua xil·la desnodrida és enrampada i la seua pixera ix enrampadament. Però ara me'n torn mentalment cap al bordell, amb les carns lluents i flonges. Quin món inoït, increïble. I els conys vellutats i els forats dels culs, i les bones sentors. I els escarafalls exactament per no res de les meuques tan abrandades. Diuen: "em vols fer beure a galet!" I: "prens mon nas per una aixeta!" "Capsigrany!" I et trameten a pendre pel cul per menys de res. I tu feliç encara, i donant-els xanguet. Són tan fleumes, pobrissones. I llur engarjolament tan beneït. A quin cel altre que al llur no em voldria per sempre?...

"Capsigrany, ausades", que els responc: "amida'm amb les dents la trempada; afegeix amb ton ardor a la meua trempera. Per comptes de malaguanyar tanta de salivera amb les teues collonades" - carallotades d'aqueixes. Coent, roent. "Amb el pinzell qui se m'allargassa enjondre fins a anar a pintar, no pas canons vellutats de xona, ans", li dic, "enlluny, per la finestra, polsegoses eres on les masoveres no estan mai pas per cançons d'aqueixa mena."

Tèrboles ventafocs que a l'enteniment obtús se'm disgreguen. Per l'uix al cuixplec (o el plec entre cuixes) d'un univers ple de forats negres de cul xuclaire, per l'uix vellutat al cuixplec crucial entre universos, sóc el derelicte caga-elàstics qui, a desgrat de totes les creences i dictats, s'estorç dels llaços i, en flagrant delicte descobert, estupra el cel.

O veig pampallugues i fosfès als ulls percudits pels nervis afamegats,

d'on amb els crits esfereïts de **"mare, mare!"** comoneixc ma mare, la seua imatge aconhortadora, com als anys on era infant - encara, que estrany!, la mateixa persona (o l'il·lusió que en sóc).

Espectres de mi mateix, ja elevats als llimbs clarosos, pels qui gruu i em deleixc, com escales a l'infinit, en aquesta nit (qui marejadorament s'apropa i allunya) de vellutades corrupcions.

l) Ah, esportellar les parets de la presó amb la blanor del meu cos. I fugir grevoleda enllà, entre les feristeles. Amb cap altre salconduit que amb aquests bocins de carn lleugerament pensaire que em fan.

-Macrobi! - oïc que em criden-. Vine a l'esbart, maimó!

Uns jocs olímpics molt rudimentaris havien sets organitzats pels encangrinats més emprenedors. Acció **apotropaica**?... T'allunya del malefici i l'esquírria, el malvoler d'altri. A l'ensems que la salut et reenvigoreix. Rampelluts, els qui adés fórem tan mesells, ens aixequem artístics, joglars renyits amb tot mal presagi. Som optimistes!

Fictament mengem cruixants haguts d'estranquis, sucats en fumosos cafès. O només són llords macs sucats en pixums. Els nostres molt mesquins budells encara ens ho retraurien?... No hi ha perill. Cairats i empedreïts, s'empassarien un trabuc.

"Macrobi?", em criden, alguns encara sacsats per epilèpsies sobtades, com fures en banastell. Raïa enlluernat per una estella al dit. La nit on em casí també em claví una estella. D'estella a estella, batallant amb les brèndoles de la mateixa gàbia?... Atrapats per la Terra, atrapats per les emocions, atrapats pel temps, i per la pols, i per la solfa genètica a seguir. I pels veïns, pels incessants veïns i llurs incessants injuncions. "Que véns o no?..."

I tant com voldria fugir. Saltant les muntanyes, ja **periodònic** (ho hauria guanyat tot). Anant directe enlloc. D'on vinc.

Fi.

(//||//)

(*Conte sis*.)

Ràpida drecera al re

N'Hug Marès tornava del magatzem carregat de bosses de plàstic, tres a la dreta, dues a l'esquerra, plenes de queviures, pa, oli, raïm, ous, bananes, carbassons...Ja havia fets tres o quatre quilòmetres quan, gairebé al capdamunt d'una pujadeta, lluny als suburbis, força esbufegat, catacrec que caigué rodó.

D'antuvi nidéu no en féu cas. Poca gent qui passava, només qualque vehicle espetarregaire. Però aleshores una dona, d'una finestra estant, en veié el cos part de terra i qualques ocellots cruspint-se sorollosament part de la teca vessada de les bosses. Aquella dona trucà la bòfia, i la bòfia aparegué. Trobaren que n'Hug encara respirava i trucaren a llur torn l'ambulància. L'ambulància se l'endugué a l'hospital.

Quan al cap de qui-sap-los dies es despertà, n'Hug Marès era un home ric. Son oncle de Califòrnia, en Grodan Maress, l'immens savi del **teobroma abonyegat** – un menjar diví que alhora engreixava i aprimava, engreixava els pits i les natges de les dones, i els collons i els pectorals i altres carrinclonets musculets dels homes, i els aprimava ventrell i estómac, malucs i cuixes (en les dones aquests dos darrers només en mesures condignes) – son oncle, doncs, l'empescaire del teobroma abonyegós, l'havia dinyada a la vila universitària de Batzacs amb Matràs, a Califòrnia, i li havia jaquida una herència de déun'hidò.

Per dissort, n'Hug ni se n'assabentà. L'atac de feridura l'havia ferit fins al moll. No es pas que no es pogués bellugar, altre que una cama i el braç contrincant; era, molt pitjor, que no podia consirar a dreta llei. Ni sabia com es deia ni si estava casat o no, i, si casat secretament, amb qui.

No cal dir que, tantost hom s'assabentà de la seua sobtada riquedat, li'n sortiren a cabassos, de dones qui deien ésser sa molt aimada muller, i àdhuc qualque efeminat qui pretenia que en realitat ell era el marit-muller de n'Hug adés molt dalpelcul.

Tant se val. La qüestió: que n'Hug (i ací el jutge se li ficà a la vora a pentinar-li el toment que se li feia a la cicatriu de l'operació de crani) havia de judicar qui deia la veritat. De la cambra on raia, amb la liquiditad que ara li era possible de pouar, se n'havia fet un palauet, sempre amb el consell del jutge qui li feia constantment la gara-gara, amb ganes de sucar,

i, a la saleta molt encoixinada, hi anava rebent els qui deien ésser la seua legítima meitat. Si trobava que algú mentia per les putes dents, el jutge mateix ja se li apuntava el nom, i a l'endemà ja li obria un inici d'encausament per delicte de substitució de personalitat, o quelcom paregut, què cony sé.

L'estona llarga que l'operaren crani badat, del cervell i les seues intricades i sovint afetgegades circumval·lacions, a n'Hug li fou altrejat de visitar el paradís. Era un paradís impol·lut, amb infants i bèsties qui hi rondaven a lloure, i amb paisatges d'allò més magnífics i prístins. Els infants, gens díscols, se les campaven totalment autònoms, s'amagaven i reapareixien, sols o a estols intercanviables, entre els rocs i els estanys, les comes i els turons, entre els caminois i camps estesos adornats d'excel·lent vegetació, amb matolls sovint amb forces baies i nous. Cap necessitat d'assegurança a llur encontre; les possibilitats de malaltia o accident en aquells paisatges aitan benèvols, baixíssimes.

Les bèsties, qualcunes de ben exòtiques, com ara elefantets miniatura i dracs llangardaix, grassos, de pell llisa relluent, eren totes d'allò més aregues, i herbívores i insectívores, i no els passaria per la clepsa mai jamai de fer mal a ningú.

Oh, les valls, llavors! Al revolt de qualque viarany, se t'apareixien, i eren amplíssimes, d'herbeis vigorosos encatifades, solcades per rierols pacífics, en assolellaments molt dolços. Paisatges sempre intocats, mai coneguts per cap vehicle empastifador, enfastiguejador de fums, de pudors i de sorolls.

Ah, illa delejada ans jurcada; quin delit d'anar-hi tothom, i sempre prou lloc per trobar-t'hi sol si així t'abellia. I cada animalet i infant parant compte dels ous – n'hi havia arreu, més o menys ben posadets. Per aital que si de cas cap organisme delicat en volgués mai descloure, i en descloien ara i adés, pogués trobar-ho tot comcal i prou amorós.

Un dels jocs que bèsties i infants s'entretenien a jugar era aquell de fer avançar esferuletes dedins un tor. Potser era el tor de l'espai-temps, i les esferuletes acoloridetes que hom empenyia pel suau tobogantet del dedins, n'eren els móns de qualque estrany univers paral·lel, o perpendicularitzat en creu, o entorat: com baules o denes, què em sé jo. El cas és que si hi havia cap estavellada d'esferuletes, tothom s'escridassava rient, i això incloia estrucets i camaleons i tota altra bèstia ací amb capacitat de riure, i de riure de valent, i tothom deia, jocós i gaudent: **Sant tornem-hi!**

I la penyora era un granet de grana de paradís per a cadascun dels

partíceps qui no l'havien salada, a pagar doncs pel qui havia causada la lleu conflagració. I n'Hug Marès s'hi trobava d'allò milloret, i comptava potser qualque bon jorn, en una de les valls aitan cinematogràfiques, ensopegar's bonament amb qualcun o altre dels seus estimats parents morts abans seu.

Per dissort, abans el despertaren. I al món antic s'hi trobà d'allò pitjor. I, sobre, amb tota aquella gentada qui pretenia d'ésser-li la muller (i el marit-muller en dos o tres casos rucs) molt adeleradament.

–Vull tornar-me'n al paradís –deia–. Collons. Allí tothom hi és molt trempadet. I hom recobra la penyora que ha haguda de desembutxacar donant petonets a manta, i a mants d'animalets i plantes, qui llavors llagrimegen dolçament de reconeixement.

I el jutge li acaranova el toment i, per a bona mesura, una miqueta el perineu.

Per distreure'l li demanava si hi havia trobats gaires papagais, a les selvetes paradisíaques, essent com és el més intel·ligent dels animals, inclosos els homínids o humanots. Tot i que el malencònic i anorc (una cosa duu l'altra) Frederic el Gros hagués sentenciat que tothom qui fotés cara de papagai segur que era un carallot.

I li demanà també si hi havia cap personatge gros, com ara cap marquès... El de la Faixeta?... El de L'aixeta?... La Raixeta, la Reixeta, la Queixeta, la Caixeta, la Baixeta?...

N'Hug Marès sempre feia que no amb el cap. Cap marquès, no. Ningú qui mai hagués portat cap vehicle fastigós. A l'hora de sortir de l'embús de la mort, tothom ha perdudes les claus del seu cotxe – i doncs no van enlloc. Massa poc. Ben merescut!

Bé, bé, bé, collonut – feia el jutge espritmatxat i tot neguitós, gens escarxofat, de fet assegudet a un cantonet de llit amb un bocí de culet escardalenc – bé, bé, **ou-kei**. La qüestió que dormim bé, senyor n'Hug, i sobretot que no ens deixem engalipar. Això part damunt de tot. De fet, més val vigilar, més val clapar amb la dona **Agrípnia** (l'insomni), que no engrapar's de per vida amb un error constant de donota flonja i humida; fotríem goig, quina calamitat; **espanyats i espatllats** de per vida – hò, com xanguet a l'afàs o bertrol..., com escarbat a l'hostal mefític i assassí del **Roach Hotel**..., com betzol bagasser atrapat al cul de sac pollós i ratat d'un fosc atzucac, en eixir del bordell, i ara cargolat ans botxinejat per salvatges lladregots qui, com els croats molt beneits d'antanyasses,

eixelebradament ataquen i ataquen sense consirar molla en els resultats, car què en romandrà, de vós, senyor n'Hug, com de les ruïnes per on els ignars croats sense grec passàrem adés?... Res, una pelleringa escarrotxada, sense un sou a la butxaca arnada – arnada, ai, llas, com la pròpia **pempthousia** (la vostra quintaèssencia), amb l'ànima doncs emboïgada, l'espectre tot traucat, el cul enlaire clafert de treps, pupetes i brians, el mantell trossat tot de sets, estrips i esfilagarsaments, el cap un rodament d'autobús, tot de sotracs, sense arrest previst aumon, i, ubic, arcaic, aixecant-se de la ruïna doncs que sou, **idoni** (és a dir, invisible), el sofre que crema part de sota, molt subreptíciament, com si ja fóssiu respirallet de l'infern on de cap us tireu. Ja em direu vós, si és cap paper.

No, no – protestava n'Hug – prou falòrnies, vós. No em casaré amb ningú. No sóc la rateta qui escombrava l'escaleta i es trobà un dineret. Jo vull tornar amb els meus infants gens sorollosets al paradís, i vull jugar-hi a les tres pedretes amb mons llunyans i lluentets com lluentins duts per la deessa, la regina del cel.

És que no es tracta, senyor n'Hug, que us caseu amb ningú. Si això fos, ja us deia: això rai, caseu's amb mi, i tot arreglat. No, no. Volem sàpiguer si de debò ja éreu casat abans de l'incident de la sang atropellada pels galzes massa cairats del cervellot, o com n'ha dit aquell estaquirot de metge?... Tant se val. Per això sóc al vostre costadet, perquè justícia sia feta. Us podeu imaginar que altrament podria ésser jo pel món, en lloc de vetllâ-us a tothora, salvant qui sap quanta de padrina quan se li cala foc de cop-descuit als fogons de la cuina i tot comença de fer flama i fum. Cap agraïment, però. Encara rai si no m'enduc doncs cap cop d'escombra. Ja se sap, el fat de l'esforçat ans heroic servidor de la població. No; anem per feina, però; no voldríem pas que cap barjaula massa fresca se us endugués de maridot, i vós només pensant en morî-us per tal de tornar als vasts paisatges impol·luts, d'on torneu avatar molt remut, i ella mentrestant vídua molt acabalada ans xiroia, **sense cap raó al món per ser-ho**, i quan, en tost d'aquesta horror de tortedat, tots els vostres pistrincs californins podrien haver passats, a través de mos dictàmens molt saberuts, a l'estat, ço és, per a goig de tothom. Cavà?

Hò i tal.

Doncs entesos.

* * *

Dormien com dos angelets, el jutge i n'Hug, quan, disfressada d'infermera, una postulant al lloc molt adelerat de dona adés casada en secret amb n'Hug se li llençà damunt per a fer'l trempar, i que l'hi endinyés per a provar que li coneixia el mànec i com s'ho feien d'estimadets ans de l'accident amb les bosses del magatzem i (ah, sí) l'herència aquella de l'oncle Grodan.

El jutge, com sentí aquells crits d'**em violen**, es tregué molt esveradament la pistola i engegà un tret o dos. La dona fou atesa al cap. N'Hug Marès l'espetec i el daltabaix (una de les bales havia foradat un dipòsit d'oxigen a la cambra del costat i pertot hi era esclat, estelles i calçobre), la xereca que l'afusellament de seguida mogué arreu l'hospital, n'Hug Marès, dic, immediatament, es veié alforrat de tot aneurisme malparit, les vies sanguínies se li desembussaren ensems de cap tap llefiscós, llenegós i escaguitxat, les múltiples gaures que li feien llobada per les venes, totes les romegueres i entrebancs que li escanyaven, com cireretes al carcanyell, les carreteres de la sang, se li fongueren a l'uníson (mai millor expressat), d'espetec, i alhora el cervell se li esclarí, i allò li permeté aquell **reconeixement instantani** de la seua dona, allí jaguda, morta de fresc.

"Sí n'és n'Afrodita Blume, ma muller molt aimada! Fou nada mentre nedava – sa mare l'Eufròsia qui déu hajo perdonat havia caiguda marejadament del transferidor quan n'anava molt prenyada, i n'Afrodita nasqué entre les llordes bromeres del port. Afrodita, Afrodita meua! Ah, déu meu, qui t'ha matada, quan amb un trep d'ampolla al cap n'hauries tingut prou i balder! Ens havíem casats a Tortosa abans d'ahir no l'altre abans, a la pujadeta de l'Andorrà, prou a les envistetes de casa, tot carregat que anava i esbufegat, l'incident de l'embús sanguini no tingué molt malastruc lloc."

"No us lamenteu tant, vós. Amb l'arma de reglament us he fet el gran favor." El jutge abraçant-lo li digué. "Ja us crèieu que ningú no desembolicaria la troca del vostre ésser; que us n'aniríeu al clot havent bo i jaquits enrere els de més dels secrets del vostre trànsit totalment indexifrables. Que fóreu estat fum i prou, tantost esvaït, i bonanit. Ignot d'empertostemps per al personal social i l'altre, el de sabata, el d'espardenya, el de peu-nú i tothom altri, mitja al garró, mitjó foradat, renòs, ulldepoll... I ara tot ho recobreu, la llibertat i la memòria. Àdhuc, pobrissona, malaguanyada, la memòria molt feliç de l'ham boterudet i punxegudet de la vostra mestressa qui fou (o **quòndama**, com diem al meu poble, Reponcelles de Sesgaioles), i tots els plaers que òlim n'extraguereu, ara, mercès a mi i al meu encert canonístic, torneu a

tindre'ls presents. Quina vida més joiosa no us espera; sou l'enveja de tota la sala, els de més qui hi som – o ja hem begut oli, al nostre llit de mort (i més el dissortat del dipòsit volat) – o només un desert àrid i eixorc d'assalariat i de pencar com un foll per a aitan poc guardó malagradosament no ens rep. Què hi farem. Ara que heu recobrada la salut, només puc confiar que us en recordareu, que fui el vector qui accelerà el vostre Solell ixent d'una vida millor; ric, relativament jovenot, lliure, sense compromís, vidu, amb la dona morta, amb un amic com jo, codonys, què més es pot demanar!"

Esblaimats ans esborneiats, ambdós s'esguardaven, l'un xerrant pels descosits, l'altre sense escoltar-se'l, la morta estesa damunt el llit. L'un amb el rau-rau que el rosegava part darrere, devers els environs del clatell; l'altre, com aquell carallot d'aquell llibre d'ignorants on el déu maligne ordena el pare sacrificar son fill com si fos un boc emissari (pobre boc, també!), desitjant de tot cor passar pàgina enrere, com si no hagués feta la bestiada de tindre aquell atac de feridura d'on l'encadenament molt fatídic fins al sacrifici de n'Afrodita – adés aitan fineta de pell i ara amb una pell que amb la sang eixarreïda semblava la de l'escorça escrostegosa de l'àlber.

Entrà l'infermera de debò i veié el gran desastre. "Quin empastif, senyors! I què li heu feta a aqueixa minyona?..."

–És que es planyia ferotgement de maldequeixals –provà de justificar el jutge.

–Poca-vergonya! Com si no tinguéssim a la farmacioleta làudanum.

–Sí ves. Fem el que podem.

–Algú coneix l'interfecta?

–Era la dona de veritat (fes-te fotre, noia; estava casat). La senyora n'Afrodita Blume de Marès – bufa, i, sobre, si sabés, i ai, quin nom més apropiat!

–I el malalt què diu?...

–No dic re –féu n'Hug–. Vols repassar o esmenar els fulls del passat, però no hi ha res a canviar-hi. Car re no hi ha escrit. No hi ha ni sisvol paper. Abans d'ara mateix no hi ha re. Sempre el mateix. I el mateix ara mateix. Palimpsest de re. De signes flonjos, blancs, enjòlits a l'èter, fugaços, ventissos, com pampallugues de mareig, se t'esfumen de continu d'aital

faisó que amb l'endemà només en romanen traces molt primes de fumet griset, i, una miqueta més tard, re.

–Ja hi tornem amb els fumets. És que, comprengui'l, amb la mort de la seua dona, una depressió pertinaç qui te la treu? –el jutge féu avinent a l'infermera.

–Neixem tantes de vegades, com bombolles en bromera... –continuà consirant n'Hug.

–Records de l'imperfectívola n'Afrodita; i ai, oi?, quin sentiment –apuntà el jutge.

–Neixem tants de camins, i doncs n'hem de morir també aitants – ans de renéixer, vós. És com ara el **co-néixer**, benaventurat hortet ben conreat del meu cervell novament feracet, sense insecticides ni flagellicides ni embussos de taps de sangota pudent. El co-néixer et fa re-néixer a allò après – nou, o de nou. Co-neixem amb les coses conegudes, o re-conegudes, amb llur coneixement, o reconeixement. Ai, llas, com reconeguí la meua dona aitantost.

–Em sembla, senyoreta, que ja el tenim guarit. Entre vós i jo, quin tàndem mèdic, notfot?

–La meua dona, qui rampelluda com el seu antic marit Raül, l'abrandat, qui se n'anà a Dénia a comprar's un violí per a fer ballar les xiques el diumenge al dematí, i, en tornar, se n'adonà que era una altra metralladora, d'on ningú no n'eixí viu, se m'ha tirada sobre, cony badiu i esponcellat, tret que aquest cop hom li esbadella ans li espelleix el cap. La flor del cervell desclòs. Diuen que allò que cal és seny, no pas cervell, que prou en venen a la botiga per a fer'n truites i tot allò; doncs bé, entre el meu defecte al cervell i el seu al seny, tot s'ha conjuminat perquè aqueixa tragèdia fos.

–Ja el tornc a veure pansit. Senyoreta, on és els seu làudanum molt lloat? Congre, corri a portar'n, què espera, caram.

–Senyor jutge?

–Sí...?

–Vagi-se'n a la merda, vol? O servi el ciri d'algun altre funeral –l'infermera l'envià, i molt amorosa es tombà cap al vidu surós–: Vingui, vingui,

n’Huguet manyac, n’Hug manyaguet, anirem a una cambra molt millor, neteta i sense morts ni malvetlladors; en acabat de tants de sondrolls, tenim l’esperit molt tendret...

* * *

"Heu vists mai circells cargolar’s?... Heu vists mai apis créixer?... D’esguardar aitals calmes meravelles, hom en rep pau a semals; l’ànima se li assuaja, l’esperit se li n’enfuig, eteri, celest..."

N’Hug recitava els seus paradisos illencs a l’infermereta bona, dementre que a baix, al peu de les escales, dos infermers forçuts, adés amants de l’infermereta, ataconaven el jutge, li umflaven la cara, li trecaven els ous.

Una paó cua-estès s’ho guaitava tot del jardinet de fora estant; amb apassionada concentració, el seu esguard travessava els vidres de les finestres. "Sóc testimoni avui (es digué) de mants estranys accidents. És clar que un hospital és un perfecte indret per a això. Mos ulls diquelen oldanes meravelles d’allò que els sapastrívols bípeds s’entrefan. Dins l’hospital i fora, pel reflex dels vidres i els jocs de la llum. Ara mateix, en acabat de tant de crim part de dins, part de fora, guaiteu... Una ambulància tornant... Se n’adona, el menador, cal suposar, del vehicle abandonat que suara patia un accident (tots morts), una destrossa de vehicle encara enmig de la carretera. L’ambulància es desvia amb molt de compte ara, per tal d’evitar la carraca erta, tret que, en acabat que l’ambulància s’ha aturada, la desferra lentament entra en moviment i ensopega dolçament amb l’ambulància, la qual, amb els ferros torts i recremats del davant, el derelicte buit i sense cap voluntat, només amb el de l’inèrcia de la baixadeta, ara assoleix de capgirar. Cap per avall, s’esclafa l’ambulància damunt un roc decoratiu (o era un monument a un metge vanitós?) devora l’entrada. Puc sentir’n els cossos escruixits i els petits ploramicons (raneres, angúnies, agonies) dels qui hi eren, menaires, assistents, marona, malalt molt greu: un infant de pit, hò, angèlic, amb delit de jugar a les tres pedretes o a bitlles al tor del paradís exclusiu de n’Hug... He dit exclusiu? Volia dir inclusiu. Tant se val. La qüestió que... Els dissenys de la natura són impenetrables... El fils del fat ineluctables... Déu i les seues putes manies inalfarrasívoles... Hum... O com fa aquella altra mentidera nimietat?..."

Això, i pus, es demanava, seriós, el paó.

Un paó amb ambicionetes, potser, d'esdevindre mai ocell de paradís.

"Encara més?" Ens diu. "Manoi, no pas! Ni foll."

Fi.

(//||//)

(*Conte set*.)

Adéu bon dia

Aquest món feia figa i en Valentí Valencià, escriptor català, volia dir adéu-siau amb tanta de dignitat com li fos possible.

Se n'havia anat a la botiga dels caçadors i peixcadors, on només hi havia entrat per ço d'estar-s'hi una miqueta i veure si hi tenien novetats, per improbable que fos, noves androminetes per a l'humà de jeia aventurera, tot i que no pas ni per a caçar ni per a peixcar, ans per a guaitar els animalets i bentractar'ls, i hi havia perdudes les ulleres negres, que tothom havia de portar. Per xò hi reculà tot seguit i hi tornà. El cel era esclatant i els ulls en patien. Amb les ulleres negres retrobades a la botiga, entre pilots d'ulleres espatllades i mig rompudes, i esquivant una donota qui se li insinuava a la porta de la comuna, en Valentí s'hi féu i s'esguardà a l'espill. Tenia la cara cremada.

Al carrer de bell nou, gosà aixecar els ulls cap al cel. Els signes ja no acollonien ningú. El primer i més important, aquell cometa immens i burell, qui creuà l'espai a ple migdia, i que féu cridar de forta por i de desesper la població sencera, ja s'havia fos, tret que al seu darrere hi havia deixades tot de petites seqüeles en forma d'esferes o bombolles irisades que espetegaven sense avís.

Amb cada espetec, una nova pluja de pedruscall, i una pluja densa, i una barreja de terratrèmols vectoritzats des de fonts d'origen diverses i sovint

àdhuc contrincants, feien noves destrosses. Aquell cel calamitós només augurava destrucció.

Tornà cap a la seua casa tota torta – la casa se'ls torcé aquell mateix jorn, aquell migdia malastruc on l'oldà, l'immens cometa burell mat, sense relluir gens, creuà l'espai tot net del cel blau. Encara rai que era una casa curta d'alçada, rabassuda, i que doncs només s'inclinà, s'esfonsà a una banda, prengué, somorgollada com una joguina trepitjada per cap gegant, mig sebollida al fang, un esbiaix d'uns trenta graus, de tal faisó que ara la porta d'entrada era a un parell de metres de terra, enjòlita, fent la guerxina al cel pampallugaire, com un gripau massa fart. Tot al voltant, les cases més altes, i sobretot les de pisos, una miqueta més lluny, cap a ciutat, s'havien esllavissades i ensulsiades sense remei, amb el resultat molt dolorós de milers i milers de morts ja només el primer instant.

Plogué gent al començament, al passatge d'aquell gargot de cometa; eren persones, algunes encara vives i vestides, segurament xuclades vora mar i ara plogudes terra endins. Allò era esgarrifós, allò escanyava d'angoixa, allò era el signe més clar que s'acabava aquell món. Un altre planeta a can pistraus.

Immediatament, les medecines escassejaren. En Valentí patí qui-sap-lo per trobar cap farmacèutic o magatzem encara en operació. Tot havia estat assaltat i despullat. Ara sabia que sense les pastilles, potser la dinyaria abans el món mateix no la dinyés. Sa mare ja s'havia acomiadada feia quinze dies o així – sense els pal·liatius, l'ofec pogué més, i l'asfixià.

Entrà a casa seua esmunyint-se mig arrossegat per una finestra jaguda al fang. "Sóc jo," digué, "no dispareu." Car, dels seus dos fills i la seua dona, sempre n'hi havia d'haver un fent guàrdia amb el fusell a punt. La meitat de la casa jeia empantanegada, les cambres de darrere eren totes un estany fangós. Vivien davant i a la cuina. Per respondre a l'esbiaixament, hi havien clavats part de terra taulons, i a les parets agafatalls. Cremaven llenya sota un fornet i hi coien coques, de vegades amb ous, de vegades amb peixets. És clar, d'ençà del cometa tota la corrent s'havia fosa. Al primer instant d'aquell malèfic pas, un fill seu, el petit, l'Arnau, era obrint la nevera i, de la nevera, n'eixiren llamps a feixos incansables, com si hagués estat el niu del mateix Júpiter, i l'Arnau havia perit electrocutat.

A grans trets, aquella fi del món era força pausada i tranquil·la. Passats els primers esglais, ara tothom sabia que tard o d'hora hi hauria un altre esclat, i desastres rai. I llavors tornaria la calma. Sense més sorolls de màquines elèctriques i amb prou feines de les que funcionaven amb

benzina, amb molta menys gent al món, l'enrenou, la bonior, la pol·lució, els gemecs dels gemegaires, tot anava minvant. I, entre esclat i esclat, pau i bonhomia rai... I llavors l'esclat... Ves, i doncs?... Això rai... Un esclat més. I menys de capdecony emprenyant. Hom s'acostuma a tot.

En Valentí Valencià havia anat a visitar un veí seu – no pas tan veí anant-hi a peu, diguem-ne una mica llunyà, tres horetes caminant – també escriptor, en Sadurní Çalbà. Encara era viu. La seua caseta, per aïllada i diminuta, gairebé ni s'havia moguda. En Sadurní el rebé bé. "Què fotem?" "Anar fent."

Vivia sol, sense minyona: una vella traspassada aquell migdia mateix (durant l'avinentesa del passatge del cometa burell,) quan l'església on havia anada a pregar s'esfondrà. Aquell principi de vesprada, el Solell lluïa, i llavors afegint-hi les noves lluïssors al cel, tot plegat l'interior de la caseta d'en Çalbà era daurada i àdhuc refulgent.

Quan en Çalbà, malalt i sense medecines, s'hagué de retirar a la comuna, en Valentí li regirà els papers a taula. La curiositat del qui pertany al mateix ram. Tingué l'ensurt de veure que, davall uns papers innocus, un lligall força gruixudet hi contenia, força sencera, la seua biografia (la seua, la d'en Valentí, doncs). *Malparit*, pensà. *Confiant que em mori abans*. I tot i que sabia que ara ja re no aniria enlloc, encara el fel li pujà a la gola i la sang al cervell. Car, saltant-se paràgrafs i de camins desenes de pàgines senceres, anava trobant crítiques i àdhuc revelacions coents d'allò més.

Els escrits on en Çalbà en parlava massa explícitament, de les seues vivències, per sonses que fossin, se li transformaven com en una mena, potser no volia arribar a dir'n de cagalló, mes sí com una mena de banana massa madura, i doncs a certs indrets podrida – molts indrets, ausades, força tocats i fets malbé en aqueixa banana llefiscosa i escaguitxosa... Per això agafà unes estisores i anà retallant el manuscrit, esporgant-lo de tot allò que li semblava massa exagerat, o massa brut, o massa odiós i mentider; i les equivocacions, a manta – moltes d'insignificants, però així i tot prou feridores. No s'hi reconeixia gens. *Quina vida més falsa!* Calia buidar les tocadures infeccioses per ço de salvar la resta de la bananota lloca i relliscosa.

En Çalbà el sorprengué cremant retalls. "Què fots! El treball de la meua vida!" "No, de la meua!"

S'anaven a barallar, però als dos els agafà, simultanis, la tos i l'ofec. Es desumflaren damunt sengles seients. "Quina merda de món, xiquet!" "Tu

ho has dit." "Hauries d'estar afalagat, que m'hagués interessat en tu. Confiava que tu haguessis fet el mateix amb mi." "Jo? Perdona'm si t'ho pensaves..." "Ets massa egoista." "Vols dir? És que els meus escrits són tots de fantasia, no pas basats en la vida autèntica, o en la vida autèntica si fa no fa, com els teus." "No m'hi has posat mai? Ni amb pseudònims? Si mai he llegit re teu, m'hi ha semblat eixir, sovintet i tot, diria." "És clar, és clar, que hi has eixit. Tots eixim a tot arreu, home." "Qui era, qui era?..." "Home, ara... Sí, aquell embagamots, aquell lletraferit ni mica versemblant qui, pagat per un editor molt murri i despecec, puja amb un globus fornit pel mateix editor sensacionalista fins a trobar el paradís enjòlit dels plutòcrates. És un satèl·lit pla, amb una volta de plexiglàs, que roda tranquil·lament al voltant de la terra. Hi tafaneja com un heretget fins que no el peixquen. I el peixquen per l'accent, perquè no té accent de ric." "Com tu dius, un indret sense sospita de versemblança..." "Tens raó, i tanmateix..." "Vols dir que?..."

Se n'adonaren. Potser els rics s'havien salvats. Potser sí que sabien la vinguda de l'encometat gargot burell i tots havien fugits abans al satèl·lit enjòlit, incòlume, intocat, que molt més tard es posaria sobre una terra netejada de pobres. "Mes, sense pobres, qui els faria rics, llavors?"

No resolgueren re. Altre que quedaren que en Valentí tornaria a vindre'l a visitar d'hui en vuit. A la porta, les urpes de la tos tornaren a rastellar els lleus d'en Sadurní. "M'hi trob tan malament, en aquest cos tan estretet!", es plangué. En Valentí s'esconillà enfora, ple de sinistres premonicions. D'ací vuit dies fóra molt probable que en Çalbà ja no hi fos.

Pel carrer consirà que havia fet bé d'esporgar aquell text insultant. Encara hi havia la possibilitat que els rics tornessin algun dia i hi trobessin els escrits i que, sobre, tinguessin ocasió de fer's un panxot. *Per què tan gelós de la meua figura?...* S'aturà en sec. *D'on ve aquesta buida vanitat? Sé què sóc, sé qui sóc – no res, un sac de cèl·lules abocat a la dispersió imminent i a la recombinació, i tanmateix encar m'aferr a la figureta idiota qui porta el meu nom. El nom, el nom... Aquesta és l'enganyifa primigènia*.

La pluja sobtada queia a betzef. I ell cap paper, com qui veu ploure. Xop, veient-se una brosseta més de xanguet o pugó en aquesta basseta esfèrica del món a frec d'esclatar i escatxigar asprament l'observador, enyorà el món d'abans, aquell brut xivarri col·lectiu; es delí per tornar a púguer escriure vides il·lusionades o enganyades per l'esperança. Car ara què escriuria?... Ni per als hipotètics rics.

Aleshores li caigué un mort al cap. Ja no es reféu. Volà espúriament i

instantània amb el retruc de l'espetec, s'estavellà de nou al camí, s'arrossegà sagnós per terra, nedà xipollejós, patatxapant, barrigà com un cuc dins el fang, i llavors romangué quiet. Ja només remugava i bategava amb els remucs i batecs de l'univers mateix.

Fi.

(//||//)

(*Conte vuit*.)

Passi-ho bé com anem

En Lluc Xirivella, pintor de cases, s'havia perdut pels vasts banys del vell hotel que renovaven. "Ei," cridà, "per on s'ix, ho sabeu?..." I, de tant en tant, algunes de les escadusseres dones de la neteja qui es trobaven gratant alguna dutxa o banyera o tassa de canfelip li somreien però no l'entenien, i per signes es volia fer entendre, però elles s'enrojolaven com si es creguessin que els proposava actes indecents, i somreien empegueïdetes, com si dolços tremolins els solquessin els tendres paracolpis, i tanmateix, prou púdiques i comcaleretes, feien l'orni, i en Lluc continuava perdut.

Havia estat pintant una paret quan per una finestreta li fou donat de veure aparèixer el Solell. Quina meravella! Es veia, d'allà estant, tota la badia. Molts rics desenfeinats s'havien reunits també dalt a la balustrada semicircular per a presenciar com es llevava el Solell. Allò era gloriós. El Solell s'aixecava i alhora la mar, eixorivida, llençava les crines dels seus cavalls blancs colcant les xiroies onades. Llavors, encara extasiat, en Lluc davallà, es tombà i s'embotí d'esma per una entrada. Eren els vasts banys de l'hotel. Tots enrajolats de rajoleta lluent i blanca. Però en acabat no en trobava enlloc l'eixida.

Tip, s'assegué a un raconet. No volia posar's a cridar com un foll. Les dones se'l guaitarien, potser s'escarafallarien, potser l'acusaven de violador i tot allò – perill rai. Esperaria, en canvi, que el rude capatàs se n'adonés, de la seua desaparició perllongada, tot i que els seus atifells i el seu buirac ple de

brotxes i pinzells encara fossin al tauló de la bastida, i doncs que fos el capatàs qui es posés a cridar'l, que el tractés de romancejaire i de mandrós, si més no allavòrens sentiria d'on venia la veu i potser es podria orientar cap a l'eixida.

Quatres raigs de llum vermella vingueren a posar-se-li al voltant. Aixecà els ulls cap al trespol. El Solell nou hi burxava, i es filtrava pels foradets dels quatre cargols que algú devia haver trets a un batiport que devia menar a un terrat. S'enfilà com un insecte empenyent amunt amb les cames i els braços premuts contra les parets d'un canfelip, ficà un peu al capdamunt d'una porta malajustada, i bellugà una mica el batiport de ferro, que tingués prou espai per a ficar els dits a l'obertura per a després hissar's a sopols. Amb el cap mateix féu relliscar la tapa de ferro i ara amb els dos braços d'una revolada s'autoempenyé fins al terrat tot assolellat.

Hi havia tot de roba estesa, amples llençols blancs sobretot, mes també força roba blanca interior de dona. Darrere un dels llençols li semblà veure la silueta fugissera d'un home. Anà amb molt de compte, i efectivament, espiant rere un llençol, veié l'esquena d'un homenot repenjat a l'ampit de la mitja paret que limitava el terrat. Semblava agullar-se amb el fusell que repenjava a l'ampit. Com si volgués caçar quelcom o matar algú.

En Lluc Xirivella no sabia què cony fer, ni si moure's. El ventijol que feia bategar els llençols havia emmascarats els seus sorolls treient la tapa i pujant, però ara no gosava ni moure una parpella, per por de fer el sorollet que el denunciés i li costés la pell. Car era palès que havia descoberta quaque conxorxa perillosa o altra. Quin secret d'estat o entre criminals (sovint tant se valia) on ell (la seua mort) no fos sinó un efímer entrebanc. Agafen el seu cadàver traucat per tres o quatre bales, el llencen a mar amb quatre pedrots a les butxaques, i que els peixos se n'atipin. Aquest llençol mateix rere el qual s'amaga, perfecta mortalla una mica tacadota de sang.

Sentí un, dos, tres trets. I l'home pudent qui corria cap al batiport. I en Lluc romangué clavat. Tregué al cap d'estoneta el nas per l'ampit contrari a la balustrada de la badia, que era devers on el franctirador havia tirat. Guiatà doncs cap avall, al darrere de l'hotel per tal de veure-hi en aquell moment l'homenot pujar a un automòbil que immediatament partí.

Ara en Lluc davallà pel batiport, alhora que per la porta del terrat entraven els investigadors. Als banys sentí els crits del capatàs. "Lluc! Lluc dels collons, on s'ha fotut!"

Una dona li somreia amb mitja rialleta mig engrescadora mig

emporugueïdeta. En Lluc féu veure que s'anava a treure la xil·la per la bragueta oberta i la dona fugí, ell darrere rabent. Tret que en comptes d'anar-se'n cap a la porta de sortida dels banys, la dona se n'anà a trobar'n una altra, amb la qual xerrotejà molt xerricosament i aixecant els braços i fent gests sensacionals, i l'altra dona al cap de poc començà també d'escridassar'l. Totdéu el demanava a crits. Les dones, els ensumadors a la boca del batiport, el capatàs a la porta tan esquitlladissa. "Emcagondena, només havia entrat a pixar i m'he perdut!" s'exclamà ell. I es perdé novament tot sol pels passadissos blancament enrajolats.

S'amagà a un dels canfelips, i hi deixà escolar's l'estona. Els crits anaren fent figa. Sentí uns lladrucs i s'espantà una mica, devia ser cap a l'hora de dinar, però els productes de la neteja, alguns molts càustics i tots molt pungents i penetrants, devien haver ferits els nassos dels cans.

A poc a poc degué caure la nit. Els crits s'havien fosos. El capatàs devia haver tornat a casa. Les dones devien haver plegades de la feina. Els del terrat devien haver recollida la roba estesa, i tancada la porta i cargolat el batiport. Es devien pensar tots plegats que ell havia desaparegut, com l'assassí havia desaparegut. Allavòrens es tornà a bellugar. S'omplí d'aigua d'una de les aixetes d'un rentamans de la vora, i a les fosques es començà a arrossegar, sempre tombant a la dreta, no fos cas que tornés sempre al punt de partida, provant totes les portes, menessin on menessin, i la majoria només menaren cap a recambrons on jeia una banyera o on feia guàrdia una cagadora. Al capdavall, però, es tornà a trobar al peu se la seua bastida, a dalt de tot de la qual hi havia la finestreta que guaitava cap a la badia. Guaità si encara hi havia la seua cistelleta amb l'entrepà del dinar i l'ampolla de cervesa, i encara hi era i se'n serví, afamegat.

Guaità enfora per la mateixa finestreta on de bell matí havia vista l'eixida preciosa del Solell. Passejava una gernació ombrívola deçà la balustrada, la lluna feia llum a la mar tremolenca i argentada; tot era encara boniquet, tret que una mica sinistre, la cara fosca de l'escena del matí. Es guaità una estoneta els bastaixos de la nit. Aquests eren els arrossegaires, uns homes qui duien, ben cargolat al front, un mocador molt doble, o potser eren dos o tres mocadors de diferents colors fets trena, i, en fi, part darrere aquesta forta ludada o anadema estretament cenyida al front, cap a les alçades del clatell, cables se'n deseixien i en penjaven, cables també acolorits xiroiament, amb ganxos al capdarrer amb els quals aferrar les plataformes d'arrossegar. Els camàlics empenyien amb el cap, tot caminant, i fent forces amb el coll i les cames sobretot, enormes càrregues, cadascú amb la seua llarga i ampla plataforma que s'inclinava, i doncs que arrossegava per terra la part de darrere tot fent un soroll de catacric-catacrac damunt les

llambordes i les boques de clavegueres i el romanent de bonys i clots del trajecte.

En Lluc Xirivella, seguint son pare, havia començat d'arrossegaire, però últimament havia pujat a pintor de cases, i son pare, abans de morir d'estretor de pit, n'havia estat d'allò pus orgullós.

I ara –pensava en Lluc, treient el nas per la finestreta– potser ho he tornat a fer malbé, potser ho he espatllat sense remei, i encara gràcies si em deixen tornar d'arrossegaire, encara gràcies si no em carreguen a manguis el mort. I tot per perdre'm als banys dels rics. És que els pobres ens fiquem on no ens pertany, i hi fem un paperot lamentable d'allò pus. Quina vergonya, tu; és que no podem anar aumon!

Sentí un soroll de frecs avall, als ferros de baix de la bastida. S'esgarrifà, imaginà immediatament els gossos dels guàrdies, els gossos qui són l'ànima maleïda dels guàrdies, els gossos maleïts com l'ànima dels guàrdies, i ja s'hi veia fet a bocins. Sort que quan gosà de guaitar cap avall, veié que qui gratava amb les ungles els tubs era una de les dones de la neteja. I ara bellugava el cul i li feia la guerxineta! Devia tractar's d'una de les noies més pobres, que no tenia on anar a jeure i s'amagava als vasts banys per a passar-hi la nit a recer. En Lluc davallà. La dona gairebé se li llençà sobre, petonejant-lo i fregant-se-li amb l'escarranxa a l'os de l'amaluc.

Cardaren esmeperdudament el primer camí i el segon. Ja molt més dolçament el tercer, el quart, el cinquè...

–En realitat, tothom fa el seu paper –féu en Lluc a la dona qui en acabat potser ja clapava als seus braços, els dos ben arrapadets a un raconet, fent-los de llit uns tendals de pintor ben plegadets, fent-los de flassades llur roba, amb, damunt la roba, un tendal més net–. Tothom fa el paper que li toca, i quan hom li canvia el paper, això rai, aleshores fa el paper canviat. I envant. On és el coratge, doncs?... El coratge és espectral, re de ferm – no existeix sinó en l'imaginació tranquil·la. Tantost et diuen (o t'ho diuen les circumstàncies) que ets un altre, aquest ets. El coratge (gairebé com el cos mateix i la seua forma, com tot concepte que hom té d'ell mateix) s'esfuma amb la claror que duen la por i la fam. Llavors no ets sinó un altre cuc qui mira només a arribar si fa no fa sencer a l'instant següent.

Em tocà d'arrossegar i arrosseguí. Em tocà de pintar i pintí. Em tocà d'amagar'm i m'amaguí. Em tocà de fugir i fugí. Em tocà de cardar i cardí. Em tocarà d'esfumar'm i m'esfumaré...

Com ara, que sentiren les cadenes de la porta i els sorolls dels pots de pintura nous i les escales, i les converses i els renecs dels operaris. Esbarriaren els tendals i corregueren a amagar's als vasts banys del vell hotel.

La dona s'afegí a les qui netejaven, en Lluc pujà a la seua bastida i començà de fressejar-hi de valent i àdhuc de pintar de debò, bo i xiulant fluixet, el seu pany de paret. No volia allunyar's gaire de la finestreta, potser hi podria ullar novament el Solell llevar's, i aitan magníficament com ahir.

El capatàs trucà amb una barra de ferro esparsa als tubs de baix de la bastida. "Ahir què vas fotre, plegar abans?"

–Les xacres, capità. Un mal de ronyons de déulopare. Noves boïgues a l'integument de l'ànima i tot. Aviat no valc per a res. Tota la vesprada pixant pedra.

–Això és llei d'entropia, germà –el capatàs s'havia aixecat de bona jeia–. Tots volem que ens toqui, i quan ens toca, què? Ja ens ha tocat.

En Lluc tractà de compendre un miqueta allò tan enigmàtic. Entropia: l'equilibri de la matèria, el descans més descansat. Tots volem que ens toqui: tots diem jo! jo! a mi! a mi!, i fem gests perquè hom se'ns fixi. I quan hom se'ns fixa, amb un cop d'ull en tenen prou i passen a altre... *Hum. Potser vol dir que no em faci conèixer gaire. Que l'espiga més alta, aquella cullen abans. Ahà. Per cert, qui occiren ahir?...*

Qui occiren ahir? Per què l'enrenou? De dalt el terrat estant, un mortridor tapat mortrí qualque peix gros, i ara? I ara?...

Volgué tol·lar per la finestrella, tret que ara li queia una miqueta lluny, i el capatàs rondava part de per baix, i, de més a més, fora semblava ploure. Per això se n'estigué. Potser volia copsar un funeral molt cerimoniós. Com més cerimoniós i ple de matràfola, més gros el peixot.

En acabat de dinar, tenia pixera. Perquè no es volia tornar a perdre, s'arrupí tot, com ara si es cerqués les cabres, i pixà d'amagatotis en un pot gairebé buit de pintura. Més tard ja el barrejaria amb d'altres. Encontinent, s'hi ficà. Pintà com ara detonat, un bocí de mur gros qui-sap-lo, no sabia d'on li venia l'energia. Llavors l'hora de plegar vingué, i eixí normalment.

Al carrer fosquejava. Algú es veu que ahir havia mort el rei, però tots els

diaris deien que s'havia mort del cor. Mentides rai, els diaris, com sempre. Se n'anà cap a l'estació. La rònega, la dels pobres.

Per comptes de pujar a cap trenot, se n'estigué. S'enyorava de la dona de les neteges qui tranuitava als banys de l'hotel. Com podria ficar-s'hi, amb tots els gossos i llurs guàrdies?

Passà d'esquitllentes entre els treballadors qui xerrotejaven, passà com qui s'esmuny secretament cap a cagar o pixar. Tot d'una s'amagà, es féu fonedís a l'ombra d'una paret de maons o toves una mica retirada de l'únic fanal al centre de l'estació. En pujava una fortor de pixum que marejava. Vigilà a no trepitjar cap palter. Es veu que molts s'estimaven més vindre a cagar i a pixar ací que no pas a la cagadora massa bruta de l'estació.

Vingué al capdarrer el tren esperat i s'endugué la massa de gent. En Lluc romangué embolicat de foscor, immòbil. Esperava que els dos encarregats de l'estació s'enfonyessin dins llur gàbia. No sabia pas per què trigaven tant fora. Aleshores s'atansà, relliscós, finament, sense sotracs, un altre tren. Estrany. S'aturà, i en davallaren senyors. Encara més estrany. Potser potentats secrets per al funeral reial. De sobte, un tret, un altre. Hom robava el tren, amb força violència. Una dona molt mudada amb pells i frasques rai caigué fulminada. Llavors els lladres entraren a un vagó i en buidaren unes bosses que llençaren no pas gens lluny d'on en Lluc s'estava plantat. En un rampell, n'agafà una i s'amagà a un matoll. Un gran esclat es descordà en aquell moment. Part del primer vagó volà fet estelles. Crits rai, i corregudes, i trets dins la foscúria ambrada pel foc. Dos lladres s'esbufegaren prop seu, fent bots i repixant salivalls i suors, tot carregats amb les altres sis o set bosses, sense tindre temps, és clar, d'encertir's si el botí hi era tot. Arribats a la primera cantonada, un automòbil negre féu bot d'allò més silent, i, en pic els recollí, fugiren molt sorollosament, el guiador pitjant i trepitjant com si l'accelerador fos qualque mena d'escurçó molt rebec.

En Lluc s'estigué amb el seu lingot d'or massís a la sina. A poc a poc s'anà esmunyint tan lluny com pogué de l'estació. Esperà que matinés rere unes bigues o travesses negres d'estalzí, a l'altra banda de talús.

Mentrestant, examinà els esdeveniments proppassats. Es veu, es digué, que els gossos i llur guàrdies fugiren rere l'automòbil dels assaltadors. I que quan més tard devien vindre amb lots i fanals a veure si hi havia cap bossa escadussera oblidada, prou devien haver'n trobada de debò una, però era buida, i tots es degueren guaitar malament, sospitant els uns dels altres, com sempre, llurs ànimes de gos ferotge sempre malpensant de tothom

altri, per això els trien els plutòcrates, perquè els vigilin els cabals en detriment de llurs germans, als quals trairen en apuntar's de guàrdia, i als quals els plutòcrates roben doblement, aprofitant-se de llur treball i llavors venent-los les merdegades que els venen.

Etcètera. En Lluc badallà, enfredorit, i tanmateix tot content.

L'endemà, quina casualitat, ningú no s'ho esperava, però fou decretat que era diumenge. Els diaris deien també que l'esclat d'anit havia estat causa d'un tènder pocavergonya, massa escalfat. Falòrnies rai. I que altrament tot collonut. Re. I que la cerimònia de l'enterrament del monarca ben tost una altra efemèride històrica. I que presents totes les glòries de la ronyosa pàtria. I en Lluc anà vora les roques del voltant de la platja, i des de lluny ullà d'estranquis el vell hotel. Dins hi havia la seua estimada. Amb or a la butxaca i una noia sulla, sense ningú al món i sense sàpiguer l'idioma, l'exili se'ls obriria, gloriós, com un altre Solell qui, rere seu, traïdorencament es llevava. Car dalt al terrat, un home fosc es repenjava, i hi repenjava el fusell, a l'ampit de l'empara.

Fi.

(//||//)

(*Conte nou*.)

Lolita a l'infern dels plutòcrates

–Abans, els plutòcrates hi portàvem a l'infern el nostre relluent rellotge de cadeneta; era un rellotge d'or massís amb robins qui-sap-los, i diamants i maragdes afegits ja més esbarriadament. Ara hi portem una pistoleta de làser, tan decoradeta com els rellotges de ça enrere, tret que molt més isnellament mortífera que no pas el mateix temps i tot.

–Ah, el Temps! *El qurà* no en reconeix sinó bocinets, i no es fixa sinó en

l'Hora on tot s'atura. A *la mormonada* el Temps no existeix com a absolut, car és repetible indefinidament; és a dir, reneixes fins a la purificació, i el temps mateix doncs ha de renèixer's fins que no sigui perfecte. *La bíblia* bibliosa no té altre concepte del Temps que com a petits regalets (no tan regalets si, com s'escau massa sovint, són espais de tortura) d'un deuarra molt mitjamerda i capriciós.

Així consirava l'Eloi Eivissa, cantaire moderadament celebrat – el seu èxit *Quan me'n vaig a clapar, mai no sé si seré viu demà* arribà al cent-u, fa tres anys, de la classificació d'èxits catalans – tocant-se alhora no pas el pirulí ans la pistoleta a l'infern, dementre que mig adormit fotia puntada (i li queien del llit) als tres toms principals de la seua formació, u) *la bíblia genètica*, d'on suara havia llegit allò excels d'en Rubèn dient-li a son pare Jaumet que, si doncs no tornava amb el seu fill menut i preferit (son germà Benjamí, ep), podia en Jaumet pelar a lloure els seus dos fills (d'en Rubèn, els néts del Jaumet, doncs) a tornajornals i *en justa revenja*, "car", imaginava el ximplet exegeta, "prou eren enzes salvatges, de qui els cristians sempre s'han sabuts exactament guiar"; dos) *el qurà*, on acabava de llegir allò de l'immensa preança a la figa, d'on els ximplets exegetes en treien que el Mafumet preava sibil·linament l'Adam – no l'Eva, de qui ja sabem que era una dona, i que les dones no compten per a re, i que de més a més la figa sempre els pica i sempre els ve talent de cardar precisament perquè es taparen la primera figa amb una fulla de figuera; i tres) *la mormonada*, amb allò, llavors mateix repassat, del ximplet exegeta comentant en què diria hom que un mormó i un home de debò són capaços de suportar, i contestant que l'home infidel amb prou feines pot suportar una dona, desgraciat, dementre que un mormó rai, cinquanta o més, i aquesta és la benedicció de l'autèntica religió: com més en "suporta", més ric es fa, car totes li treballen, totes, com aquell qui diu, li ponen. I les historietes d'en Dúncan el corrupte contra n'Smith el pur, més tard linxat, allò és religió al seu punt més dolç, amb en Young i en Dúncan exiliant-se a Salt Lake City, lluny de la civilització, incontrolats, doncs, per tal de continuar fotent carxena a tort i a dret... Es posà a xuclar el canó de la pistoleta com si la pistoleta fos cap pirulinet. Ell qui havia "tingudes" tantes de dones com un mormó – les fanàtiques del cantaire famoset se li venien a badar de cuixes: "Aqueix", deien del seu llit de campanya, mentre els queia la baveta perquè totes hi volien acabar amorrades, "aqueix és el nostre fres: totes hi venim a pondre!" Però la realitat és que no en deixà pondre de debò cap; a totes amb les qui jagué, per si de cas, fos ver o no el panxot, els pagà l'afollament; i ara no tenia cap Benjamí ni cap Rubèn ni cap figa segura ni cap assegurança familiar ni tribal de debò. Si es morís, ni que *que bon pare que havia sigut* no podrien dir a les seues exèquies molt sonades. I ja havia acomplerts els seixanta-cinc!

I ara, en fi, l'indecís de l'Eloi, quin maldecap, sempre vacil·lant i oscil·lant entre les grans religions – ara sóc cristià, ara sarraí, ara mormó... Ep, jueu no, que arreu és molt malmirat. I minoritari, fa?...

Tant se val. La qüestió: que començava de roncar quan algú trucà. Era la Lolita Algemesí, una fanàtica jovenota (i això de fanàtica va amb *adoradriu de ninot o ninota encimbellats en templet*: car templet: *fane,* i qui hi adora: *fanàtic*; per això, com allò cap templet, amb prou feines una cambra d'hotel, millor que ho diguem en català: *culera*, na Lolita era culera del cantaire Eloi; com la bona gent de per ací som culers de l'Hèrcules o de l'Alcoià, aquelles pobres noies n'eren d'un carallot qui els cantava); doncs bé, enviada pel timbaler Andreu perquè es maliciava que l'Eloi queia novament a la depressió, i ric com l'Eloi era, i doncs, posseïdor d'una jaqueta de plutòcrata amb infern on s'hi aniava la pistoleta, amb por que no fos cas que se li pelés de desesper... I tots plegats, els quatre músics, perdessin l'única feina que tenien d'anar a tocar a les festes majors de la contrada...La culera Lolita fou no solament acceptada ans atiada i empesa que hi entrés.

"Qui hi ha?" féu l'Eloi, agullant-se enmig la porta amb la pistoleta.

"Servidora, que m'han donat permís de vindre'l a veure. El senyor Andreu, el timbaler molt celebrat, m'ha dit que podia vindre-li a *parlar*?..."

Es cagà en tots els déus l'Eloi Eivissa dementre que s'aixecava a obrir la porta, i les de més de les articulacions se li queixaven grinyolant de valent, i el cap li pesava com un bocoi ple de pler de fetus en alcofoll de confitar.

La Lolita devia tindre uns quaranta-cinc anys. Jovenota, doncs.

La féu fer's dins, dementre que es ficava la pistoleta a l'infern. Se li assegué, s'esbraguetà. La Lolita li xuclà el pirulinet; força flascament. L'Eloi s'escorregué amb quatre gotetes aigualides de no re. Fumaren pregonament. S'esfonsaren lentament a rumiar; amb zen cocodrílic, es rabejaren catorze hores pel cap baix en el fum marejaire i espès. La Lolita parlà dels trepitjats i dels trepitjadors. L'Eloi no digué res. Ara, hi assentí bon tros. Es veia que s'entenien.

–Quan dius trepitjaires vols dir els plutòcrates, i quan dius trepitjats vols dir els pobrets.

–Eccò-lì-quà, àngela maria –respongué la Lolita.

–Hum...

–Santa llúcia! –car la Lolita se n'adonà que al capdarrer l'Eloi il·luminadament hi filustrava, lleument si més no.

I es casaren l'endemà.

Es casaren, doncs, mes no pas per cap església, jotflic. Carallot, no, car la religió (com li féu ben avinent la Lolita) només serveix per a mantindre els trepitjats, sobre, ben acollonits i plens d'un nelet ambigu molt empegueïdor i feixuc. Nelet de crims inexistents que hom tanmateix els alleva a tot estrop, vingui a tomb o no, i pels quals els trepitjaires (amb l'ull espieta i repugnant de llur déu assassí sempre vigilant enjòlit, tantost prop a tocar com ennuvolat i boirós) els trepitgen i persegueixen fins a ultratomba i tot.

* * *

No és pas que vengués més discs (en venia menys), ni que el demanessin d'actuar a més sales (amb prou feines si el demanaven enlloc), però d'ençà que cantava en comunista, l'Eloi Eivissa se sentia reblert.

A sobre, la Lolita esdevingué prenys.

A l'aguait de les escaiences que feliçment li esqueien, l'Eloi deixà d'escriure cançons. De moment vivien dels estalvis.

De fet, no és pas que no compongués res, no sé pas per què dic mentides. Havia composta una cançó secreta: *Lolita, àvola diablessa per qui tanta de pena pas*, però era una cançó massa perillosa per a la pròpia salut mental, i d'ací que la mantingués amagada. Hi tractava la dona d'enviada de Satanàs qui l'havia allunyat dels seus tres llibres sagrats, pels qual tornava, llas, a delir's. Tard o d'hora, dit i fet, en acabat. Car, dementre que la Lolita covava el seu immens ou de ventrell, l'Eloi, temptat, havia tornat a desempolsegueir els tres malignes volums, on déu, un únic déu molt maleït, batllia amb crueltat inassadollable, el ninotam si fa no fot antropomòrfic, per ell exclusivament creat (amb tot l'odi de l'univers) bo i afaiçonant bocinets de merda.

La Lolita parí set fills alhora. Els patiments que patí, a desgrat de totes les

tuties i els esmorteeix-fiblades que li injectaren, només se'ls sapigué ella. I mai més no acceptà de cardar. Recony, no fos cas.

Quan l'Eloi Eivissa va veure aquelles set lletges gotes minúscules qui se li assemblaven tant que semblaven que fossin gotes gotejades de la seua ànima espremuda i rebregada, el cap li rodà, i deia: *Ja no sé qui sóc*. Volgué compondre una altra cançó que expressés aquell sentiment confús de boja repetició, però les set notes que li'n sortiren, repetides fins a l'infinit, no tenien cap solta ni volta.

Calia creure'l afectat d'*heutoscòpia*: li semblava veure dobles seus pertot arreu. Car aquells set bordegassos fotien més cara de l'Andreu que no pas d'ell. I aquesta és la puta veritat. Però què hi farem? Els artistes, tocats rai. Devia ésser un segon Joan Genet. Aquell lladre corromput i datpelcul veia Genets en cadascú de nosaltres, qui ens passejàvem amablement per la Rambla, tanmateix somiant en una Catalònia lliure, i sobretot lliure dels lladres i datspelcul qui sortien del carrer Robadors, i del carrer Assassins, i del carrer Predicadors, i de tots els carrerons del barri xinès tan fastigós.

"Carallot, m'abellia més aquell món de somni i vaga il·lusió on hom preava tant la punxeguda figa com la rectitud del verinós Jaumet com les heroiques esbatussades pels desgastats ermots de l'Indiana, on escorpins i escurçons ballàvem aquelles animades danses macabres del pedregot sense suc. Ah, com me n'enyor! I quantes de fades cançonetes no m'inspiraren, capdecony."

A trenc d'un ronc massa retrunyent, l'Eloi es deixondí de la migdiada; es deixondí, ei, trempant tremendament. Boví, allargassà la llenguassa per tal de llepar's aquell bran roent, aquell tió encès, però, és clar, com sempre, i per molts de pactes que signés amb els déus malèfic de les tres grans obres, no fou capaç de mai atènyer-hi. De mai... Ep, fins ara! Metec en planeta estrany, aquest darrer bargany signat amb els déus més assassins, torturadors, manefles i espiaconys mai inventats, em retrob amb la meua imatge ideal: l'atleta capaç d'apaivagar's el propi foc amb la pròpia llengua: sóc autosuficient gràcies als tres únics déus de les meues tres religions! Ja no sóc metec d'enlloc... Ara hi pertanyc, artista de la llengua de veritat... O... Probablement m'he mort i sóc al paradís promès.

Se la llepà, i en acabat se la pelà, i al capdavall s'escorregué dins la tassa buida de cafè. *Ah*, es digué, *deslleteradat, ço és, purgat del meu home ombrívol, prou reneixc!*

–La lleterada és l'ectoplasma rebregat del doble espectral qui m'escanyava.

Abandonat dins la tassa aquell carnús fosforescent qui m'embolicava massa estretament i m'atenallava i m'ennuegava i ofegava, com el cos l'ànima, em desempallec doncs del monstre enrampat qui em disfressava monstre.

Febrint d'esme les setrilleres, examinà el suc fosc dins la tassa. Havia ajornat aquell orgasme durant tres anys i mig de repressió i d'odi, de mística religiositat. I ara ací era, desfetament entasseïda, la seua terrenal disfressa de dolent enverinat pels llibres maleïts. Ell mateix s'havia condemnat al càstig de no pelar-se-la ni escórrer's mai més, no fos cas que creés set més, o catorze més, o catorze mil més malparits dobles seus, qui se li mengessin tots els sous més l'esperit. Car com més som (reunits), menys som (individualment). Al capdavall el nelet esdevingué massa gros, allò de no crear, de no voler crear – era un tap massa gros i hermètic a la seua expressió d'artista. S'havia d'esquitllar de l'ombra del traïdor qui el reprimia. Qui el volia salvar ànima raptada pels infernals deuarres dels llibres enverinats. I ara, doncs, que l'ha expulsat amb la lleterada (qui, remenant de valent, assassina, enfeinat i rialler, amb oli, sal, pebre i vinagre!), ara reneix, ja desposseït del l'esmorteïdor qui el posseïa; reneix home comcal, passivet, amatent, apaivagat, ensinistrat, adotzenat, corrent, aimat, amador, amatent, amable, i així anar fent.

Aparegué la Lolita: "Què és, tot aquest condemnat soroll?" féu, diabòlica, reptant-lo i etzibant-li de seguida mant clatellot per tota aquella brutícia de damunt la taula.

I l'Eloi exultà: "Estigues-te'n que tornc a ésser jo, aimia! He tret tot el suc fosc de mon bol·lard, l'he despintat del negre rovellat i fastigós, i ara és tot roseta i tendret, guaita!" digué, exposant el pirulinet qui, sobre, féu fer ruixar damunt l'esponjada catifa burella – un rierolet virolat i refilaire, un flamissell de flumissell tot vermellet i fumoset per culpa d'una pròstata massa botxinejada darrerement; "m'hi he distret bon tros qui-sap-lo; i l'èxit, sobre, ha sigut complet!"

Per comptes de felicitar'l, la diabòlica li entaferrà el setrill damunt, i cercava pertot damunt la taula un ganivet.

Protestà, llambresc d'allò pus, ell: "Però dona, que bogeroleta! Sàpigues que estic restablert. No hi veig dobles enlloc, ni al mirall! Ni crec, com capdeconyament creia ans, que cap dels nostres fills siguin vampirs, ni sisvol en Brucolac, qui per malalties de la sang ha de menjar només carn crua, o es mor."

La Lolita se n'anà cap a la jaqueta penjada darrere la porta, a furgar-hi a l'infern, a trobar-hi la pistoleta, a occir'n el seu home sense més utilitat ja per al seu benviure i el dels seus fills. Tret que quan s'agullava a disparar el tret, què?... Doncs res, que l'Eloi, inspiradament i molt melòdic, refilà:

Davall tes soles de setí,
a tos fins peus de ferms trepigs,
pos ben humil tots mos desigs,
pos mos delits, pos mon destí.
Lolita, Lolita, Lo... li... taaaaa...

Obrí la porta d'una revolada el timbaler Andreu, pare de les criatures, i se n'anà a abraçar l'Eloi. "Has tornat, has tornat!" jubilà.

I la Lolila les llàgrimes li rovellaven àdhuc la pistoleta que ara se li apuntava al peu dret espardenyit amb espardenyeta d'argent fals i de maragdes i diamants de nyigui-nyogui.

Li contaren com havia anat (la cosa) pel món i a llurs vides durant aquells tres anys i mig on havia viscut sota l'influència alienant dels llibres maleïts.

"M'he casat amb una puta molt abnegada", féu l'Andreu; "res no t'assuaugeix millor; llargues vesprades d'hivern, em conta, ben arrapadets a un raconet de llit, les seues incomptables cardades amb foscs personatges d'amples, estireganyades xil·les, i llurs inassadollívoles sedegues, i llurs foradament infinits..."

–Jo i els xiquets –feia la Lolita– a pia imitació d'en Brucolac, i perquè no se senti tan solet, només mengem carn crua. Un amant meu molt balder i inservible com a amant – mai no em deseixarreeix mica la gotza (la figa-seca), mai no me la mulla molla, però, en canvi, això sí, és molt eficaç com a recollidor de *gossassa* (vull dir, de palters de gos, en pia imitació dels bells noms de *colomassa, gallinassa*, etc.) per tots els parcs – ens forneix coloms, més en volguéssim, ens en duu a sacs sencers. Ja vénen escanyats, només cal plomar'ls, mocar'ls, rentar'ls una miqueta, i, nyam-nyam, al buc.

"Sense coure'ls?"

"No, carallot! Ah, i el recollidor de merdes és un metec incomprensible quan xerra, és clar, i abillat amb un uniforme molt pimpant. *És una feina que podria fer* (protesta) *amb punxó, escombreta, llecadora, pinces, paletes, xucladors, però que faig, molt ple d'urc, satisfacció, i soberg i deny, amb les nues mans*. I es frega les mans emmerdissades i

ensangonades als pantalons i a la jaqueta molt decorada d'entorxats, creus de guerra, i tota la punyeta fastigosa. Els recollidors de merdes aviat semblaran mariscals o què ho sé jo, almiralls. Com més merdosa i sanguinària la feina (de jutge, de bisbe, de general), més cridaire i carrincló l'uniforme, això no canviarà mai.

–Tot canviarà amb les nostres noves cançons, jo us flic, companys! –estossegà el vellet renat–. M'he desconvertit feliçment! Tots podem botar i fer xerinola al voltant del foc de camp. Albíxeres i tot allò, car cap llibre pec, escrit per pecs per a pecs, cap manual del crim molt cruel ja no em marca amb el seu vil tatuatge d'esclau culer de cap déu odiós; ja no sóc cap estiracordetes d'efígies moscoses i bestials; ni pagà si fa no fa idíl·lic, ni fanàtic mata-infidels, sóc en canvi l'atlant qui en cripta fosca i, orb i d'estalzí ennegrit de les fogueres dels sacrificis assassins, s'alça elegant, i aboleix, en aixecar's, el templet que cau en pudents enderrocs a l'abís dels perennes eclipsis i dels tous rellotges tebis i embafadors del mai més, mai pus, i prou; empr de ventall els opuscles emmerdissats dels avantpassats molt pecs i ignars, qui, doncs, no vetllaré amb fogueretes ni càntics mai pus. D'atlant pensiu, i cec i brut, esdevinc mostí ferotge, i net i ull-viu, qui mossega el cul esparracat dels vils adoradors massa lents o betzols. Ha-hà, en podríem fer una altra cançó i tot.

Entrà en aquell instant en Brucolac, aquell infant impostor. Sa mare i sos germans, un jorn de magatzem, amunt i avall, i el Brucolac genuí es perdé. I ja no el van trobar mai més. Quan se n'anaven desolats a revelar el secret de la pèrdua immensa i molt dolorosa, un infant (o era segurament un nan molt maligne) se'ls atansà: "Mestressa, no sigueu capvert, no podeu eixir de casa amb set minyonets i tornar'n amb sis; què dirà tothom? Us fotran fora de casa? Us ficaran a la presó? Al manicomi? Adopteu-lo al tit, adopteu-me a manguis, cavà que sóc bonic? I em feu passar per l'infant perdut, a casa i enjondre i arreu. Això rai. Tost ningú no se'n recordarà, d'on vinc, ni vós, i menys els marrecs massa badocs i immaturs, i seré per sempre el Brucolac de sempre."

Ara, amb la presència d'en Brucolac, tothom callà. "Sí que se m'assembla!" saltà al capdavall l'Eloi Eivissa, "ets fill meu?..." demanà, encantat.

–Per què t'hauria de desencantar, papa? I és clar que sóc fill teu, et sóc oimés l'hereu! –féu molt xiroi en Brucolac, i s'abocà a abraçar, ullals nus, son pare.

Les llàgrimes ens queien d'emoció a tots els presents. Tot i que sabíem que, com sempre, tot era mentida. "Quin canvi més exemplar!" féu veure

que s'extasiava l'infant impostor, o el nan maleït. "De melangiós extremunciat a fresseta i trempat com un tribulet; i eixerit com un gínjol, i com un trompítxol borratxet monejaire i espatotxinet; i ai, que bufó!" I li pessigava les galtes i l'omplia de catxamomes. "Si sembla, marededéu, que te n'hagis tornat a recordar d'aquelles visions miraculoses de l'infantesa beneïda. Tant agraït que ets a tots els homes i les dones (els mestres, les minyones i llurs soldats, i tots els frares i capellans, i els oncles, i els coneguts, i amics i parents de la família) qui de petitet et tocaren les parts i et feren tocar'ls les llurs. Mai més no has coneguda, ni tu ni ningú, amor aital. Veus com la vida pot ésser tan bonica!"

–Fill, com has crescut, quin aligot! Ja deus fer mig metre i tot! I què vols ser quan siguis gran: batlliu, bomber, botxí?... Tota la canalleta sou tan rucs!

–*No em cal vúlger ésser re, car ja sóc... tothom!* –féu, molt foscament divertit, el nan lleig i dolent–. *I pel fet que tothom és l'infern*, com digué aquell, *l'infern sóc jo!*

–Ai, i que és simpàtic, tan jovenet. I quines cosetes més entremaliadetes i murrietes no diu, ca? Ara sí que ens podem morir contents, que tenim un hereu tan eixeridet.

Entraren ara, plegats, la Titoneta (la moixa de l'Andreu) corrent, i els sis menuts enjogassats darrere.

"Ja hi som tots!" cridà el nan. "Que és com dir ningú. Car, com qui torna al re, torna al tot, quan tothom es reuneix no hi roman ningú."

–Aquesta és la cosa de l'antimatèria, cavà? Em sembla que anys ha, amb eix tema, en fiu una ballable deliciós. *Quan tots hi serem, desapareixem en un espetec de joia eterna*. Quelcom de carrinclonet així.

La Titoneta, qui coneixia la natura àvola i diabòlica del nan, s'eriçà tota i començà d'esgarrapar enlaire, i de fer garranyigar les dents. L'Andreu l'agafà pel clatell i se l'endugué fora de casa. De fet, la llençà per la finestra. La gata es degué estavellar com un tomàquet al paviment. L'escarxall degué tacar els gladiols i les immortals, i les camèlies i les dàlies i les impacients. Tant me fa, floretes rai.

Observant aquell panorama tens i estrany, com qui observa pintures obscenes a les coves salvatges, del paleolític ençà, amb la dona temptadriu qui tanmateix t'acarona el mostatx perquè te la cardis allí mateix, i que

totes les generacions d'homínids fins ara mateix en siguin envejós i provocat testimoni, m'hi asseguí trempant. Els qui vivim als marges, on els perills hi ronden assidus i densos, cal que hi anem ull viu. No podem abaixar la guàrdia. Només ens la podem pelar en la tranquil·lat de la fosca casa tancada amb clau i forrellat, no pas enmig de tant de boig malèfic i descordat o a frec de descordar's.

Efectivament, dit i fet, en aquell mateix instant, tothom esclatà en crits. Quina esgarrifaó general. El pis se n'anirà de mal borràs, em sembla que no hi ha cap altre remei. I això si doncs no s'esfonsa el gratacels sencer. Els marrameus esfereïts de la gata abocada al buit interminable del vint-i-sisè pis avall. El sis infants, plens de rancúnia, qui es llencen a mossegar els panxells de l'Andreu. Els corcs qui s'escridassen als mobles fets encenalls de foguera rabent. Els cotxes de baix, encesos i cremant en horribles accidents encadenats. La Lolita, emprenyada i forassenyada perquè algú ha oblidat de tancar la porta del carrer, i ara tenim la casa plena de lladres. Els bibliotecaris mofetes, adés prohibits d'atansar's a la saleta, on el creador es migrava de la malaltia molt cruel i terminal de la religió, qui, ara, com el romanent del servei, es troben al capdavall sobirans (sobirans, ah, bleix!, com cap granada pastora qui, en acabat d'un periple escruixidor, descobreix a les últimes l'immesa estesa de l'aigua de l'oceà, on el mariner hi llença la darrera àncora; ah, ausades, instant vitalici!) i el nan cercabregues, qui com un voltor, consumeix els ulls del compositor i cantaire...

Del cantaire enyorós, i donador molt agraït d'almoines, i gosador clarós i gaudent de messions que el món (a l'amagatall més amagat) mai aitampoc no és tan lleig. Que la lletjor és tan passatgera com la beutat.

Per això la Lolita li foradà amb una baleta de la pistoleta de l'infern el cervellet, perquè no pensés més i emmerdés més amb les seues cançonetes cacofòniques un món prou emmerdat.

En el beneït silenci, el nan, l'hereu, assentí. Després, ça i lla flasques exclamacions. Quan tothom hagué callat, el nan digué: "Quin suïcidi més dramàtic, no fa?"

–Com la moixa se'ns suicidà –féu el cabaler, bon aprenent.

I tots se'n rigueren, potser algun de nosaltres, com jo, em sembla, prou amargament i tot.

Fi.

(//||//)

(*Conte deu*.)

Nicolau Beranui, merdicida

Quan vaig sortir de la presó, el primer que vaig fer va ser anar-me'n cap a casa. Per dissort, o pel que sigui, en pic arribar-hi, què hi veia? Un clot immens. Pres de sanglots, i esbufecs, em guaitava aquell clot que havia estat casa meua i no sabia què fer, ni on posar'm. L'home de l'excavadora no puc dir-li res; de segur que no sap ni la meua llengua. I si li demanava per quin senyor seu feia el sot per als fonaments de la nova casa, ni ho devia sàpiguer. Aquell tros de terra adés meu ara deu pertànyer a qualque ocupant - qualque peix mitjà entre la burocràcia repel·lent.

Em tornen els records malastrucs d'aquella nit on les fiblades sobtades s'emparaven adés del meu peu, adés del meu genoll, adés de flonjors molt adolorides de part de dins - dels lleus, els budells, l'estómac..., i en romania incapacitat, tret que, tot d'una, va aparèixer una cara demoníaca a la finestra, i aleshores, amb la seua rialla muda, tot es convertí en flames... El foc consumia la casa, em vaig desempallegar de tota la roba i em vaig llençar nu i sense un clau finestra avall.

Em van tractar d'incendiari i em foteren a la presó. A qui li passa pel meló de cremar's la pròpia casa perquè després, sobre, l'hi prenguin?... Si això fos veritat, m'haurien d'haver mès al manicomi, no pas a la garjola.

Tanta de por, déu meu, uns pocs dies abans, quan m'havien morta la dona. Si allò no era intimidació! Dormíem dalt, quan baix vam sentir els sorolls. I jo era com si havia vist el llop: havia perduda la veu. Era incapaç de dir *Qui*

hi ha! Esbufegant ivarçosament d'angoixa, etzibava cops de colze a la dona perquè ella digués *Qui hi ha, Qui hi ha*. Quan ja ineluctablement pujaven els bòfies.

Com un cavall sicilià, grotescament entraren. Van encendre els llums, es foteren de seguida a regirar-ho tot molt barroerament, obrint calaixos, fent-los espetegar per terra, llençant daltabaix cada objecte, i guitzes rai, a puntades, tot damuntdavall; fent una enorme trencadissa... *I amb quin dret?*... A poc a poc em tornava la veu... Només sabia quequejar. La dona, ara, però, a ella li agafava més fort, s'havia aixecada, havia presa la mangala. "Amb quin dret!" Cridava, també. "Amb quin dret?"

-On són els papers?... -deien els bòfies bofegats, en estranger.

Vaig veure a la porta del dormitori els meus tres fills. Amples, forts, alts. Ben peixats, suaus, mudats. Tornaven de fora, o se n'anaven ja? Érem tanmateix molt de matinada.

Volia dir'ls: Éreu a casa i no us oposàveu a l'enemic qui ens envaeix? Vull reptar'ls amb molta de fúria, però només sóc capaç de produir un filet de veu que rancament fa: *Éreu doncs a casa?*... Responen: *Sí*. I ara ens diuen: *Adéu-siau*, que se'n van a divertir.

No em cap al cap que ells ens hagin denunciat. En tot cas, és cert que els bòfies no els empudeguen. Els deixen partir com si de res no fos. La dona mentrestant s'ha anada enfurint. Aixeca la mangalota: *Osta, osta!* - els crida, i els vol treure fora a cops. Hi ha el criminal de sempre, fotent-se-li davant, molt presumit, odiós, eixanguer, grossot, però també ell rep. Allò em dóna una satisfacció íntima que em fa valent i tot. També m'aixec ara, armat amb un llum de la tauleta. Tret que en aquell instant l'ànima em cau a terra. Un petit, escarransit, amb bigotet i ulleres fosques tot i que som a la nit, engabardinat, un falangista, dispara, i em mata la dona allí mateix. S'ha acabat.

Eh?... M'havia quedat tot parat. Va arribar el jutge com si fos a baix mateix. "Matant i sebollint ràpidament el malalt: millor manera de guarir i de tallar d'arrel la malatia", sentencià, i féu aixecar el cadàver.

L'endemà els meus fills tenien un lloc al ministeri, i un piset escaient per a cadascú a un edifici dependent del govern just encavallant les oficines. I jo portava dol, i els veïns, uns pocs, es compadiren de mi, em digueren: *Quin accident més fortuït. I ella, pobrissona, també, no diguis, quina vida més dura, i ja ho veus tu què rep en pagament, i ves, quina cadena...*

Peudebancades sense cap interès.

Se m'atansà un caporal de la bòfia: "Vosaltres rai, que no us cal anar mai gaire lluny, vivint com viviu amb el cementiri a la vora."

No vaig sàpiguer què contestar. El cementiri era pel cap baix a tres quilòmetres.

-Clients amicíssims (féu el capellà, també addicte al règim, és clar), per una d'aquelles treves providencials de l'apoptosi, la senyora ha tinguda la sort de lliurar l'ànima abans les vergonyes de l'extrema vellúria no l'empegueísson gaire pus. Permeteu-me'n l'al·legoria que s'adiu tant a la litúrgia i a l'exordi- jotfot, prou tots som cristians, de grat o per força, i sabem tot això què vol dir. Exordi - ere ordi, i ara és cagalló. Tant hi fa. Aquesta és una homilia, o doncs unes exèquies, o els gori-goris, o com se'n digui, en preança als nostres molt vantats escamots de la mort. Malparits i fortets, i sense falses pietats. Tal com cal. Esclaus per la pàtria. I andròmines rai. D'altra banda la senyora... Ha pujada, dic, doncs, mercès als bons oficis dels nostres oficials, a l'illa serena de la mort, com puge aquell insecte esparverador, el pregadéus - rosaci, tot i que és verd - rosaci de satisfacció en pic s'ha cruspida una altra papallona vermella. D'ençà de dalt, o sia, de dessús estant, se'ns guaite als de dejús com ens les fotem constantment. Aixafades de criatures, de gossos, de minyons, de velles, de pitofs... Florents escarxalls moscats... Nyaps i bunyols en tost d'individus més o menys autònoms i baladrers. I així fa la senyora (com es diu?... Eduarda Beranui?...), la senyora Eduarda, divertida en veure tantes de castanyes com es fot la gent badoca i matussera, i assenyaladament els pàmfils menadors d'automòbils - com el papa de Roma fot amb el seu papamòbil dels collons i, cada vegada que veu un clot, de dalt de tot diu, exultant i un pèl sàdic: *Clot!... Clot!... Clot!...* I tot el seguici ens esclafim. I potser esperem que pongui un ou. Una esfera mística, o quelcom així, que esclato i es desbadello i es desclogo en un altre rònec miracle on, entre garranyics i tremolins, en brollo, què ho sé jo, la llamprea, la capibara, el peudecabra filldedéu qui ens allibero (aquest cop sí, que no ens surti bord una altra vegada, no fotem!) de maltempsades i destrets, i dels milers de neguits arquetípics en què per les males devocions polítiques la vida sense descans no ens llampe. Tant se val. Sabeu què? En fi, que no sóc pas cap cast hagiògraf per a pintar l'Eduarda de deessa i altres ostes. El temps em recorr la sang com si és sorra qui s'escole pel forat d'un embut - aquesta és l'única llei - la llei de l'embut per on la sorra del temps s'escole sense atur. I qui no n'estigui content que es foti. Me'n record que al seminari jugàem al *mossega-li l'ull*. Caçàem un pardal, l'eixalàem, el fotíem dins un barret, lligàem part darrere les mans del jugaor qui juae i l'atiàem que mossegués

el cap del pardal i l'hi arrenqués, si podie, dementre que el pardal li picae, a cops de bec desesperats, els ulls i el nas. El jugaor es podie cagar en l'olla però no pas en déu. Em direu retògrad, com se'n diu?, misòleg, mes com enyor els èpics anys de llavòrens on els veterans sobrevivents de la guerra perduda, quatre gats malavinguts, no us penseu, encara hi rondaen. Per a no fer's remarcar es saludaen amb accents abjectes en l'estranger d'altres imperis. I es donaen cites furtives als indrets on juaen de menuts. Clandestins s'aplegaen de dos en dos. A les pedres, per exemple, que ere una cruïlla enmig d'un ermot (llavors; ara tot són pertot arreu amples avingudes colossals on els accidents prosperen), llavors allò ere uns pedrots esbarriats que abans encara havien estat mur de partició entre trossos, i hi havie també un mal arbre, una alzina arronyacada, o potser era un cirerer bord perquè feie pegadolça, pegagrega, tant se val, allí, amb en Víktor Arxipenko (qui en realitat es deie Cesc Çafont) ens trobàrem, i jo que li dic, ben pensada: "Arxipenko, ara, ca? Arxipenques d'amagatotis per la causa, fa?" I em diu, cagat a les calces, perquè em semble que s'ha flairada la trampa: "Causa?..." i ho diu en çoviètic, vull dir, en accent çoviètic, "I com us ho engiponeu?", que li deman, amb cara de circumstància, i fa, amb cara de pietat: "Malament rai", però ja faig un signe amb la sotana, me l'aixec part damunt el melic, i la tropa li cau sobre com un flagell de tàvecs. "Venta'ls mastegots, potser se n'aniran!", que em plau de janglar-hi, i ell se senye i fa totes aquelles baboiades de cregut, i recita: "Bona nit, mon déu, se'm tanca la finestra de l'ésser." "Cargoleu-lo bé", me'n ric, "no fos cas que pugés en espiral, ascendit al cel com si déu l'hi arrenque, com un rave místic doncs, i tot allò...!" Se'n reien els soldats. Fills meus bon tros amats (és una fórmula sense cap substància, no en feu cas), fill meus, doncs, "Quina ceba, tants d'anys!" - que li dic, urta a urta, com us ho dic, abans no trego la llengua, llarga com badiella de vedell com naix, mentre hom l'escanye amb un cinyell militar. I ah, l'alegria a l'ull de l'animal jove i ben peixat, l'alegria als ulls dels xorats i eixorats soldats, dementre com escandall li fic la mà per la gola i n'extrec el document secret que s'havie empassat suara mentre feia senyal als amagats. Us voldreu (creus-creus) creure que ere un poema? *Per desavinents andoles, port d'Alacant, port on la mort t'hi encalce...* Nyeu-nyeu rai, gatejant com un bajoca, poti-poti i envant!... I mentre els el recit com s'escruixeixen, tot i que ho hi entenen re... Com us en rieu vosaltres, carallots... Au, que no us passo re. Tots plegats a fê'us la mà, que la cerimònia s'ha acabat. Dieu: *amèn*, i aquest és mon pliu: tard o d'hora tots sereu salvats, merdegades d'aqueixes. In nòmine patris, morituri te salutant, eh?...

Vaig tornar solet a ca meua. Em vaig posar el cassot, vull dir, la granota, i vaig enfilar cap a la feina al port. Jo sé on tot s'enquadra, on tot s'hi escau i hi cap. Els estibadors depenen de les meues instruccions. M'agrada

entreviure-hi. Discutim de futbol. Fem a l'hora del descans el cigaló. Ah, la flaire de pa torrat a l'hivern! I l'escalforeta dels companys mentre fumem. I a la taverna juem als daus. I enfonsem marrofins al cafetó. I ix la Meren a estendre la roba i, rere la roba estesa, t'ensenya un inici de cuixa i et fa la guerxineta. Tot de riure, és clar. I per fer engelosir el seu home. No hi ha mal fel.

-Conec una conca... -el company Eleuteri em diu. Quina fal·lera tots per aparellar'm de nou!

-Sóc massa vell -que els dic, sense creure-m'ho.

Em glateix el cor per les nits per la dona assassinada. Sort en tinc dels somnis. Tornem als temps avials. On tot hi era pous, cisternes, basses, piscines, i peixets a l'aigua neta; allò dels insecticides ningú no n'ha sentit a parlar, i tots els animals se la campen a lloure. Foll d'una dolça frisança, enfons al fluixell el cos encès. I dic el nom de n'Eduardeta. I als retrunys hi deixel mormols de resposta. Tants de camins que he endreçades, molt conscient, les mels xiuxiuejades del seu orgasme als calaixos de l'orella!

Cap mag corcat ni nidorós fa forrolla anunciat pertot, ni mana, del balcó del palau ducal estant, l'estrident obligació ineludible de complir edictes repapiejats en estranger. I ara! Ni tampoc s'esllavissen els antics monuments abandonats. Ni els guals cap als camps són tot galdosos de merda d'albellons sobreeixits. Ni els camps hi són tots en doina. Ni els pocs ferms llauradors, ultra arraconats, van rebent clatellots i xurriacades a tort i a dret, i a la mínima que gosessin protestar que, en canvi, amb tant de bombardeig i prova d'armes i vessaó de substància verinosa de les municions, la saó els l'han tornada antisèptica i no hi poden fer créixer sinó organismes monstruosos... I aleshores, no saps si encara és malson o realitat, la cara diabòlica apareix escarnint-te a la finestra, i tot seguit les flames s'esbomben i ho devoren tot, i has de córrer enfora, on t'atrapen tot seguit i t'acusen d'incendiari...

Vaig fer un cop d'ull a les casetes dels voltants, la gent qui hi vivien havien siguts els meus veïns fins feia no gaire; sí fa, sisvol sis mesos feia només que casa meua cremà i se m'endugueren.

Em vaig atansar a la caseta d'un home qui coneixia bé. Tot hi semblava mort. Tot s'ho empassava el soroll de l'excavadora. Al pati de davant - quina primera sorpresa - un mostí enorme, enorme sobretot el seu cap, hi feia guàrdia. Era un gos estrany, no l'hi havia vist mai. I no feia cap paper, ni ensumar'm no va fer. Passada la por del gos immòbil, vaig allargassar la

mirada fins a la porta. Un soldat molt orellut hi feia també guàrdia - aquest davant la porta de la casa, el gos davant la portella del jardí. El soldat, amb una cara simiesca, tampoc no féu cap paper. Amb manoquella flasca, servava una metralladora que agullava a terra. A l'esquerra - això vaig trobar esfereïdor - a l'esquerra hi havia un nan empalat en un arbrissol escapçat. El nan devia fer dies que era mort, i tanmateix el seu posat era de viu, amb un aspecte grotescament tristot. La punta del tronc on hom l'havia impalat li havia pujat pel recte, li havia esgavellats budells i pit i coll, i llavors li sortia per l'ull esquerre, amb el qual semblava doncs fer amargament la guerxina. Ara me n'adoní que el nan devia ésser l'home qui coneixia, l'antic propietari de la caseta - es devia haver escarransit amb l'impalament, amb la pèrdua de sang, amb els dies fent-se malbé a l'estiribel.

No vaig dir re, és clar. Vaig passar de llarg, gairebé sense deixar petja, suau damunt el llambordam com si hi sóc un espectre.

Em vaig refugiar rere la cleda del cementiri, hi feia veure que hi meditava, i alhora hi remembrava amb recança pregona qualque decès molt proper - ma mare, la colta dona, la filla, un amic - no, un amic, no; que no creguessin sobre que allò era re clandestí...

Furgant desmenjadament amb un bastó pels clots al cementiri, a la vora de la llosa d'un militar, una mà en semblava vúlguer fer bot. Vaig remenar'n la terra al voltant, i efectivament, una mà se'n deseeixia, de la terra seca, i, dins la mà, el mort hi servava una pistola. L'hi vaig pendre, i me l'enfonyí a la butxaca; alhora que trepitjava la mà, i en acabat amb la sabata la tornava a sebollir amuntegant-hi la terra del voltant.

Ara, armat, em sentia molt més lleuger, animat. Tot ho veia amb nous ulls. Em repengí a la cleda i guaití de dalt el turó estant cap avall.

Vaig veure que entre les noves construccions, hom hi havia deixada a propòsit una petita mostra, d'allò que hi havia hagut abans: d'allò que vaig conèixer de petit - i àdhuc, allò, abans que no em fotessin a la presó, encara era prou viu. Vull dir, un dels carreronets, intacte com qui diu, tot i que poc mantingut.

La conservació d'aquell veïnatge petitet, amb casetes rònegues i aplanadetes, arronyacades, escrostonades, a punt d'enderroc sovint, em punxà el cor. M'hi vaig vúlguer atansar. Dels anys de la meua infantesa a ara semblava aquell carreret haver's empetitit, escarransit, tant de llargària com d'amplària; enclòs en les noves construccions modernes, netes,

lluents, pintadotes, amb ací i allà grossos sapastres embalums - presons, bombers, escorxadors, clíniques, oficines - pobrissó, el meu carreret semblava de joguina.

Passaren una parella de gent gran, com jo. Ell parlava amb la dona sobre això, sobre com ha canviat tot, i sobre com *es devia dir aquesta barriada vora el riu?... Te'n recordes?... Guaita, ara tota empassada pels edificis i les avingudes i parcs i canalitzacions, i aquests casalots sinistres?...*

Una vella encara més vella que no pas ells els sent parlar, i els diu que la barriada es deia La Boveria, perquè hi havien bous - o en realitat, en sengles quadres, un parell de vaques tot plegat, per a la llet. I la vella es fica a remembrar, amb enyor i uns ulls mullats: "I entre les noies hi juàem *al joc de les herbetes*; corríem com unes esperitades, cap al prat on peixien les vaques, n'arrencàvem un bri (d'herbeta), al petit cercle previst, i tornàvem, per les mateixes vies oposades vora les cledes, fins a l'indret del començ; llavòrens ens ensenyàvem el bri, i la qui l'havia arrencat més llarg tenia un punt, i la qui havia arribada primer un punt, i qui en sumava dos és clar guanyava..."

Era tot tan emocionant. Al capdavall les dues dones, a l'hora de dir's adéu, s'han fets un parell de petonets, i jo somreia tristament, com si no hi era, una miqueta allunyat. Pensava: "Carall, que s'ha tornada vella, la vella de les herbetes; prou l'havia coneguda adés, fa tants d'anys; potser jugàrem junts, però com s'ha envellida... No me'n sé ajustar. N'estic tot marejat. Potser ha patida molt. Potser una malaltia rosegadora..." Però pas aleshores davant una botiga que hi venen miralls. Això sóc jo! M'hi guait esverat. Hi sóc tan lleig i tan vell, o més, que no pas ella, amb una cara d'extremunciat. M'hi haig de tornar a deixar créixer una barbota tota rissada i blanca i un bon mostatx adient que em tapin a tesa la cara - així en dissimularé la lletjor i l'antiguesa...

M'hi he atansat massa. Un mirall davant els ulls només veu ulls. M'hi veig l'ànima. Cal reconèixer's algun dia o altre. Sóc vell que cap minyona ja no se'm guaitarà mai més sinó amb pietat - i més sovint amb burla i fàstic.

Tant se val. Xino-xanet volia tornar al port. Tret que estic segur que els meus els han eliminats tots. Que, com entre els veïns, ja no n'hi ha cap dels meus. Una altra vegada. El cicle no s'acaba encara. Ens volen de totes totes extingits.

M'arribava per comptes a l'aeroport. No pas que foti cara de viatjant. Abans no em treguin a puntades, vull arreglar'm una mica. M'endins al

canfelip de les dones. No pas per re. Per flairar sentor de dona, això sempre em recompon.

M'hi he rentada la cara. I ara hi sóc cagant, en una de les caselles. Quan a la casella del costat, algú hi entra. Espii pel foradet. Com m'abelliria, després dels mesos de la dona morta i els mesos de presó, de veure-hi qualque cos fresc. Mes ah! Era el príncep de l'enemic.

Duien els goril·les el príncep a cagar al canfelip de les dones. Menys perill, i tot allò. I millor vigilat. Fic messions que a la porta de fora hi fan guàrdia quinze mil goril·lots (amb perdó per als excel·lents simis). El príncep cagant, amb greus espoderaments.

Esverat batec d'ales a frec de fitó. Pel foradet hi fic el canó de la pistoleta. Com quan juàvem a bales, em demanc: *S'hi val a burxar?* Em responc, com sempre: *No*. I premc el gallet. La cosa fa clic. I prou. O no hi ha bala. O s'ha encallat. El príncep es mig torca el cul. La pudor que fot, condemnat. Guilla amb el cul mig cagat. Dones entren remugant, cagant-se en la monarquia (una mosca no fa estiu, ni un cop que les dones rucs s'hi caguin no vol dir re: era l'inconvenient de no púguer-hi cagar elles mateixes).

Part dessota, esmunyint-m'hi, m'he ficat a la casella vacada pel príncep. Ara hi sóc plorant i assassinant amb la pistola lloca els cagallons ben ondulats qui hi ha jaquits. Car així em castig. Ecs. Ecs. Ecs. Missió abjectament estroncada; avui (dic plorant), avui la sal amb totes les de la llei: jo qui sempre m'haig jurat a destruir aqueixa entitat malèfica i aberrant, millor excusa de llur odi. D'això se'n diu pega, doncs; la puta. Destí perjurat, collons. Jorn imperdonívol on tot i que hi vaig armat, l'arma s'espatlla. I ací a l'aeroport, on l'he tingut a la vora, a frec, a tocar, a abast de canonet, i no he sabut pelar'l. Canfelip pudent i fastigós, amb cara de ximple datpelcul, com son pare i sa mare, els quals voldria morts ara mateix. Tindre'l a tret de tret molt gloriós, i mancar'l - per força m'haurà de recar tots els jorns i nits qui vindran. El meu poble fet malbé sense atur i sense sospita de millora, sotmès a un altre canfelip encarnat, qui sap per a quants d'anys... Com els desig morts, i tots llurs acòlits traïdors (dic, pensant en el capellà i botiflers afins)!

Veus d'altaveu esquerdat vénen que se'n va l'avió. Es buiden els indrets de cagar-hi. Ixc a rentar'm. Ixc a la sala. Ixc al carrer. I ara?...

Fracàs. Fracàs. Fracàs. Amb fila de captaire, perdut.

Vaig fugir carranquejant. Recollia uns cassigalls, afetgejava paperots a les

butxaques, llucava per terra no fos cas que hi trobés cap pistrinc... Trampejant, tric-i-trac. L'esperança li costa de morir's.

Fi.

(//||//)

(*Conte onze*.)

El gradual millorament de la raça

La seua dona, l'Arsinoe Nàpols, la coneguda periodista, no pas que se l'estimés gaire, a part que li agradava molt [i era famosa per això també (o potser sobretot per això: *dumbass Arsinoë*, li'n deien internacionalment els envejosets enviats de cadenes enemigues)], a part que li agradés un ou, dic, de festejar i de cardar's els personatges més mascles de l'història qui es trobava pels seus periples pel món, a part de cardar's també els més potents dels companys de viatge; vint anys que llur acoblament era rat i en aquests quatre lustrets hom alfarrassava que la dona havia tinguts uns trenta-mil amants; orgies rai, hom hauria poguts escriure'n treta-tres toms pel cap baix, treta-tres toms eixorcs, com eixorca era ella, mercès als déus, eixorca com pregadéus de ponedor o ovopositor obturat, molt senyora així mateix, com altívola pregadéus, tot i que, a diferència del bell insecte, deia prou a frec de devorar cap cap. Ara, això sí, aquest detallet sí que el tenia, sempre, en tornar de qualsevol comesa part de parts remotes, (i com més llarga l'absència més bonic el regalet), li portava, com dic, un regalet.

Ahir, en tornar de la Xina, li donà un gran drac de jade verd amb vetes lletoses, lluentment llis i febrit, magnífic. De seguida, en Tòfol, tot i que no gosà dir-ho, pensà (mòrbid ell, com sempre, implorant les nimfes perquè en paressin el cop), que, posant allò sobre l'escriptori on componia els seus reculls de miniatures, qui sap quin convit no era (allò doncs) per a qualsevol sinistre criminal ombrívol, quan qualsevol nit, ell enfeinat en l'obra molt subtil, el lladre li vingués part darrere, plegués tot de sobte l'estatueta del drac i li partís el crani en mil bocins. Per comptes de què, en Tòfol digué: *Mercès, Arsinoe; és tan preciós, sempre he volgut tindre a la*

vora un drac de la bona sort. I afegí que segur que l'inclouria sovint, d'ençà d'aquell dia venturós, a pler en els seus gargots.

A la nit, al llit, després que l'Arsinoe Nàpols li expliqués alguna de les seues aventures - les que li agradaven més a en Tòfol eren naturalment les de cardar, devers les quals en Tòfol no solament n'era d'allò més indulgent ans l'animava que ella hi indulgís encara més sovint, si així li abellia, car era palès que homes magnífics hi havia pertot arreu sedecs de voler tastar el seu parruf ja gairebé legendari pels cinc continents, i els homes magnífics calia aprofitar'ls, i tremolava d'una joia íntima, en Tòfol, en imaginar's els immensos matrassos que perforaven els (gens naquis, ai) esfínters de l'Arsinoe, i es confessava que ell, efeminat rai, els hauria volguts tastar si més no amb la punta de la llengüeta o tocar amb els panxellets de dos dits, tot i que mai no hagués gosat en la realitat - l'Arsinoe li contà l'aventura del tigre.

Diu: "Nosaltres que sí tornant de la missió a aquell poblet on fórem testimonis, i ho filmàrem amb tots els ets i uts malgrat els perills, rere arbres d'ampla soca que voltaven l'era amb, a l'horitzó, l'erma carena de la turonada que els vapors comonits pel Solell desdibuixaven, fórem astorats testimonis, dic, del sever dreçatge de les noietes, on les alineaven totes, les quaranta o així, i totes dotze, tretze anys, i subtilment el vell arxicac amb el seu bastonet els esbotzava el telet, dementre que una vella esdentegada li deixuplinava el culet (no al vell, a la noieta) i alhora hom (el pare de cada noieta, crec, o, si això no, cada responsable de rebre pel bé de la cerimònia) es capava en sec amb un sol espetec de dues pedres esmolades, i anàvem doncs tornant amb l'autobuset per les sòlites carreteres i, en creuar un altre llogarret, afluixàrem per tal de baixar i anar a la botiga, quan tot de sobte, encara no havíem baixats del vehicle, i d'un taulell saltà un gat immens, un tigre blanquinós. La por escruixidora, vull dir, l'esglai, i els crits i esgarips, sobretot de nosaltres les dones - una fera ferotge qui se't tira damunt sense avís... L'Eduard, el conductor, és el primer qui se'n va adonar: "No feu cap paper, al contrari: bona cara. És aregat, no ens farà cap mal; ens vigilen per veure la reacció..." I efectivament, tot vencent l'aversió i la basarda, l'acaronàrem, la bestiota. I els barbàrics pobletans esclataren en aplaudiments. El tigre se'n tornà, la cua entre les cames. Ens convidaren a beure un licor molt fort, les dones lletoses ens donaren de popar, ens volien també regalar noiets perquè els donéssim pel cul, cosa que vam refusar amb tota l'amabilitat perquè no s'ofengués ningú, i ben peixats i satisfets ens preparàrem a fer via. Assegut al volant, l'Eduard digué, a través del torsimany: "Ha estat un plaer. Ens aturarem a veure-us cada camí que passem per ací." "Promès!" - cridaren ells, ben pagats. I aleshores enfilàrem la carretera. Sòlita carretera. Dic a en Llàtzer: "Roda, noi." I

mentre rodàvem, enregistrant l'adéu càlid dels pobletans, la cara malencònica del tigre, i, part davant, la mateixa carretera de sempre, vaig dir pel micròfon, a la pel·lícula: "**Unicitat de les regles de joc; heroicitat de les ànimes...**" I oi que s'entén?... Em sembla que ha quedat collonut, per acabar el reportatge: "Arreu de l'univers les mateixes carreteres menant als mateixos indrets, i arreu alhora els mateixos éssers heroics servant estoicament llur destí, guaitant la mort i l'extinció a la cara, amb cara riallera, amb jocs de regles extàtiques, estàtiques, com el traç de les carreteres, sempre el millor camí, sempre el mateix destí, al qual tothom s'atraça indefectiblement..."

Dementre que, després de tanta d'explicació, l'Arsinoe dormia, en Tòfol gargotaire se'n tornà a l'escriptori a admirar-hi el drac. Se'l guaità per tots costats. Quina meravella, i quin gust sublim de dibuixar'l i dibuixar'n tots els caires i facetes i detalls. Llavors se'l guaità fitament als ulls, fins aleshores no hi havia gosat, hi escandallà fins al més pregon, com qui en grata els fons amb les ungles de l'ànima. *M'influeix ja el seu esguard*, en Tòfol es digué, conscient d'una escalforeta íntima, una altra presència afegida al propi ésser, una ombreta interior molt beneficiosa. *I t'agraeixc*, li digué, *que no trobis que fóra balafi de posseir'm, car cert és que no sóc gaire cosa*.

"Altre", respongué el drac, amb aire benèvol de desdir-l'en, "que un altre heroi atraçant-se decididament per la mateixa ruta. Et mereixes tota la sort del món, i més, amic, company..."

I va veure en Tòfol que dels ulls del drac de jade verd lletós sengles llàgrimes en queien.

Aquell miracle convencé en Tòfol que el millorament gradual de la raça era possible. Se'n tornà al llit, a respirar-hi la flaire de la formosa cardaire, la seua dona, encara més sortós que no mai.

Quan s'adormí somreia. Somiant, hi veia les seues novelles miniatures: les que faria segur l'endemà, tan inspirat, amb les nimfes bonhomioses qui et donen el collar fatídic, com l'Arsinoe, de qui el cor era de jade, de pedra febrideta de collaret - un collaret tanmateix el que li regala benèfic, però, aquest cop; fet (oh, glòria) d'amples, llongues, grasses xil·les enllonganissades, a baules embagadetes, trenta mil pel cap baix, i et prometen (les nimfes facecioses) que et moriràs sense haver d'haver patida cap rosegadora malaltia, màxim regal, i els regales al teu torn dibuixets exquisits d'alcions i nàutils, i carallets pudents (vits del dimoni) i formigues - les ubiqües seues formigues, als seus gargots miniatura, pels escassos

entesos tan ben considerats; les formiguetes de qui els poquíssims erudits se'n feien encara creus, les trobaven més característiques, enigmàtiques, encara (salvant les distàncies, no fotem) que no les d'en Dalí mateix, carallots, sense sàpiguer'n l'història. L'història que fa: ***Na Clítoris****: filla d'un mirmidó. Era tan minúscula que en Jou per tal de poder-se-la cardar la retransformà en formiga.*

Pel cap baix en formiga. Pel cap alt en cadellet de moixa.

I se somià formiga, fent cua amb totes les gernacions de generacions mai hagudes i per haver, xino-xanet pel mateix caminet fressat, cap a un infinit boirós de sospitada aurora. Hoc. I se somià moix cadell, orb encara, glabre, nu, inhàbil. A les palpentes cercant la traça. Amb esperança d'obrir els ulls qualque jorn clar. Endavantet. Ausades, cap a un infinit boirós de sospitada aurora, doncs. Hoc. A les envistes, potser, del gradual millorament de la raça.

Fi.

(//||//)

(*Conte dotze.*)

Massa caps per a un sol barret

Això féu n'Iu Moixó un parell d'anys durant la llarga nit del feixisme castelladre... **S'imaginà esdevingut novament en Màrius Torres** ("llum resplendent per a la lleidatana joventut insatisfeta i idealista durant la nit fosca de la repressió", en mots si fa no fa de l'insigne Lladonosa).

Tot i que de fet no estava malalt (altrament que malalt de malaltia afectiva pel fet d'ésser un xicot molt sensitiu), n'Iu Moixó tossia com el tísic Màrius, i com ell es retirà, no pas al sanatori, però sí a una masia de la serra de Prades. Allí fou visitat pel seu amic Ot Boc de Biterna, el qual li portà sovint qualque llibre per a llegir. Si romàntic, el llibre, i adobat amb caires misticoides, encara millor.

Quan n'Ot li dugué **Els Miserables** de n'Hugó, n'Iu no se n'avingué. Aquella història era digna d'ésser viscuda en els somnis de l'ínclit tísic encomanadís.

Tot hi lliga, al llibre, si t'hi fixes bé. Hi tens en Màrius, lloctinent dels rebel·lats, massa delicadament enamorat de na Coseta. A coll-i-be, el bon Valljoan se l'enduu de la barricada, molt nafrat, inconscient, boca de claveguera avall. Per la xarxa repel·lent del clavegueram laberíntic, en Màrius és portat sense adonar-se'n mai de re. Duu una bala encastada a l'esquena. Quan són a punt d'enfonsar's al fang merdós, en Valljoan troba l'esglaó. Un dels trinxeraires maleïts venuts a la bòfia els obre la reixa...

Llavors en Màrius, "aquell (altre!) jove republicà", es refà a ca seua. "Dels malsons porprats i vermells dels deliri ascendí al món entenedor dels voltants." Valljoan porta na Coseta perquè s'hi caso - i amb l'afegitó somrient d'una dot de deunhidoneret.

Tot allò tan sentimental i lamentable rai, però hò i espera't. Li féu un bot el cor molt català en fer cap a la mort de n'Escublò de Surdís... (en un pou de claveguera - tornem-hi!)...

Tret que amb això n'Iu Moixó caigué en el somieig, com cregué que en Màrius Torres (bard molt admirat, sostenidor music dels fidels ilergets romasos al soterrani vital on s'assaonava la renascuda renaixença que

brollaria triomfal tantost els enderrocaires ocupants fossin expulsats d'una puta vegada - ei, i esperant que fos la definitiva - car algun camí havia d'ésser el darrer on les nostres terres tan cobejades pels avariciosos veïns romanguessin ja estortes, i ara doncs ja només existents per a goig dels catalans!) devia caure-hi.

"Hi hagué aquell jovencell, l'eixarmant vescomte d'Escublò, **un dels herois del setge de Lleida**..."

Setge de Lleida?... Mes quin, malviatge? - es devia demanar, en Màrius, es digué n'Iu. I tornà a veure les destruccions totals de la capital, com els devia haver vists la seua ànima bessona només predecessora de la seua per uns anyets de no re ("Màrius, ara vinc!")

Dels dies molt gloriosos de la República Independent Catalana de 1641, sobtadament a protectorat borborígmico-borbònic (gavatxoide). Per culpa de l'invasió dels àutries (castelladristes) l'any abans. Els àustries castelladristes repetidament desfets pels catalans estintolats pels borbònics.

Ara, què hi farem. Eixim del foc per a caure a les brases. No podia ésser altre. Els ocupants es valen. "Munta tant, tant munta, el flagell castelladre com l'altre." Idò, els gavatxoides ocupants no són pas millors.

1644, setge. Lleida als lladres. 1646, un altre setge. 1647, setge nou, destrucció de Lleida...

Fou ací on l'anècdota hugoniana tingué lloc?... Hi ha ací, fent malbé Lleida, l'Escublò aquell, bisbe de Bordeus, almirall de la flota borbònica, i saquejador de **Laredo**?...

No confon el capdecony descordat d'Hugó el Laredo de les antigues Astúries pel Lerida (morú) de l'antiga Catalònia...? Fotrem goig. Això és tot el que sap aquell capdetrons latíssim. Només cal llegir'n les rucades "hispàniques". No en toca ni una. I no m'estranyaria que l'únic instant on anomena Lleida la cagui - consirà n'Iu, tot i que sabia que en Màrius, molt més fi, no li passaria pel cap de dir ni paraulotes ni de dubtar de la grandesa dels "clàssics"...

Altrament, potser que... es tractés d'un descendent. Escublons de Surdís en haver a manta. Se'n mor un i pren el relleu (el comandament) un altre. Tots aquells "herois" vivien de matar i de saquejar. Eren "nobles". Es grataven la butxaca per tal de comprar's una "comissió", un títol militar, i llogaven o

els “assignaven” un exèrcit, i au, a robar, mortrir, violar, esclavitzar i, en fi, a borbonejar i a castelladrejar els veïns.

L’exemple que en Víctor posa, doncs, fóra (diu n’Iu, si ens volem generosos) un descendent de l’altre, tornant a “ajudar” d’assetjar i fer malbé Lleida novament, el 1707, ara, on ara el borbònics gavatxoides i castelladristes se les heuen amb els catalans pro-àustries - quins embolics - tantes d’excuses per a la destrucció i el robatori!

Hum. O som als setges napoleònics...? O som a l’ara, 1938, destruïts pels feixistes, els alemanys, els marroquins...? - devia rumiar (es dei en Moixó) el magnífic poeta.

Als noms cal pouar-hi, per tal d’extreure’n tot el suc. Als perers plens de peres madures cal bentractar’ls perquè els fruits no càigon i es màcon. A bàsquet cal jugar-hi amb detall i preparació, i dur cada jugada a les darreres conseqüències de l’estratègia ben conjuminada...

Així pensen els historiadors, mes no els poetes, qui ens inspirem en els somnis de les fonts siderals - d’on raja la veritat purgada d’animalitat.

Repassà en Moixó part damunt un llibret que tenia d’en Torres.

1.“Des dels pòrtics del temple d’un déu abandonat...

2.“Del llum d’aquesta terra amarada de plors...

3.“Qui pogués oblidar la ciutat que s’enfonsa!...

4.“Cal creure i esperar la nova arquitectura...

5.“Una ciutat molt llunya, dolça i secreta...”

Era evident que l’heroic poeta havia pensat en les runes de la seua ciutat, i en somiava l’alliberament i la reconstrucció en la pau paradisíaca. Tantdebò, així fos, baldament...

N’Iu Moixó es reféu. Tornava a somiar truites. Brandà el cap perquè les feixugues boires fantàstiques se li deseixissin dels cabells (increïblement llargs per al temps de repressió marcial on era, però és que, a part de malalt, no es deixava veure gaire sinó per l’aviram i la masovera.) Bescanvià volums. Jaquí el primet de l’ètic i fi i recollí el grofollut del pompós i enfadós.

Continuava dient l'Hugó: "Hi havia aquell jove i simpàtic vescomte d'Escublò, un dels herois del setge de Lleida, on hom amb mitges de seda i violins al capdavant [quina carrinclonada d'homosexual carnisser no gaire latent, pus tost declarat!] donà l'assalt. Més tard, d'Escublò, sorprès una nit a ca sa cosina, la duquessa de Surdís, es negà en un llenegall de femta, bo i fugint per la claveguera, on s'havia refugiat esquitllant-se de l'arribada del duc. La Surdís, tantost l'informaren de la mort de l'Escublò, demanà que li portessin les sals d'ensumar, i, ensumant-ensumant, s'oblidà de ploriquejar i tot. Això s'escunça en casos on la merda de l'albelló s'hi barreja. No hi ha amor que valgui, llavors. La pudor l'extingeix. Aquella noia, n'Hero, no vol rentar el cos de Leandre. Na Tisbe es tapa el nas quan veu en Pírame, i, sobre, hi diu: *Ecs!*"

"Car s'afigura hom traspàs aital?... Si enfonsar't en sorra vora la mar ja és esfereïdor, què no és si t'enfonses en claveguera?... T'ofegues lentament a l'immundícia... La ranera se t'ennuega amb la pestilència... Pobre Escublò... Re més fastigós que debatre't a mort sebollit en femta, agonitzes alhora que fangueges... En aquelles tenebres infernals, en aquell llim pudent, el morent ja no sap si esdevé espectre o gripau."

N'Iu Moixó rebé l'endemà n'Ot Boc de Biterna, qui li portava un altre feixet de llibres. N'Iu féu: "D'aquest obsedit de merda, no em portos res més, si et plau. No pas que no t'ho agraeixi, però estic malalt, ja ho veus, i més em val cosa poètica i fineta que m'elevi."

Respongué n'Ot recitant, d'un llibre que es tornaria a endur: "La veritat, guaiteu-vos-la: Navarresos, Bascs, Aragonesos, Catalans, tots tenen llurs terres. Per què fotre'n doncs? Per a enriquir'n els prínceps. Monestirs i senyors són el sest [l'objectiu] del pagès. [Em sembla que vol dir que els pagesos només vivim per tal de complaure els rics malparits.] La força és la cara del poder, el dret la creu, i això d'ençà que el poderós atacona el feble. Entre el qui duu l'espasa i el qui mena el carro existeix una llei, el primer article de la qual és que un és l'amo i l'altre el llogat; el infants hi són perquè els manis; les dones perquè et serveixin. No cal discutir. No calen tractes sobre a qui pertany el mas - pertany al més fort, això diuen totes les lleis, i el poble sencer pertany a qui té dret de penjar't; tot pertany al millor armat..."

-Això també és Hugó, saps? -féu n'Ot-. **La Llegenda dels Segles**.

-Doncs què vol dir?

-Segurament que bascs, catalans, etc. fotrien millor de no tindre terres. Així els rics malparits no se n'aprofitarien.

-Hum, comunisme, vull dir, sant-simonisme, com en deia en Musset? -féu el jove republicà aquells dies cloc-piu.

-Qui sap. *Qui ho entengo, que ho emprengo, si ho vol, i s'hi entretingo*, que diu ma padrina Montserrat.

-Saps si parla de cap hiparc?

-Hiparc, en Víctor Hugó, per què?...

-Això somiava anit. Massa empeltat del nyic-nyic gavatx. *Grandeur*, fa tremolar. Enduus-te'm això. Tot el que és napoleònic put sangassa. No entenc com cap poeta pot vantar aquells criminals. No solament maten pobra gent ja prou putejats per les circumstàncies de la vida, de llur crims tan fastigosos i cruels en fan còmplices els cavalls!

Què devia pensar'n l'ètic Màrius, entre estossecs i ofecs i la por de morir?... Si tingués més llibres d'en Torres!

En anar-se'n amb bicicleta, n'Ot digué que els li cercaria, però que no prometia res. Durant la llarga nit de cendra feixista, els saigs cremaven els llibres catalans. No en deixaven capllevar cap, tret d'alguna oradura eclesiàstica, el Verdaguer malescrit, algun altre rosega-altars inepte i rosegat d'enveja. Per això ens havíem d'acontentar amb els gavatxs - almenys el patuès gavatx s'assembla al per-claríssim idioma català - l'infame castelladre no gens.

Entotsolant-s'hi de ferm. I escandallant-hi. I n'Iu se n'adonà que en Màrius Torres al capdavall havia tinguda certa relació amb l'Hugó. Darrere el llibret molt minso que en tenia hi havia un requadre on l'editor anunciava d'altres cosetes del gran poeta. Entre les quals el trasllat d'un sonet de Musset. **A Víctor Hugó**, del francès al català.

Pel fet que aquest sonet no hi era entre el recullet, en Moixó cercà a traslladar ell el poema. Això li sortí:

"Cal estimar en aquest baix món moltes de coses
Per tal d'escatir tot plegat què estimem més:
Si les dones, l'oceà, els jocs, els llorers,
Els cavalls [!]*, les llepolies, el blau, les roses.*

“Cal trepitjar unes flors amb prou feines descloses,
Cal plorar a pler i dir adéu fins a mai més...
I així anar fent, fins que te n’adones, després,
Que llavors ja ets vell - i a la font clara et reposes.

“De tots els benifets efímers que tastem
No n’hi ha cap com el vell amic qui ens roman.
Renyits, ens fugírem - l’atzar ara ens vol ensems.

“Ens atansem, encaixem, un somriure gran
Introdueix records dels anys que érem junts,
I ahir és demà, car l’ànima mai s’atura a un punt.”

En acabat, d’un tret de ploma, imaginà en Màrius Torres imaginant l’imatge de n’Hugó. Aquest de baix és el dibuix de n’Iu Moixó. I confià que qualque jorn assenyalat hom trobaria el d’en Màrius, i tot s’enllaçaria d’allò més com cal. Car així devia veure en Màrius en Víctor, es digué n’Iu. Amb tres cares. La noble, amb els bonys excretoris de les altres dues, la del maliciós gnom i la del diabòlic burleta, confoses en una mena de turbant al capdamunt.

Car quants som encara cascú de naltres part de dins?... Manies avials a betzef. I qui doncs hi portem perquè fem i diguem tantes de bestiades?... No ens en sabem estar. Estem fets de les sangs no solament dels naturals pagesos ans dels agressius malparits qui en violaven les dones. Per això som tan malfets.

Per això només la malatia ens angelitza - només... la... malaltia... ens... angelitza... - consirava n’Iu, oblidant-se d’estossegar tot i que per la finestra se n’adonà que, testimoni del seu oblit subversiu, la cabra passava, escarritxant, brandant les barballeres, frunzint l’entrecella, amollant uns esbiecs de censura... Per això tossí ara. I fort.

La masovera, qui nodria les tites, es féu, per a ella mateixa, que no-que no, i tornà a tocar l’ase i, com havia solgut tots aquests dies, tornà a mormolar: “Carallot!”

Fi.

(//||//)

(*Conte tretze*.)

O ahir havent sopat

Quan els meus dos fills, ara ja fets uns homenots, em digueren que, per curiositat, aquell estiu tornarien, en viatge de plaer, a la vila llunyana on havia nascut i de la qual (i del continent sencer, per fer'n millor mesura) havia desertat, encara jove, durant l'agre macabre i aclaparador de la dictadura, de les contorsions marcials, dels sinistres gonfanons rufegosos, convulsius, ara feia més de trenta anys, i em demanaren si els podia atraçar a algun indret especialment picant, si els podia dir d'alguna adreça de lloc escalfador, excitant, em va vindre a l'esment aquell horror de cabaret clandestí, aquella mena de sala de festes amagada, per a gent desesperada qui volien veure, si doncs no viure, l'últim i més degradant, i, sense pensar-m'hi, els en diguí el nom. Per sort, em vaig penedir a temps, i vaig fer veure que n'havia oblidada l'adreça, el nom del carrer i adu el sector de ciutat ("massa trompa anava aquella nit, celebrant una victòria a l'estadi", els vaig dir, mentint).

En realitat no volia que el trobessin, cas que en encara hi fos, l'indret secret; els vaig dir: "Demaneu-ho a algú qui us sembli que ho sàpigui, i potser us ho dirà..."

Car quina era la gràcia de tot allò?... Cap.

Insistiren que els digués quina mena d'espectacle s'hi feia, i la dona també ho volia saber. Els dic: "És massa trist. L'estriptís que hi feien eren extrem, de darrera extremitat. Es tractava d'una morta reduïda en carbassó voltat de cera... Déu meu. Bocins de lletja carn pudent. Apergaminades, color de merda... Reduïdes per la malaltia, la decrepitud, i hom les anava desembolicant... Mortes reduïdes per la malaltia i la decrepitut, escarransides, raquítiques, gairebé seques, injectades amb qualque líquid momificant, i embotides en grans carbassons balmats, d'un verd molt fosc part defora, ple de macadures i de blaus, i amb focs de corrupció, com si la fruita mateixa no estigués ben preservada del tot, i, sobre, damunt, cobrint-ho tot, una densa capa de cera cendrosa... Awful, the wax, a funereal dark

gray, bruised, ashen... (El cap em rodava. Me n'adonava que havia passat al demòtic. Vaig tornar al català.) I aquest era el tètric estripar's de roba, en un sincopeig de cor esfereït, malbategós, fins que només romania aquella ànima horrorífica... Dos homes sense cara ni mans, vestits totalment de negre, com la resta de l'escenari, de tal manera que ni te n'adonaves que hi eren, anaven depullant la dona, obrien la caixeta, llavors tallaven la cera, l'apartaven... De fet (vaig dir, bo i recordant-me'n), en tinc una, espereu, vull dir, de caixeta; n'havia comprada una, aquella nit..."

Els vaig deixar parats a taula. No gaire tranquils. Vaig pujar a la calaixera de les golfes. Regirí als calaixos. Allí era, entre d'altres records dels meus anys joves. Una caixeta de tres pams i mig, quatre, de plom cromat...

Vaig baixar i s'aixecaren a veure allò que havia dipositat damunt la taula sota el llum del trebol. I aleshores me'n vaig recordar...

Vaig dir: "This reminds me of this awful scene (vaig repetir, i m'esmení), vull dir, això em recordava, i record que la nit que hi vaig ésser al local rònec també me'n recordí, aquella espantosa escena d'aquella obra de teatre on un emmascarat pretenia de desemmascarar un altre emmascarat, i tots els espectadors sabíem que, rere la màscara de l'altre, el desemmascarador només es tornaria a trobar a si mateix... Car... Car a això serem reduïts, això som, encara que féssim veure que caminem pel món, i que ens en riem... Això som, si ens despullem de totes les capes (altrament ben primes i fràgils) de vernís, els vernissos del viure quotidià, els vernissos d'aquella farsa sense solta ni volta del viure per rucades, això, cascú... Cascú un altre bocí molt repugnant de carn a mig podrir."

Em vaig asseure, desfet.

Els fills em guaitaven com si no hi fos tot. La dona la veies alarmada. Devia pensar: *Ja hi tornem a ser. Un altre període de depressió. I ara ja comença d'ésser vell, i el seu cos s'ha migrat qui-sap-lo; ja no ho resistirà*. Em digué: "Vés i torna-ho a desar, ja ho guaitarem un altre dia."

Em vaig aixecar. "No, no cal. Guaitem-ho, vols? Només cal estar una mica preparat... A mi... A mi, em féu tal impressió... Encara me'n vénen els retrunys. Em casca els òrgans pels dedins. Em corseca ans rosega el paltruu. M'ho sent al gras que s'eslleeix i s'esllenega. M'ho sent als integuments de l'ànima, als pulmons..."

Em reveia als estadis, travessant com un fuet l'aire estantís, únic, sest de tots els ulls, com un tauró d'aiguamort, aleta rabent, inequívoc, o un bocí

florent de carn bategosa, esbufegadament corrent, heroic, heroic, aplaudit, aplaudit per la gernació, una gernació de morts, tothom als bancs, petites dones mortes, mortes, escarransides, rebregades per la mort-seca, aplaudint un altre mort escarransit, escarransit, un altre mort escarransit, rodant, rodant, rodant-rodant pels vogis de l'estadi, pels vogis de l'estadi, que eternament roden, que eternament, en un mossegar's de cua, de cua, grotesc...

Havíem reeixit amb la punta d'un ganivet d'obrir la caixeta, llavors, amb cura, de desembolicar l'objecte, d'estòrcer'l dels seus papers fins, i ara havíem tallada la cera tot al llarg, perpendicularment, en un tall dret, gens tremolós, i llavors en separàrem les capes de cera recremada, i aparegué el carbassonot verd foscot, i ara hi tallàrem, amb un altre tall de ganivet ben esmolat, en una línia ben dreta, de dalt a baix, vull dir, damunt el carbassó, a una banda només, i n'anàvem a separar una miqueta les meitats, que per l'escletxa hi aparegués la dona despullada, la morta escarransida...

M'esfondrí. Se n'adonaren, de veure-ho em feia massa mal al cor. I doncs, allò ja no gosàrem obrir-ho del tot. Els diguí què hi havia, què hi devia haver... "Tot això (vaig dir) et duu en realitat al teu futur, al teu destí inexorable... És massa trist, és massa trist..."

Els deia: "Te n'adonaves: tu també érets un bocí de trista, tètrica mort, i de què, de què et valia, de què et valia córrer més..."

Els fills se n'anaren al cine amb cara de preocupats. Llur mare (me'n vaig adonar) els havia fets fugir. "Eixorcament, s'emmelangeix; si l'en fem massa cas s'empitjora." I ara venia una miqueta a consolar'm.

Vaig guaitar a terra. Hi havia l'ombra fragmentada del llagrimós moribund. Hi havia el seu cap aplanat, mostatxoni, rombal, com una porció de tènia, com un esbocinament de tavella eixuta de garrofa; era un cap boterut, aplanat, negre, parler, garruler, xerraire, el cap d'un papagall esclafat, repetitiu, estès doncs a terra, separat del tot de la taca informe i ondulant, plana, llunyana, del seu cos d'adés.

"És tan fútil de voler escapar les bombes imminents com l'abassegadora mort..."

"Home, què dius?" -Em reptà la dona.- "Ja hi tornem?"

"Els qui en tenen coneixement (joves i tot, com els animats, somrients suïcides qui de camins duen les bombes lligades al cos) saben que escapar

al destí és impossible, de totes totes, i que voler-ho fer és ridícul en excés. Se'n riuen, se'n riuen amargament, amargament, dels qui, dels qui grotescament, grotescament ho intentem, ho intentem. Quin esforç irrisori d'empènyer la porta que es bomba, d'empènyer amb totes les forces, com qui no volgués deixar entrar per la porta el torb, l'huracà, la força d'expansió de l'esclat anorreador, l'esclatant confusió del món migtrencat... Migtrencat, com aquell carbassó que s'obre a l'horror, a l'últim horror, a l'horror... Quin esforç irrisori, irrisori de voler empènyer la porta que es bomba inflexible, inflexible cap a tu, a frec d'espetec, d'espetec en mil bocins..."

No hi havia res a fer. La dona s'aixecà. Filustrí que emblava l'objecte, la caixeta amb la seua roent rival a dins. Potser volia dur la doneta terminalment nua a enterrar entre els tarquims podrits de la bassa del fons del bosquet. Que hom la confongués qualque altre jorn de descoberta arqueològica (qui sap a quin astre oblidat) o de renaixença geomètrica (per quins estranys dissenyadors de nocs: banyuts alienígens, metàl·lics, fosforescents, bromosos, riallers, enlluernaires, impensats?) per un tritó nou de molt antiga procedència, per un conill espellat dels anys de la picor, per una ànima arronyacada rebutjada, eixarreïda, recremada, ablamada, calàpet tornat cuir, per les capes del cel... Què ho sabia jo. Em feia molt mal el cap.

Fi.

(//||//)

(*Conte catorze*.)

Pintoret de merda

Vestíbuls d'hotels de rajoles lluents - hom hi exposa mos quadres, que ara, més madur, més primmirat, de més èxit coronat, pint, circumspecte, amb merda ficta. Adés, anys de jovenesa, els pintava amb merda autèntica. En venia menys, mes a gent més ultrancera i doncs més propagandística. Amb el nom fet, pas a la ficta.

Anava a veure ma mare, a ajudar-la a netejar una mica la botiga, que darrerement la té molt abandonada - és clar que no hi ven gaire, ni vetes ni fils, com aquell qui diu, quan la gent es motoritza i s'eixama cap a les grans superfícies que en diuen - els monstruosos magatzems de foravila. Quan hi arrib no hi ha ningú al taulell tot i que sent remor a la rebotiga - ma mare hi deu feinejar - de fet, per la vidriera en guip adés-i-ara la silueta. De moment, doncs, agaf una bossa i vaig recollint paperots i brutícies i polsegueres del terra, als raconets. Ara fa cap ma mare amb cara de boja, de rere la vidriera de la rebotiga. Duu penjant-li d'un braç el cap escapçat del darrer amant de la meua dona. Un home encantador era, amb cara fosca de gità molt elegant, amb bigotet retallat i llarga cabellera negra.

-Què has fet!

-Si tu no tenies prous collons... - em respon, ni cal dir, fort escarnidorament.

-Pobre home!

-L'he convidat a enraonar, ha vingut tot amatent, li he dit de roplegar'm unes capsetes de per terra, al darrere, i quan s'ha ajupit, engrapava la destral repenjada rere els saquets i li tallava el cap en rodó. Sangota rai.

-Però i el seu cotxe groc d'esports...?

-L'aparcava darrere. Li he dit que no el deixés davant, que no atragués clientes d'aquelles molt festejadores (atretes pel seu físic tan enllepolidor) i qui al capdavall no et compren ni un botó.

-I el cos...?

-Allà n'hi ha un bocí... -digué brandant el cap cap a la rerebotiga i alhora rient com una orada.

-Porta - li diguí, prenent-li el cap del drut escapçat i ficant-lo ràpidament entre les altres brutícies de la bossa que era omplint quan aitan teatralment ella ha fet aparició -. I ara prepara'm un sac ben capaç i un carretó.

-Tu sí que ets un carretó, caguetes!

-Doncs ja l'arrossegaré... No et belluguis. Portaré el cotxe groc fins a l'entrada. Conduiré amb el cap ben cot com ara si qui conduís fos un hom sense cap. O millor: em posaré el seu cap per barret i qui guaiti veurà el seu cap. Això! I en acabat, subtilment, carregarem el cos. I me'ls enduré a estimbar'ls - cotxe, cap, vergonya, cos. Ja tornaré amb patinets: oi que encara en tinc un parell part d'allí darrere...?

No havíem comptat amb els caramellaires. S'atansaren a la porta al moment que arrossegàvem el cos amb un sac de plàstic negre cap a l'entrada i cap al bagul del cotxe groc. Llur cançó et feia vindre tremolins a l'espinada: tant d'un altre món, tant de pel·lícula de por, o de missa de falorniaires...

Vaig pensar acceleradament. Sense el sac, vaig traspassar el cancell...

-Què voleu...? - Em vaig treure tot de vals de la butxaca -. Ací hi teniu invitacions per a l'hotel Cambiasses. Al vestíbul cap a l'esquerra hi tinc una exposició de quadres meravellosos. En podreu triar un que podreu vendre per milers. Llavors, ca?, us ho repartiu. Mes ara aneu-vos-en que al pis de dalt hi tenim malalts.

Amb cares funeràries els sinistres caramellaires al capdarrer foteren el camp.

Conduint cap als balços, com presumeixc amb el cap del mort per comptes del meu! No hi vaig gens de pressa. Si cap dona em veu de fora estant, amb un cotxe d'esports groc, i sobre és clar amb aquell cap tant de mascle, ben mastegat, amb bigotet eixarmador, ja la veig bavejar de carranxes - desitjant que fos al meu costat, remenant de culet. Mai m'he sentit tan admirat.

Una prenyadeta fent autostop. No puc fer-hi re; la salud amb la mà, confii que somrient. Car ca que has mort somrient, com en Cir i n'Holofernes, com, com es deia aquell, el Joan...?

Dalt a muntanya, solitari m'atur. Guait cap avall. Tenebres d'intricades cingleres ascendeixen com bafs de dracs. Ben a fons hi estavellaré el

vehicle, que s'hi encengui com sumptuós infernet de joia sobtada.

Fic el cap (no el meu, el seu) dins el sac. Entre les brutícies, reunió de cos i cap - quines efusives festetes, me n'imagín les xàldigues i els ohs dels focs artificials.

Enlluernat per massa de llum al Sol - opac migdia, doncs, on la sal s'ha fosa a la pell i la sang no té prou força per a dur'm l'energia al cervell.

No les enfurisméssim, forces de la natura. El xaloc durà l'incendi fins a les portes de la merceria. Cada manifestació de l'oratge, figuretes primitives fetes totes de conys. Donetes de molts de conys. Ma mare, la dona, les dones dels veïns, les dones de les finestres, les de les portes, les de les voreres... Preguéssim perquè cap dels conys no vingui gaire infectat, no tregui dimonis qui comencin d'arranar caps a tort i a dret amb esmolades simitarres.

Rere la crina no volem endevinar la dona. Llencem ja aquell cos massa enigmàtic. A les palpentes, estimbéssim el cotxe (despesega joguina) amb els dos bocins de mort a dins.

El Sol és lluna. Culet.

Culets, culets pertot. No desenfosqueixis l'eclipsi de la lunar beutat de la deessa aparent; dejús l'amagatall dels cabells, no en desencrueleixis l'enderiat deler.

El reocupant em vol fer fora. Fora del raconet de la bona vista.

Lluit per veure encara el cul de la dona del veí. Culet rodonet, llunàtic, llepoliós.

Bombolles de pluja als tolls. Bombolles d'estricnines als trulls. Sóc n'Èdip Orb, tornant del crim. A l'aigua encrocada se m'hi eslleneguen les lleganyes.

Amb què altre ho pintaràs, padellàs amb molsa, amb artells encetats, sinó amb pampallugosa merda...?

Fi.

(//||//)

(*Conte quinze*.)

Yggdràsil

Em guaitava admirat el cavall blanc qui se m'havia estimbat de la terrassa, ara doncs salvat, amb enormes corretjams, per la grua groga adossada al tronc de l'arbre immens - la gent s'hi veien minúsculs com el transitaven - com qui diu per cargolats camins de ziggurat - com formigues, eren, qui voltessin, per llurs minsos viaranys, el tronc d'un arbre normalet.

Ara i adés n'havia vists, sempre llunyans, com nosetes als límits amb prou feines copsívoles del camp visual, alguns (bardaixos, nyèbits, tinyetes, gambirots) ben de cap a part davall fotre ans cometre qualque crim i em deia: el mal fet i fotut, tost fugiran, tost s'enfilaran escorça llisa de freixe, de paquiderm, amunt, fins que no s'estimbaran. No els conec pas! Ells i els batllius, a qui pus criminal! I els pus impulsius tractant-s'hi d'empeltar, estavellant-s'hi d'espetec, en greu terrabastall. Empelt gens reeixit, és clar. Espectacle consuet dels formics folls, enfellonits del baix món, bah. Baldament fossin tots tost obliterats. Qui els trobava a mancar...? Ni els pus empedreïts embadocats qui per llur betzolesa tostemps els cal veure altri esgarrifosament, escarafallosament morir.

Ençà doncs la terrassa d'aspecte lunar del nostre edifici extravagant, i, llavors, enllà, darrere l'arbre immensíssim, la muntanya encara més alta on, als seus vessants, hom hi ha àdhuc buidats foramidats castells - com qui en un tros de muntanya hi buida una cova amb mainells i finestrals i tota la tresca i la verdesca de xafacolls, merlets i matacans, o, pus modestament, qui en un tros de fusta hi grava qualque imatge complicada.

Pujar i baixar, doncs, del nostre edifici a l'arbre, per ponts i politges, per trapezis i funicles, per tentacles, com sípies amb abillaments maragdins de disfressa, i de l'arbre, o de la casa mateixa, també en equilibri cap a la muntanya i tot - heus quina és la nostra activitat. Per baix, i a llivell, i àdhuc més amunt, voludes, gernacions, boldrons apinyats qui tract tothora d'evitar - i encara més els betzols, els gossos allopats, la taral·lirot i immunda canalla...

Llavors, sortint d'un d'aqueixos castells historiats, amb l'oldana i provecta propietària i una seua neboda molt més jove (la quarantena o en tot cas la cinquantena fort frescal), anem al poble a veure-hi qualque pel·lícula - els dic "ara vinc", perquè tinc por d'agafar fred, i vull pendre qualque jaqueteta. Alhora, aprofitant l'avinentesa, i dient-me, com sempre, "qui sap", m'enduc el tamborí vermell jagut al peu d'una columna molt gravada

amb motius antics, bo i pensant doncs en fumbre potser una mica de gatzara si la pel·lícula s'ho val - i encara pus si és prou dolenta, i alhora la vella massa dignota llavors no m'ulla ni sap on m'amag (darrera qualque banal columna segurament)...

Mes en tornar a sortir les he perdudes de vista, i ara no sé pas a quin cinema s'han embotides... Sí ves, tant se val, i comencen de caure volvetes flonges, esventadisses, de neu. Deixa'm doncs fugir de la pudent voluda - la gent sempre em fan cosa, una nosa, una desagradívola sensació, bascosa, de prou repel·lència, ecs, sobretot la bruta canalleta, i els betzols amb gossos, i els gossos amb betzols, i els gossos i els betzols sulls, i els armats.

Amb el timbalet vermell em costa, per a fugir de la carretera on la gentada a divertir's nitament s'agrumollen, de pujar pel rocós costat. A frec d'ésser dalt de tot, el deprimit m'interpel·la. "Ja no sé si guanyarem mai més..." Li dic: "Saps noves de l'equip...?" Em respon: "No." I abans no he pujat del tot, ell ja davalla.

"Deprimit a collons" - em diu un bardaix qui ens duia desenfeinadament a l'ull. "No passarà d'aquesta nit segurament. Tip finalment. Se'n deu anar a suicidar."

"Saps que pujant així es pot arribar a l'argentada solitud, quietud i silenci de la bella lluna...?" Li dic, i: "Qui hi puja, exulta. Sull, acomplert, plenós."

I al tamborí hi tocava llavors un retruc prou espatotxí.

Em deu pendre per tocat. Fot una cara de dubtós.

"Vés-te'n a la merda, noi", pens, ja no parlant-li'n pus. Ni dels bolets qui hi creixen, badats com fufes, amb la mateixa consistència tendrumosa, d'orelles melodioses, el mateix bonyet del piuet esgarrifoset, el mateix trauet del pixar-hi, la mateixa sentor i la mateixa rosor - són bolets de veure'ls deliciosament, i, de gust, sensacionals - tasta'ls i perir d'orgasme, tot és u - més val només pelar-se-la guaitant-los amatentment, la vagina davallant-los per la tija, com als bolets rossinyols...

Mentrestant, sentíem a baix, on les pegues multituds es congrien, els espetecs. Infants segurament volats a bocins en esclatar'ls el pastís que es disposaven a queixalar. Sovint s'escauen escaiences semblants. Dementre que els mascles guerregen - d'on surten totes aqueixes armes que hom ofereix als brètols qui llavors les empren per a entreassassinar's...? - i les dones, fufa sucosa, sempre apariades a fotre amb qui primer les sol·liciti,

tampoc no foten cas d'altre ni de cap sobtada avinentesa que s'escaigués de repetir's massa sovint, avesades al destret...

Faig reputa bé de fotre el camp d'aquest món i tornar als meus observatoris, a la terrassa lunar del nostre immens edifici, a l'inspecció llunyana de l'arbre nostre qui, sempre sòlid (no sé tanmateix si gaire corcat part de dins), sosté aquest ridícul món.

Sí ves. Vigilant sense dir res. "Quietly surveying the extensions. Trying to understand the layout, the outcrops, the cinders..." Tractant de compendre'n les esteses, i les disposicions del terreny, el rocam, les cendres... I on es ficarien els molt jurcats bolets. En derg o sense, en cercles de bruixa o esgarriats com querrines eixelebradetes, en orri, pobrissones, lluny d'ubla, tost recanelles o esfoirades, amb semes mamelletes, ranques, freturoses d'encric...

Sort que al meu bocinet de lluna la llum argentada mai no es pon. Car cavà que nitament les feres esdevenen molt més esborronadores...? Àdhuc l'esbiec del segall a la nit astora, hom consirava si no fos escarcany inicial de llopada a frec.

Ixes al rescat, és clar. I millor si alhora caçaves qualque bolet miraculós... La qüestió que si et sembla que la veus, t'hi abraces, la salves del gorg sorrós on s'ha enfonsat, i dius: "I ara! On són les flonjors...? Aquesta dona és tot de caires esmolats!" I és clar, allò podria ésser qualsevol bestiota qui en la nit rems. Una perduda cabreta de qui la xona eixuta mai no marriries. Oposadament, te la porta esmeperdudament fluixa. Nogensmenys, no gaire cruel de mena que no ets. Per xò no l'abandones, car la saps animalet orfe, qui, com els psicòtics esmolets, drapaires i adobacossis qui gosen d'atansar's pels nostres verals, no mereixen altre al món que una mica de quefotre. No els pots pas enviar a la merda. Dóna'ls una ombrel·la a esmolar, un coltell a apariar, un mocador brut a desar's... I a la querrina un estimet a les barballeres, i au, tothom content. Car com **morir és enviar el món a la merda**, enviar qualcú a la merda és desitjar'l ja mort. I a un psicòtic això el pot provocar a agredir't. Així que compte.

Ensumí la cabreta. No; cap xardor de femella amb verriny. Només ganes que la tornés, com bon orriaire, amb la família.

Els déus de misericòrdia devien trobar's prou de filis, devien dir's: "I si li restituïm, mesquina dona, quelcom d'allò que envejosament li emblàvem...?"

El mateix dia els seus pares havien esdevinguts cendres a la neu, llur avionet estavellat i encès a tesa dalt al tuc nevat.

El seu home i llur fillet desapareixien engolits a la mar, la barqueta enduta sobtament per cap capdefibló enmig de l'oceà golafre - i bonanit, mai pus se'n sabrà re.

I ella veient la seua amiga menjada per cap pantera en selva negra, en caure de l'arbre lianós a terra...

Ara la tornem, remuda, a casa i no li roman altre que esfereïdors records...

Dalt al lleix d'un dels castells gravats a la muntanya, joves caps d'olla hom els ensinistra marcialment. Per a quines guerres ni sé.

De sobte, això em distreia, escapçaments, trets, xemicaments... En esclats de ràbia i odi, els armats se les foten ells amb ells. Allò és acció. En compt pel cap baix vuitcents d'escapçats, i això en l'abonyec sorollós d'unes poques hores... Ha-hà, distret.

Si torna el silenci em puc reposar a consirar el fat de la dona pels déus (es veu) triada. La reveig viva d'esperancetes. Com l'anyell tot blanquet qui rems de la probàtica i t'enduus lluny dels ullals sanguinolents dels altres déus, els dolents, els guerrers. En canvi, ací, els déus de misericòrdia, ve-li, donant-li'n nanses on agafar's.

I si el marrec, i fins i tot l'home, al capdavall no haguessin sobreviscuts...? En qualque illot per les putes fúries perbocats, i ara potser per vaixell si fa no fot heroic remuts...? I viatjant doncs per terres estranyes xino-xanet cap a casa, per aventura desmemoriats - i més si només és el petit marrec qui sobrevivia i no sap on para ni d'on ve, ni escateix cap on va la flaire coent de cap d'aquells estranyots patuesos...?

Pel fet que me n'ha ensenyades fotos, de l'home per la mar empassat d'un glop, i dels pares cremats del tot a la neu, i de l'amiga del cor cruspida pel ferotge animalot, i és clar del minyó, caminant trobava per bolla en un indret on venien roba vella uns drapets de cos idèntics - el mateix disseny, el mateix dibuixet brodat de marineret amb àncora - que em deia que l'infant devia dur d'excursió marítima amb son pare... De rampell comprava el jerseiet. Ara li trametia anònimament i de molt lluny...

Ah, les esperancetes represes, doncs. Ah, el reconeixement a tots els déus! Ah, la felicitat! Com rep el paquetet i ens el mostra, radiant.

De trast en trast li n'arribaran: noves penyores adorades. Potser a poc a poc tothom haurà sobreviscut, d'algun mou o altre. A ca seua, els celats benefactors sempre fem cap massa tard, quan el nou paquetet fa hores que delerosament ja l'ha obert, i l'esperanceta tanmateix encara crema, exaltant, potser crema amb més alta flama que no mai, enmig de l'umflaó celestial.

Sé que sóc els déus. I això també em reconforta, i aconhorta, i plau qui-sap-lo. Tots lluïm de glòria, ella i nosaltres - va rebotent-nos l'entusiasme, i com pus rebot pus creix.

Què és avui...? Avui rebia perxetes virolades i joguines ornitològiques per als ocellets, els papagaiets tan xerraires, del seu home i fill. Què fóra un mariner sense el seu papagaiet xiroi...?

I avui, doncs...? Condons selvàtics, amb cares i ullals de panteres, i banyes de rinoceronts, trompes d'orifanys, i sentor de fulles trepitjades, i capgirells i envitricolls apujats de lianes descordades... L'amiga qui caigué de dalt de tot de l'immensíssim arbre, potser només hi davallà a fotre-hi de valent, car cal cardar, aquest és el missatge - **cardem, cardéssim, cardem** - car qui carda salva els infants d'ésser menjats... La fera cardaire poc pensa en re altre, saliveja per a fotre i no pas per a cruspir's els ninets tan tendrets...

I els pares què t'envien...? Una mica d'aigua bruta per a coure-hi. És aigua de neu: allí hi couen les mongetes, hi bullen potser el gall fer qui cau glaçat en vol. I amb tant només esperen el desglaç. O que la glacera es desplaci fins a la civilització...

Em diu, la doneta òrfena de tot tret de les esperancetes dels déus de misericòrdia, "Ara tinc prous forcetes d'anar fins a la fi, entre la bellíssima gent, i a despit de tot el greix i la brutícia, prou sé que creixen pertot arreu, mes en qualque lloc mitjanament diví, en qualque indret florit els déus me'ls desen, els meus, esperant a retrobar'm, com esper de retrobar'ls... Ah, que contenteta no estic!"

I afegeix: "Seguiré les espirals de la terra com qui se'n va de vacances, en pisets llogats, en casetes planes, acompanyada pels ultracuidadets pollastres qui escatainen i escarboten vora els camins polsegosos, i així em guanyaré la teca i la màrfega, bo i revenent els llibres optimistes de fe en l'esdevenidor que no he anat rebent en paquetets d'esperança tots aquests jorns d'ànsia exultant; tothom m'ajudarà car pels ulls la lluïssor del miracle ensumat se'm garbellarà, admirívola, i oncles rancs i estossegosos i xiquets

llambrescs i xil·ladrets m'ajudaran d'albergar'm i d'endreçar els llibrets que duen l'esperança arreu en muntets ben estibats, i partirem una banana a mossadetes per a sàpiguer al capdavall qui pagarà l'humil estança o el pollastret rostit - el qui endrapi el darrer mos aquell paga - cavà que serà divertit, i còmic, i aital xufla o galanxona em farà amics arreu del món altrament tan volpellament entortolligat...?"

Aquells dies d'entusiasme tan desfermat a casa d'ella, tornava a les cambres buides del nostre edifici gegantí i tot m'hi venia gros, balderot, perdut com tit borinot no pas a cap forat ans en túnel d'embut xuclador devers l'etern insubstancial; m'esbalçava, desconfit; m'hi sentia abandonat, un bri de pols adormida, cap moviment al voltant, oposadament a la fúria alegroia de la dona amb esperances injectada, i em deia, malencònic, "collons, qui pogués ésser ella, qui sap qui és i on va!"

Ni sé on visc ni qui viu on. **El món una peça esfèrica de carn on els goluts i avariciosos es deleixen per cruspir-se-la sencera**. Cucs afamegats tots plegats. Per xò me'n vaig, geperut, mos collons tan torturats d'opressió que els dos s'han fosos en un i molt petit...

Aire fi de nit llunàtica i prou; hò! Vull tornar'm a perdre'm al desert de la meua terrassa lunar i no haver de fer de déu, altre que en l'ofici de guaitar-m'ho tot mudament, i pelar-me-la amb els bolets.

Sempre que vull fotre de formiga amb els altres amunt i avall de l'arbre que ho sosté tot m'estimb miserablement en el no-re.

Ara zelaré de bell nou, escolada la crisi, perquè la vella maniàtica no em torni a convidar d'excursioneta amb la seua neboda de suc no gens estroncat encara. Per xò em deleig, hò: per tornar a la normalitat on no fotré re altre que observar, sense barrejar'm a adobar (és a dir, espatllar) re. Què me'n dius de cap manifestació pacífica on els caps sangosos que adés duien enlairats en piques ara són pietosament caricaturals, ninots dibuixats en altes pancartes...? Cridant: "A baix els déus, dròpols bajans, tanta mentida!"

I rient, argentadament i polsegosa i sibil·lant, part dessota el nas lleugerament rient.

Fi.

(//||//)

(*Conte setze*.)

Guaitajorns del guaitaconys

31 de juny:

(...) des de petitet que sóc un inveterat, empedreït guaitafinestres... D'ençà (qui sap) que atret, enllaminit, engrescat pels palesos esquers de les padrines... Ah, sí, elles, i les dones en general, vós, cavà...? Quina oloreta de fer trempar! Sobretot la sentoreta torbadoreta que ix de llurs culs... **Per llurs culs les coneixereu...!**

Hi ha el cul bru, ben ple, sempre flairós, de la meua padrina del Gaió... Bru, com si sempre el duia enlaire, colrat a la platja, ella que mai no s'ha banyada enlloc... Només asseguda jugant a cartes, renegant i contant acudits verds... Sense por de mi, no sóc ni roba estesa, massa carallot per entendre-hi re... I llavors, ah els encantats premigjorns d'estiu, les suoses migdiades de l'ensumar-li ans llepar-li els secrets tendrums que deia l'eximi...!

I hi ha, és clar, el cul tan blanc - mòrbid, l'en descriuen els científics del cas qui se n'entenen - més flonget, i furtiu i amagadívol, ei, escàpol - llas, i netet, la fortoreta neutralitzada qui sap si per sabonets de pudor de perfum (ecs!) - el cul amb prou feines filustrat de la meua altra padrina, la de Montgai. És tot el contrari, missaire, del bon mot, casta, decent, com se'n diu, recta, màniga-estreta, mes tan bona dona; me l'estim com l'altra. Me les estim d'allò pus totes dues. I en seré i els seré fidel fins que em mori i al cel, déumeu, me'ls reuneixi - només m'esperen que hi faci cap, els sóc el lligam perfecte que fa sencera la tríade felicíssima, tan escaient; sense mi allà dalt, òrfenes, com qui diu, sense manera d'endollar, sulles, rònegues; no s'entengueren mai; els calc; ningú altre ni en aquest món ni en cap altre no les estimà les dues i fou per les dues estimat. Ja me n'enyor prou, ja... Mes... Cal espinyar la ceba, vull dir, espinyar-se'n, acabar el trajecte obligat...

Ho deixarem per endavant. Ara tot allò tant se val. La qüestió que em faig grandet i hom em priva del cul de les padrines. Hom, vull dir, les circumstàncies, la dura vida. I sense culs, què altre hai de fer que espiar per traus i escletxes, i panys i portes i finestres - a sobtar-hi, ensumar-hi si puc, culs!

És tan evident!

Al cap dels anys - anyocs d'anys espiant - podeu gosar-hi messions, si me n'han passades de grosses! Una rata m'ha mossegat el nas - mesos pendent, angoixat, que m'agafés la ràbia. Mossades de gos a natges i panxells, això rai, vint-i-dues o vint-i-tres. Trets de fusell, tres o quatre, déun'hidoneret, sense que cap, gràcies al cel i a la sort, em toqués de ferm-de ferm. Mes enxampades pels maleïts vares, pels molt cruels saigs nocturnals, dotze o tretze - això sí que fa mal, se t'enduien a torturar't a llurs ergàstuls i gardunyes - mastegots a betzef, cada vegada pitjor, més subtils no, més grotescs, barroers mitjans de fer't malbé: el forat del cul ferrenyament manxat, bombat, els collons en serjant, en llassís..., i tu oprimit, sense gosar dir ai, com ànima de pòtil, com un pòtol..., deixat anar fet a parracs..., un cassigall..., amb prou feines capaç de fotre un peu davant de l'altre... Tres mesos o més per a refer't.

De tal manera que ara últimament, aquests darrers quinze anys o així, ho deixava estar, massa atrotinat, fent catúfols, decadent, deprimit, vull dir, decrèpit, sí, me'n pairava totalment.

Tret que anit, ai, anit em trobava fortet, i una galivança vinguda d'allonre, angèlica, demoníaca, un neguit punxegós, pertinaç, una fal·lera pessigolloseta, un enyoret tenaç, arreludet i dolcet, de tornar-hi..., de tornar-hi, se m'encastava als com se'n diu, als nítols, als entretalls, i sense ni saber com m'ha fet eixir al carrer... Eren cap a les dues de la matinada. Nit fosca, com se'n diu, afòtica, cavà?, sense lluna.

Ves, no hi trobava gran cosa. Res. Un foll qui calava foc a la pròpia casa, delerós d'expulsar-n'hi d'altres qui també hi habitaven. Passava de llarg. I també m'esquitllava d'un tiroteig entre bandes. Les lluminàries, els espetecs, les olivetes arbitràries, els pinyols rebotuts molt perillosament... Una festeta estranya. Un intercanvi una brinet caòtic de trets, i jo de casualitat entremig, amunt i avall, una micoia perdut - un fuselleig rialler, gairebé exhilarant - tantost hi sóc entre amics, tantost entre enemics - n'hi ha qui hi van de debò, se m'esmunyen part la vora, mig ajaguts, d'esbiaix, serrant les dents, remugant paraulotes, suant, amb tot el desig gairebé fluorescent de matar... Hai caigut, hai rossalat avall, per un carrer que feia força baixada, i els espetecs ara eren llunyans...

Massa silenci. I llavors hai vista la casa - una casa bona, de ric... Relliscós, sense fer gens de fressa, hai pujada la reixa, m'hai atansat a la finestra amb llum, i ai, llavors hai presenciat lo crim. L'assassinat. Una dona, una noia

matant amb un ganivet un vell.

Hai fotut lo camp corrent, amb un ferro de llança m'hai esgarrinxats els pantalons... Marrec, quina destrempada! Ja començava d'encebar la bomba de la lleterada, com qui diu, manxant amunt i avall el trempat, el batec accelerat amb l'anticipació de l'espectacle, quan, ganivetada va, ganivetada ve... Corria com un esperitat. Fotia uns bots. Com de jovenet. Un poltre esguitat, com se'n diu, guit. Cap a cai, cap a cai, cap a cai hi manca gent. Hai tancada la porta amb vint mil forrellats. A ca meua, ben seguret.

13 de juliol:

Els diaris i els rum-rums encara en van plens - de l'assassinat molt misteriós i ultratjós del cap superior de la bofiassa. Ningú no troba qui hauria pogut ser qui fos qui gosés fotre la pell a un ésser tan desitjat i estimat per tothom, diuen, fent-se'n una pila de creus, els mitjans...

Sóc l'únic testimoni doncs del tort majúscul, de la malifeta exorbitant, això sembla. Tothom altrament anant de cul. Els bòfies emprenyant totdéu. Aviat no es podrà viure. Ningú ni gosant eixir al carrer. Els negocis a can pistraus, la ciutat migrant-se, pàl·lida, morent... Què faré...?

32 de juliol:

M'hai presentat. Els hai dit què. Tot el xorrèstic. Hai fet cua entre el xurriburri i quan m'ha tocat hai confessat. M'han degut pendre per un altre tocat. Molts qui volen sacrificar's per la ciutat, o eixir als diaris, o fer penitència per d'altres pecats, o folls de tancar hermètic i llençar la clau a mar. No m'han fet gaire cas, no. Massa avesats, empedreïts, foguejats, fastiguejats. Mes, això sí, han preses totes les meues dades. I un batlliu bròfec, sorrut, m'ha acompanyat tornant a casa. Ha comprovat que havia dita la veri. Que no els havia anat a aixecar la camisa; són molt malfiats, allò els enfelloneix un colló. Ha vist que vivia a casa meua. Que era d'aquell qui fan bondat. Una mica curt de gambals, mes obedient, atent a les bateroles de l'autoritat, això rai; home, amb el defecte de l'anar espiant finestres, cosa antiga, per dissort arrapat, atrapat a l'espiral maligna de menudet, mes què hi farem, tothom amb un tap o altre, ja se sap.

14 d'agost:

Els pudents m'han trucat que em presenti demà. Marededeueta, senyor, que no sigui re.

33 d'agost:

Collons quins quinze dies! M'han fotudes les mil-i-una. Tortures a tort i a dret, a dojo, vols-ne! És que no se'm volien creure de cap de les maneres... I mira que els ho explicava bé!

-Com us penseu que m'hai poguts passar quinze anys sense guipar culs, conys...? Recordeu si n'era addicte. Enxampat tres milions de cops. I aqueixos darrers quinze anys, gens, ni una vegada, verge, salvat, com mort. Prou ho diqueleu a la meua fitxa criminal.

-I és clar, desenvolupava una tècnica de substitució gairebé perfecta. Hi estudiava bon tros, me'n cremava les celles, milions d'hores fullejant profunds tractats, llapis al puny, llibreta al costat, guixant, guixant eternament, il·luminat, il·lustrat, saberut. Ho havia llegit en llibres científics de pornografia científica escrits per pornògrafs científics diplomats científicament de la cosa al cas. I, escolteu, és matèria cent per cent encertida.

-Cada tret de la cara es correspon a un tret del cony. Només cal estudiar-ho, seriosament, hores i hores, esdernec, esclau, amb sereny afany. El nas amb el clítoris - mateix embalum, mateixa forma, congreny, gàlib, nòlit, com se'n diu, contorn. Els llavis amb els llavis - el de baix, dalt, els dels costats, prims, grassets, arrugadets, suaus, sinuosos, fimbradissos, tortets... Llurs tonalitats... El borrissol s'adiu al borrissol - mostatxudeta, glabra, mig i mig, anar fent... L'humitat amb l'humitat... Saliveja... Llagrimeja fàcilment... O és rebeca, durícia, gallimarsota, comare, ermota... Ah, els ulls, llur nineta i el trau central, la mateixa foscor, el mateix cercle màgic, ja ens entenem... I cal fer escaure les orelles amb l'amplor dels ventalls, cavà...? L'eixumflaó... La finor, la transluciditat... Etc. Etc. Una ciència descrita perfectament i latament als llibres estrènuament estudiats. I el tit, un servidor, un estudiant molt reeixit, modèlic, qui hi excel·leix, nota alzinada, la millor d'aumon - qui hi excel·lia aitant...? Traçaferit, talentcurull, gràciaborrut - inoït, un cas, cum laude, tot allò. Tècnic en la matèria, doncs, i tant - tan científic com els propis exaltats professors, acadèmic, palmari, un superdotat. La culminació, el súmmum, ningú aumon portant-li altre que el voraviu de les faldilles d'ínclit conferenciant, si volgués, als quatre paranimfs més gegantins del savi univers.

-Tret que d'ençà d'aleshores, és clar... Només em calia anar pel carrer i trempar-hi de punta a punta - de l'instant d'eixir'n, per la porta, guaitant cares, és a dir, comptabilitzant conys, fins a tornâ-hi a entrar - desfet - massa escorregudes... - eslleteradat manta vegada - quinze o setze orgasmes pel cap baix. Cada cara de dona que veig alhora li veig, per comptes, immediatament, el cony. Automàtic. Perfectament: qualitats - mullena, flaire, tint, vernís, amplada, estretor, poblament, ús, desús, somrís, carès, ganyota - tot!

-I, doncs, que això s'esdenvingué, cavà...? Aquella nit malastruga del mortriment totdestarotador. En veig pus tost el cony - no hi puc fer re. Automàticament... Inevitable. De totes totes. Cal comprendre-ho, ficar-s'hi, sense prejuís, amples de cor, francs de cervell, ja sé que els és difícil... Mes s'hi posen, si els plau, s'hi posen - és essencial... Si en veure una cara de dona ja en veig el cony... Per tal de tornar a reconèixer la dona qui occí l'ultrageneral qui tant amaven cal que li guaiti el cony. No n'hi ha d'altra, ves.

Els bòfies, sempre tan limitats, pobra gent, armats fins a les orelles, mes no pas de matèria grisa, no - i poc que se'm creien pas! Diuen: aquesta no ens l'empassem. I garrotada de plat de resistència, batzac, abonyec, entoma, clatellot, pinyac, rebentada. Diuen: un altre estratagema oblic teu. No et coneixem gens! Per tal de poder espiar conys, tot sa i estalvi, i encara empadronat, com se'n diu, padrinejat per la Secció de gànguils viciosos del Viciós, qui vetlla, coratjosament i esfetgegada, per servar les morals comcaleroses - falòrnies rai, tindre la gent prou acollonida, per això serveix l'autoritat, jo que consir, d'amagatotis, rebent rai.

Creu-t'ho, animal, que et deixarem ullar conys - i per obligació! Esgaripen, i barrada va.

Mes aquella era la pura veri! Porteu-me alcorans, que els reprenc, i bíblies i totes les samfaines sagrades, i capellans que hi juri i m'hi confessi - és la veritat de totes les veritats: només veuré la cara de l'assassina si li veig lo cony! En tinc lo cony gravat al collons de cervell! Això i prou, s'ha acabat. La mare qui em va parir. No hi puc altre.

15 de setembre:

Avui que m'han donada l'alta a l'hospital, els mateixos grofolluts destralers qui a tacons m'hi ficaven, m'hi han vingut a cercar. Tenen la ciutat

paralitzada. Tres mesos o quatre que ningú no en pot sortir ni entrar. Ara es donen; no ho diuen, mes es donen. Cap altre expedient, es veu. Volen doncs que comenci de guaitar conys. Detingudament, que no la cagui. Esbrinant-hi, escatint-hi - hi perquireixes amb totes les de la llei; tens la llei a la vora, tothom s'hi acotxa, submís - instrueixen. Dic: som-hi.

Diuen: t'hi concentres. Cada cony. Triguem el que triguem. Valgui el que valgui. Tant com calgui. Anys i panys. L'assassina l'heurem.

Volen que guipi conys, tots, tants com en càpiguin fins a l'instant gloriós de l'eureka, ca...? A veure si hi veig la cara de l'assassina. Al capdavall, quin orgasme de sang per a ells! Volen revenjar'n la mort molt vil de llur quòndam cap molt adorat, molt entronitzat, molt divinitzat, molt d'ells, ells.

Els hai dit que allò que recacejàvem aitan esdernegosament, que allò es tractava d'un cony, vull dir, d'una cara, tant se val, d'una cara jove. Entre els setze i els quaranta anys...

I doncs, així fou establert... Totes les dones i minyones entre aqueixes edats - els setze i els quaranta inclosos, i els quinze i els catorze i els tretze, i fins al quaranta-cinc per a bona mesura, no fos cas - m'havien d'ensenyar llurs conys. Cap excusa, amples d'eixarrancament, franques, d'urt a urt, de nas a clítoris, clavat. Que bo i estudiant-ho tot ben atentament en puguis deduir la cara de l'amant secreta qui occí barement i roïna el bòfia al món més immens. Apa, doncs, som-hi, envant, i pit enfora, heroic minyó - seràs la nostra salvació, restabliràs, intactíssima, la nostra sollada, ara llorda, honor.

I així anar fent. Què us diré...?

34 de setembre:

Ep, hai vists, ben acuradament, aquests darrers dies, uns quaranta mil conys. Verosos i a mig verolar, per fer i a mig desfer's... Nyam-nyam. Nyam-nyam, gairebé tots plegats. Hi hai furgat una micoia, a destriar-hi tendrumets, esbaldir-hi pelets, estarrufar-hi plecs, arrufar-hi el nas, assajar-hi elasticitats als indretets erèctils... En fi, ja se sap. Cosa que calgui. Ara sí, això també, n'estic un si és no és massa tip. Gairebé. Costa d'ujar-se'n. Quarant mil més i plegaré. Em sembla. Me'n començ d'enfitar, potser, com qui diu...

Ple de dubtes. Avui dia de descans. El cap d'any del difunt bofiàs - hauria fets diuen si els quatre mil o així, si fa no fa...

Demà a tornar-hi. Quaranta mil conys més...

Tost, un dia d'aquests ja en tindré prou. Ho veig al caure. Se m'haurà acabat d'estar'n tothora sedec... Hi han passades totes... Hum, de les millors veremes... Tall excels... Qualitat soberga, supernal... Mamella de monja... La bona sentor... De l'oró del racó secret... Com en diuen...? Exquisit. De l'amagat i tancat amb catorze mil panys. Quina perla hi coves, garneueta, eh..? Ui-ui-ui, diamants gegantins, i tant preciosets... Pobre de mi, cançons, i anar esbrinant....

Un se n'atipa, sí. No t'ho hauries cregut mai. I la xicotella encara per descobrir. La noia, la dona, la mortridriu, com se'n diu, mortridora, l'assassina, sí. Anava a fer'ls cridar els de les ciutats veïnes, vull dir, els conys, les dones, les cares... I potser a poc a poc les dones de tot el món. Després he consirat: carallot, mai no en donaràs l'abast... I potser ja n'estàs fins més amunt, com qui diu, guarit, gairebé guarit, a frec de guariment...

I potser se n'atipen ells, els gurrípies. Sembla que ja els comença de pujar la mosca al nas. Neguitosos, rudes, bròfecs, trencats, un bri escanyats, com aquell qui diu. Em fa l'efecte que si no els trobava prest algú, qui fos, em sembla que començarien d'acusar'm que, assenyaladament, que tenien raó de bell inici, que tot era un estratagema oblic meu per tal de rabejar'm en la devastadora passió que tinc. I, la ràbia, ja els veus, em pelaven allí mateix; no, abans em farien patir molt, és llur estil, s'hi xalen, això és la porta ferma i tibant, fer mal a la pobra gent com el tit, tan bon noiet com sóc... M'escorxaven, de la pitjor manera, o de la millor sota llur punt de vista, lentament, tireta a tireta, a pleret, a la xinesa, subtils...? Subtils i alhora barroers, com lligar-ho?, tornem-hi...

Els triaré una dona. Qualsevol. Una dona o altra. La qüestió que tinguin la teca sucosa que com gossos rabiüts volen que els llenci. No, qualsevol dona no. No cal fer malbé un bon cony. Dóna gust de passejar i veure bons conys pel camí... Ara n'estic enfitadet, mes d'ací uns dies de dejú, veuràs... Els en trobaré una que se li vegi pel cony malmès que ja es vol morir... Li faré aquesta favor... I a mi... I a la ciutat... Tothom tan agraït! Sóc així de generós... Ei, i àdhuc beneficiaré l'assassina - l'assassineta, hum, en deu tindre un de meravellós, més gerd encara - ardit, i tanmateix mal·leable, com se'n diu, vivaç... Qualque dia, de bolla, quan tot l'enrenou ja és enfonsat, me la trobaré - quina joia no me n'haig d'endur...! Assaborint-ne el cony defès, com qui diu, veient-li la cara esculpida per la densa voluntat -

estatuesca, deessa a la proa, desconfint els elements... Quin cony més bel·luí, potent, valent; un pèl agre, salat...! Mes quin cony! Déumeu, el santgreal dels conys. Ja me n'esmol els ullals, vull dir, me'n llep els bigots, en amaniment de l'avinentesa, més: l'esdeveniment; millor: ja en consult als tractats més gruixuts de les universitats més atapeïdes els volums més eminents que en disserten un no-dir; entre tanta d'espurnejant ciència, capllevant, com si em feien l'aleta pampallugosa, tan atraients! - enraonem de l'únic cony! I jo dient: ara hi vinc, ara hi vinc! Per totes les vastes catedrals, biblioteques, de les universitats alemanyes, mallorquines, d'ontocom, monumentalment arrecerades rere els cabalosos, amplíssims, calms rius de l'Europa Central, de l'altra; tan energètic encara, després d'un altre lustre, o més; ja tinc programa per a l'esdevenidor, no fotem... I tot de sobte, què...? Encara sóc viu i, heus-te'l, manel!, entre els conys innombrables qui caminen pel carrer, ella, el seu, el seu, el cony!

I tant. Mes de moment... No. Triarem un cony pansit, eixutot, caduc, desanimat, esgrunat, esgranívol, sens esme, frèvol, trenquívol, plorem-hi, el veus i dius: malament rai, suïcidari... Suïcidari, palès, finim-hi, catacroc, pel bé de totdéu, i és clar.

Car... Una mica fartet de conys, ara com ara. Potser m'emmedallaran. Segur. Fanfàrries, com se'n diu, cascàrries, no, cridòries, alards, ovacions - festasses. Trompetades, pirotècnies. Espetecs, orquestres. Aital servei tan gros estintolant l'ordre públic. Li imposem l'insígnia al mèrit xim-xam, xam-xim, xim-xam... Merdegades rai. Què hi fotrem. La vida. Sí-ves. Pse. Ja ho veurem...

Fi.

(//||//)

(*Conte disset*.)

Nèctars punxeguts

Me li atansí amb pors rai. (-Se'm cruspirà, em temia.) De lluny semblava un parruf gegantí. De prop ho era. M'hi encabia agraït com qui s'encaua

alleugerit al seu cau... Tret que aleshores dimoniets brollaren arreu, com escarbats, amb cuirassa. I ara s'encenien en pampallugues caòtiques... Vaig aviar el crit que cada malson em constreny a aviar... Vaig dir, en un esgarip repetit: "-Posi's la corretja ara mateix..."

"Tantost sigui l'hora de sortir, posi's la corretja, posi's la corretja..."

Perquè els meus sons encara es veien entrevinguts per l'accident. No creia pas que mai me n'estorceria. "-Estavella-t'hi, estavella-t'hi...!" - insistia el malson. I m'estavellava al parruf com adés, feia tres anys, ens havíem estavellats contra el mur.

Hi érem tots..., els atletes, com en Roent i jo; els ciclistes, com en Tello i en Martín; en Llamolla de la barca; els futbolistes Ribelles i Gençana... - érem molt amics amb en Gençana, veníem del mateix barri i sovint, com en aquell moment aquella nit de l'autobuset embalat, li contava intimitats, i ens en rèiem...

"M'han sortits tot de granets blanquets al voltant del virot... La badada és que no sé pas si me'ls ha encomanats la dona o n'Edwina... Si l'hi dic a la dona em dirà, emprenyadíssima, que m'ho ha encomanat qui sap qui, és clar... Si tanmateix l'hi dic a n'Edwina, encara pitjor; em gisclarà com una boja que m'ho ha encolomat la dona. Ei, i potser tot plegat m'ho etzibaven totes dues... Potser n'hi ha una passa... Potser un nyèbit infectat qui se me les carda, el viu, totes dues...! És clar, prou hi sóc jo, prou que ho sé, però no vull dir el viu de jo, vull dir, algun altre, prou m'entens, Enric, que no...?"

Sabíem els esportistes, és clar, que les dones ens guanyaven en tot. Ja ens guanyen i tot d'un trau natural. Deu a nou. Deu traus a nou traus. Bé, no ens guanyen pas per un tacó, però tant se val. Ens guanyen en això i tot. Na Guillemeta Rovirosa, qui tenia el parruf més estretet del món, i per això era tan famosa - àdhuc certs marietes se la volien picar: un parruf més estretet que no un forat de cul i tot... Na Guillemeta era de la secció femenina i venia a l'autobuset amb les altres dues campiones de fer boixets.

Pensar-hi i trempar tot va ser u. Vaig voler atansar-me-li, quan vaig veure que n'Enric roncava, i allò, quan ens vam estavellar a la roca de la carretera - i encara sort que no ens estimbéssim a l'altre costat, pel fet astruc que qualque roc després encallà les rodes de l'autobuset - allò , dic, que m'estigués dret, anant de seient a seient, va fer que anés disparat a espetegar contra els vidres xemicats que em van toldre els nervis que ara em fan anar en cadirota de rodes - per sempre més (ei, barrant miracles de

la ciència).

Ja s'hi veia... Encara entrevingut pel somni del parrufot desproporcionat, muntanyenc, qui amenaçava de cruspir-se'm... És clar, els somnis són molt més detallats que la resta de la "realitat", i per això de moment no sabia ni on era.

Grinyolà el metall feixuc de la meua cadira quan, a força de braços, d'esme hi muntí... Nacres entre els llençols rebregats del llit on l'emprempta del meu cos encara hi reia... Vestigis, residus insignificants... La meua història... Molt menys concreta que els nacres fòssils a les platges remotes... Lluny dels gratacels qui encara pesen figues - sense esfondrar's amb cap terrabastall... Els gratacels els veus tòrcer el coll i fer capcinades i becaines a la nit... i tanmateix conservar l'estiba i no estrompar's...

Quant a mi... M'han castigat (els fats) a dur el mort pertot arreu on vaig... Qui sóc...? El mort (amb un viu robòtic, escervellat, qui em tragina pertot on va... - qui em bressola un instant i em col·loca a la cadira - i fins em fa travessar rius i tot...)...? O sóc el viu qui porta el mort a l'esquena...? El riu darrer és a frec... Qui el travessarà...? Com el travessarem...?

Vaig obrir de bat a bat els batents del balcó... De la terrasseta. Vaig esquivar les torretes amb les plantes lleganyoses... "Ah, jardiner!" - les sentia exclamar's en veure'm. Gens platxerioses. No pas dient: oidà ni iopaè. Al contrari, com ara lamentant-se... "-Ens ignora... Llas, ens ignora pler i de ple... El jardiner totpoderós... Ni se'n recorda qui fórem... Cap paper."

-Sí, ves, noies, m'he fet vell...

"-De primer érem benvingudes novetats a la casa... Tot hi era meravella, i nosaltres tan desitjades...! Guaita quina esponera, i aquesta quina lluentor en la claror...! La seua filleta negreta, primeta, nervioseta, rebequeta, malesqueradeta..., ens prenia per selva i per laberint, i se'ns hi perdia... Algunes rebíem qualque topada i ens esquerdàvem, i tot hi eren escarafalls... El jardiner qui ens colia llavors amatentment ens adobava el cos mort qui ens duia peu-sec pels rius... Si l'oratge era lleig fins podíem entrar a les oficines de l'interior... On hi vèiem els mudats assistents del jardiner... Seriosos, enfeinats ajudants d'arquitecte... Car d'això feia llavòrens el jardiner, d'arquitecte, colt arquitecte de qui els sensacionals esplets eren carament venuts a cases de molts de diners... Dissenyà una mà de gràcils gratacels... I ara ens ignora, i ara perim... Només l'aigua que cau del cel ens remulla i quan ve la tempesta ens trenquem i en la riuada ens hi

mig neguem... Tanmateix, ens en pairem..., tot ens hi està bé..., ens apariem a posar'ns a parir, a patir la darrera ranera... A cada planta li arriba el seu sant ja-hi-som... Comprenem que ja no ens vulgui com abans... Declinem com ell declina... Caduquem com ell fa catúfols... Repapiegem com... Mes... Qui ens treu l'enyor...? Ah, els temps inicials, amb aquell flagellet de xiqueta tan trompitxoleta i poca-vergonyeta fent-ho malbé tot... O venint amb la nineta tota blanca a amoixar-la i a llagrimejar-hi dolçament... I com l'acomboiàvem amb el ventijol de l'airecel... Li agafaven rampells, a la minyoneta... I no parava gens de compte llavors... Com si a la seua laberíntica selva l'assaltés qualque tigre o bèstia grossa d'ullals sanguinolents... Fins que no... Un malvespre, pobrissona, vingué esventada, s'estavellà a la barana, féu un mal bot i va caure daltabaix... Després vam veure el jardiner totpoderós pintar amb degotalls de llàgrimes a l'eixida - hi pintava d'antuvi només tristes postes entre els ennegrits gratacels... Amb aquell pinzell o amb aquella ploma amb què cada artista de terrat privat ha exorcitzada la por més pregona - la pèrdua sobtada del fill - ell no exorcitzava re. El seu pinzell que feixugament degotava densos sucs de colors fosques només expressava lenta desolació... Un gosset féu bup-bup qualques jorns entre nosaltres, banyades ara de pixum... O abuixia a la lluna... Fins que pres de vertigen i d'un sobtat ofec també, ara recte, ara oblic - també, també - també prengué comiat estimbant-se cap al carrer..."

Què hi faig, ací...? Ah, havia pujat a la cadirota d'esme... I eixint cap a la terrasseta, encara era perdut al viatge en tren i vaixell on el llit tovet m'havia immergit... Era alhora conscient dels voltants... Les noietes flairoses qui comentaven al costat meu les peripècies del circ... El crític Crestetes, gras i esbufegat, qui perorava, pompós, sense que ningú en fes gens de cas... El xiquet potser esporugueït per l'espectacle atrevit qui s'estimava més de llegir o guaitar el seu llibret de ninots, a les fosques gairebé, i, deixant relliscar l'índex només, fent-ne córrer les pàgines on de mantinent les noves vinyetes apareixien nítides i acolorides, bé que ni jo ni ell, segurament, no en podíem llegir les bombolles, massa ràpid el passatge de les pàgines i les acrobàtiques aventures... Mes és clar, em sobraven ulls, i per això en tenia prous també per a l'espectacle mateix, abans la sobtada fugida cap a l'enorme parruf...

Devia haver fugit cap al parruf pel fet que l'espectacle fos, com dic, tan picant... A l'escenari il·luminat, cadascun dels qui hi treballaven tenien gests molt precisos, elegants... Les balladoretes, sobretot, llurs pitets, llurs cametes tan tibades, llurs cassigallets que amagaven tan poc... Els endevinaves els parrufets tan estretets...

M'hi estic tan satisfet... És un jorn on tot hi surt com cal. Al circ ningú no hi pren mal... I tots els balls i jocs dels equilibristes, funambulistes, malabaristes... són tan inventius i enginyosos... Quin plaer.

Estava disposat a fer abstracció de totes les penes... Batallades fragmentàries damunt l'ambient... Tocaran a mort, però no pas (mai) per a mi... Si mai hi toquen, no ho sentiré...

Vaig eixir doncs a la terrasseta... Dalt al cel, sòpit gallinot al llostre abans l'abracadabrant llevada... Al carrer, pollós, un home vell qui amb una galleda matava i recollia cossos d'oreneta, a munts... Malparit veterà ara contra les orenetes també indefenses... Àdhuc les orenetes qui (en originals cassoletes dissenyades per un nostre veí ornitòleg afeccionat) feien niu i criaven sota el llivell de l'aigua de la cisterna de líquid claríssim... Els etzibava batzac amb el cul del poal, esmicolava els nius i recollia els cossos... Des de lluny, damunt la gespa, vaig veure el nostre veí qui s'atansava resolut... Ferotge...

Aqueixes festes passades, a tots ens havien regalades idèntiques barretines, de franc... Ell, amb la seua, n'havia abaixada la gira, i doncs anava com aquell qui diu emmascarat, d'incògnit, ocult... Vaig sentir l'espetec de dalt estant, el vell havia rebut un tret al cap... Pel trep, el lent cotó-fluix del seu cervell s'esfilegarsava en l'espessa aigua llorda del rec...

El circ de la realitat mai no és tan detallat ni per descomptat innocu - i per tant satisfactori - com el del somni.

Se m'escapolí un xiulet. Es regirà, esfereït, l'homeier. "-Qui ets...?"

Es devia haver pensat (com l'altre, l'assassí d'ocells) belleu que tant d'hora no hi hauria testimonis. Vaig respondre, remot: "-No-ningú."

"Dec enraonar sol, doncs; collons, és clar, si m'empatoll amb no-ningú! Bah-bah, deixa't estar d'Odissees de pa sucat amb oli, i anem per feineta, vols...? Qui ets, et dic!"

"Em dic..." En aquell instant es va encendre el Sol. Com qui, enlluernant totdéu, una corda de l'orquestra qui endegués per cabal el soliloqui embruixador..., tant el veí tapat com jo, enartats, aixantàrem la mui.

Davant la glòria del jorn nou que et sedueix i t'empitofa millor que no cap xirel·lo ni xacolí, fas muix i moixoni, no xamulles ni per déu, com si no hi ets - fos al tot - fos al tot de bell nou - com abans de néixer...

Quan vaig tornar a obrir els ulls, l'homeier no hi era. Àdhuc el mort algú l'havia arrossegat fora de focus. Damunt l'esclau llefiscós jaquit pel cos del mort, hi havia ara gossos llepant-hi; aviat el netejaven, deixaven un terra tot rellepat..., i ningú, cap altre ensumaire, s'hi podria atraçar, ni a cal veí ni enlloc (altre belleu que on visquessin els gossos)...

A casa del veí ocellaire hi rostien fort. Una fumera estossegava fumeral amunt... Vaig veure el capità Tro amb el nas enlaire... El vaig veure estavellar's a l'om. Bescantava en xinès l'ordenament del territori - fotre arbres enmig dels caminets de la plaça! - renegava en xinès, blasmava totdéu - cada axiòmat o batlliu o arquitecte municipal - en xinès, i s'arrapava el nas sagnós. Que renegués en xinès, era comprensible; en català li hauria sortit tot un garbuix. Son pare se l'havia endut a la Xina tantost nat. Era sociòleg empíric, son pare, i a la Xina - a Hongkong, en realitat - en un barri on ningú no parlava en català li va ensenyar un "català oposat..." A la mà li ensenyà de dir'n "peu"; i al contrari. A tu: "jo." A "vés-te'n!": vine! A merda: "mannà de déu." A déu: pluja. A la pluja: l'ou. A l'ou: cul. A la gallina: cervell. A la closca: moll de l'os. A l'embolic: "perfecta lògica." Al foc: "aromes del Montseny..." Quan ja tenia dotze anys el tornà a València... Els valencians tots l'entenien. Perfectament. Tot i que notaven - ah, murris, és clar - que el minyó parlava català, no pas valencià. Va concloure el pare del capità que els valencians eren la gent més difícil d'enganyar del món... En acabat el capità n'esdevingué a la flota britànica. Vocació d'almirall esfondrada per manca d'entesa amb certs superiors de nas molt enlairat... "*In my ship, I'm the fucking brahmin in first*..." - deia, a l'estil matalot, a la vora de la font, on pastava argila, tant si tronava com si feia bo - i tot el jovent, clotets de joia a llurs galtetes, se l'escoltaven sense entendre-hi re.

Punyents historietes a cada cantonada... Ara, un torçó... Capficat, em vaig tornar a embotir a casa. Els meus budells, no pas de felí ara que l'inactivitat m'havia fet mandrós també en aquest aspecte, demanaven tanmateix de buidar's...

Com en deu dir en Tro de "*mal de ventre, cagant es tempra*...?" I de "*mal de cap, el ventre ho sap*...?" Rient-rient... "*Meravelles de fonament, l'esquena n'és a les escapces*...?" "*Benifet de clatell, menjant te l'afluixa*...?" Tanmateix, en cert llivell, tot és sempre veritat.

Ferri, l'excatalà Tro, esqueix o empelt de tenebra en ambre celíac de copròlit renat, té l'instint per deixelar certes celades realitats... - antigues o per vindre, tant se val, car el temps mai no ha existit. El brac d'on ix fet nou

home de nou llenguatge, com l'argila que afaiçona en models d'animals no pas recordats en cap catàleg fòssil ni contemporani, és el mateix llevat o agràs on es coven, acrobàtiques, les altres visions orgàniques... Qui pot perdre el temps si el temps és inexistent...? Cap lleure no és mai prou malaguanyat... Tota concatenació crea quelcom o altre. Dels retrucs més boteruts les perfeccions més improbables. Metamorfosi cap al més abstrús... "Hirsut, pudent adip atret pel cimbell abassegador del parrupós parruf que la vestal al temple solitari es grata perquè li pruu, esdevingut sobtat estrupaire, doncs, serà no gaire més tard pare estranyot de qualque semidéu o altre..." - no tinc pas l'Ovidi a la voreta... Mes no hi ha res més cert que, com aprengué en Tro a València, "qui no arrisque no pisque...", i que "qui amb diables fa llaurades, adés n'heu ben greus burxades...", al capdavall que "a tot porc li ve son sant martí...", i que "lladoncs, noves realitats només confirmen l'irrealitat d'allò ja obtingut..." - com digué son pare, a l'hora de l'espetec final, quan es creia convertit, pira amunt, ja no pas només en enlluernament de corcat ronyós qui es crema i prou, ans en reeixida magrana qui gens ujadament s'esgrana en pirotècnia d'estels nou-vinguts... Car, no hi ha res a fer, i per molt que facis, s'escolen els ions sempre amb la mateixa ràbia.

Podria haver dit que el meu accident fou causat no pas per cap conductor d'autobuset adormit o pitof, ni sisvol per cap trau de parruf (estret gairebé com trau de meat del pixar), ans per cap altre pare d'en Tro, experimentador molt il·lustrat...

Molt a gratcient i pagada, sóc pega víctima de parapsicòlegs garneus qui m'encoratgen... Em diuen que puc volar, un atleta tan collonut... D'on que, influït, ho intentés sovint... Trompades bestials de balcó a balcó en casa de fusta que s'atrotina més i més amb les trompades... I tot això ells filmant-ho... Ara, quan ja t'han retirat, riquet, en cadira de rodes, n'havien fet un anunci per a les televisions... "*Don't trust your flying ways, trust ours! Fly Air Tromp!*" I en acabat de totes les meues ridícules acrobàcies, heus-lo, llur magnífic avió que enjòlit finament salla pels aires... (Ja sabem amb quin missatge subliminal... És clar, que suïcides ignorats d'ells mateixos n'hi ha a munts pertot.)

Quina realitat triaré avui...? Totes són prou bones, i en tot cas totes tan bones, les unes com les altres. Qui sóc jo per a desdir "ningú"...?

Amb un barret i una ombrel·la tornava a la barana... Hi veig a baix el minyó negret i nervioset qui fan treballar per al flequer, amb el seu carretó de dur-hi pa, curull de coves ja buits. El veig passar sovint duient els pans per als esmorzars a l'estació...

Ah, guaita-te'm...! Alhora a dalt a la terrassa i avall a la porta de la casa del davant... Sóc jo repetit... Sortint-entrant, albardà tristot... O no, potser el de baix és la vella aquella, la com se diu...? La Margot.

-Ja sé que encara m'estimes, Margot - de jove li'n dèiem Bragot, molt afeccionada a les braguetes. Bragot Coqueta, no pas perquè en fos, ans pel fet que li agradaven molt - sobretot les coques de sucre i vi ranci... Què més li abellia...? Ah, el conill amb samfaina. I tampoc no es deia Margot pas debades, pobra xiqueta. Sempre atrafegada, ficant la mar a cada got... Això és el que fa la gent feinera i molt manefles, fica la mar al got... O era també molt "aventurera" - ja ho he dit - mes volia dir també no pas sol pel cantó de la bragueta, pel de l'experiment, com el pare d'en Tro...? Ficant la mà a cada got... Cremés o fos glaçat... I si es perd per la selva laberíntica de cap laboratori...? Amb àcid sulfúric, amb vidriol...? Es cremarà...? No es cremarà...? Alça Manela, quin determini, xicarrona! Ha perduda una mà - hi tenien covant al got gros un tauronet...! I quan hagi de ficar's a la boca de got de l'infern, com li'n diuen...? Cràter de volcà - s'hi fotrà de cap, tan enderiada - albíxeres, catacroc...! No és gens estrany que ara vagi en cadira de rodes també, l'eixorada minyoneta, l'eixelebrada cavallot.

Un taxista recull la Margot del davant, la vella amb cadira de rodes; el taxista duu una mala jeia de caldéu, deu ésser del maleït ram de l'ocupant (aquells qui els valencians - ah savis tan punyentment emocionants - també saben entendre tan bé)... Ha feta malbé la cadira: no l'ha plegada amb prou cura, quan l'ha afetgegada al bagul de darrere amb la roda de recanvi, i el gat i les caixes i paquets... Ara la vella, perquè se li queixa, el taxista diu que no la vol ni menar, que es faci fotre, l'agafa i quan la vol asseure de qualsevol manera a la vorera li cau de cul entre la gentada atapeïda qui se l'esguarda sense fotre re. Deuen pensar: -Poc n'haig de fotre re, prou feina tinc, i se'm fa tard... O potser també pertanyen a la maleïda raça de l'ocupant... 300 anys destrossant'ns-e les infraestructures... Voleu més infraestructura que una cadira de rodes...?

Ara veia l'aprenent de cal flequer pensiu, pobre noi. "Què haig de fer, com haig de complir...?"

Es decideix, heroic, a dur na Margot al carretó llarg, entre les panistres buides. Amb capteniment de cirurgià inspirat, molt exactament l'estintolta (amb la cadira i tot) i se l'enduu cap al destí que vulgui... Potser el cadiraire adobacadires (de rodes)...? De dalt estant i tot, se senten els ruflets indignats dels vils devastadors d'infraestructures... Que ens ajudem mutualment els desfà les perspectives d'eminent, imminent, encontinent,

incontinguda victòria total... Ho esperen amb candeletes...

I nosaltres què esperem...? Vaig guaitar amunt i avall del carrer per veure si al capdavall hi veuria alguna de les vantades, vull dir, bescantades (als diaris i televisors terroristes), mes al capdarrer fantasmals, cèl·lules individuals d'alliberament de la terra (per al comú salvament, és clar)... Debades.

Un lleopard m'acaronava l'esquena.

-Ah, Esteveta, ets tu...?

D'ençà que sóc vidu i sull que tinc aquesta infermereta qui em ve a mig matí a massatjar'm una miqueta, no fos que em morís com diu el metge de cap embòlia o aneurisme... Em tocava el baix ventre amb qui sap la... O em torcava la suor del ventre baix... - ham gens punxegut de quin pasquí de pergamí - el niki obert, els pits aflorant... "Ni que ho facis, Bonifaci!" - ella reptant-me si les mans em relliscaven cap als esquers...

-Avall, una mica més...

-Quin nou sacrifici...! - es planyia, malaputencament.

I llavors..., llavors, helicopteraven els ginys de les... "Una mica més avall, llas, si et plau..." Els ginys qui podien tindre'm les illes moderament flotants... "Al fred de l'escatxic, escurci'm el malacopterigi, si li plau, peixcatereta de mos anhels..." "Ah, frare, el transcurs! Orgues virginals de les Borges!" "L'atzucac del crustaci! Les boges orgies de la freginada!"

Després de dinar, jo, qui haig perdudes moltes de guerres, en vaig perdre una altra. "Em vols engalipar...?" - se'm planyia molt escarafallosament, tot i que em sap impotent, incapaç de queixalar cap figa - com en diuen...? "-Et penses que no m'abelliria pler, allò de batre ventres (o de batre galtes, com deia aquell). Ventres batre, amb fiblons de rave encès... Pebrots picants, tota la pesca mig culinària mig... oi que m'entens...?"

Em va deixar amb els desigs escapçats... Cridada cap a l'altra tasca... A baix, pansits, els macips sortien de les fàbriques, els clercs de les oficines...

Hora dels lladres armats, uniformats... Paràsits, multiplicació interminable de la burocràcia ocupant, avariciosa fins a l'escanyament. Multiplicació dels imposts - quin capdecony voldria pagar'ls a un ocupant qui t'escanya... "Per força!" - i els burxen al coll amb les puntes de les baionetes...

Comencen els gemecs... Sòlits, banals... En acabat de plànyer't i plànyer't, el lladre et fa l'immens favor de deixar't posats els calçotets... Encara has de continuar plorant ara perquè t'altregi ple de bondat (lladre fastigós) quatre cèntims per a púguer agafar l'autobuset ("-posi's la corretgeta; no es bellugui gaire; no se'm mogui gens!") i tornar a casa - una casa sempre espoliada - véns a morir-t'hi de vergonya... O potser en faig un gra de massa, i només és una deserció més, un traïment més a afegir, com ara els qui ens traeixen sense ni adonar-se'n, bo i veient el món a través del vidre emmerdat per la propaganda...? Entre els circells virulents d'uns dits balbs se t'esquitllava qui sap on la llibertat. La jurcaràs tothora on...?

Tot i que ell, el del turbant, només parlava metec, per conveniència s'entén amb un dels dos guàrdies-setrills - un qui era una mica més marieta encara que no l'altre, i crec que se'l volia cardar (es veia d'una hora lluny), però l'avinent sarraí devia pensar: -Espera't una mica i et cardaré primer - però no pas de la delitosa faisó que t'afigures, estranyot de merda...!

Es deia Faustí-no. Li diu que es diu: -Sadurní-no. L'altre es deia Felicià-no, li diu que em diu: -Serafí-no... Amb això els dos marcials marietes es foteren un garbuix ells amb ells... Es van barallar i van partir peres per aquella nit... Doncs bé, en Faustí-no (o era en Felicià-no...?) se l'enduu als raconets dels dolents... *Where the Catalonian queens strain their greens*... Em sembla que hi van ambdós amb vocació de mort...

D'una ràdio puja la corranda del catiu obtús, el recitatiu del catiu - no se n'escateix altre que minses esqueixades... Es veu que una puta ocupant acusà sense raó un sarraí de virot eixorivit... El sarraí fou immediatament penjat per la voluda... Les seues ulteriors recances (les de la puta ara mongívola, fanoca, mes sempre ocupant...) foren, és clar, descomptades pels altres del ram - parents, jutges, capellans. Li deien: -Tant se val, dona, no t'hi capficos, saps...? Un sarraí, puaf...!

Afegeix-t'hi un nou estrip a la sotana, en Jacint, capellà qui no s'empassa ni una de les ximpleries dogmàtiques de l'església de l'eterna inquisició... Per això duu l'uniforme tot estripat...

Sents els parrups dels parrufs...? Això fóra vida - qui pogués, atleta, corrent-hi... Aixeca't les faldilletes plenes d'estrips i de sets... i potser qualque jorn hi reeixiràs - i d'una faisó definitiva. I tornaràs a ésser un home. No pas un col·laborador dels qui espolien totdéu...? Carall, prou cal ésser amb en Sòfocles, o amb qui sigui qui fos... *Ningú no pot ésser declarat heroi fins ben bé en acabat de mort, car dementre que hi ha vida hi ha possibilitat de bausia, d'acte traïdorenc, de malpàs*... I a l'inrevés, en

Jacint, te n'adones...?

Por de la mort ens fa dur vida estreta... Som apeiròfobs - tenim fàstic i por de l'infinit... I què ens volem assegurar...? Amb falòrnies...? No siguis així, Jacint!

Ah, tanmateix que fàcil és donar consells... -I pendre'ls...? -Una altra cosa.

Si gosés casar'm amb l'Esteveta...? Mes quan duraria...? Em va dur a veure la família. La seua mare és molt disl·lèxica. Diu camarel·let, mocoradet, til×larirot (per comptes de caramel·let, mocadoret, taral×lirot, posem per cas...) Es veu que llegeix sacs sencers de llibrots - i que no hi llegeix pas allò que hi fica, sinó allò que vol... -Sí, ves (que li responc), qualsevol realitat és tan realitat com qualsevol altra.

Tot són novel×les romàntiques, d'amors secretarials, adúlteres... I quines transformacions...! (D'Ovidi boscà, tarzanenc, sense empallegadores tradicions.) -De riure, se'n fot la filla. La veus malaputa, maligna, la filla, tota arestes i escates, ara que l'albires sota la llum on ella no és aquella damunt la qual el projector es vessa...

-De "l'estruç amb crosses" en fa "la coça a les turmes"...! Ha-hà! Confon *positiu* i *ensopit*. *Gamadiu* i *dongui-m'ho*! Devessall indeturable, cataracta de riotes... De "caminant mirà rimar, llunàtic, l'apòstol nu" en fot "mica anant rimar mirà l'inestètic pòtol despullat"!

-Tot és u, recollons!

El text interpretat. Això és el que foten certs professors molt ben pagats, o almenys no pas acorralats de trascantó com clercs pansits i macips esgotats.

-Ma mare és disl·lèxica. Els seus sumptuosos sopars... Ara té la minyona emprenyada... N'havia preparat el lloc per a un amb cadira de rodes; i per comptes del de la cadira - qui no ve, és clar - en ve un amb una dona qui no és la seua (la *carida*: la druda, l'amant, l'amistançada, qui tothom nogensmenys pren a primer cop d'ull per la seua filla...). Li vaig dir: "Apunta mama: El metge Betriu i la seua *carida*. La seua dona, no; la carida, recorda-te'n; no em faços quedar malament." Quan a la nit es presenta el cirurgià en Betriu amb aquella interna qui es xil·la ara... Ma mare: "-Ah...! Ja pot caminar ...?" Ells estranyats. "Oh, és que m'havia dit la nena que venia vostè amb la seua cadira..." Quin empegueïment, Bonifaci, ni t'ho pots aesmar... El cirurgià en Betriu, amb l'influència que té a

l'hospital... Vam adobar el nyap de seguida renyant la minyona - com sempre. No era la filla, no era la mare..., la culpable: la minyona - i la pobra no hi entenia re. "-No veu que s'ha oblidada un altre cop de posar un cobert més i *dues cadires*! Marieta, recollons, al·lota, filla meua, què és això, on té el cap...? Ja et dic prou jo..., aquests dies, aqueixa xicota..." "-*Dues carides més*, Colloneta, remarrons, loteria, fideus de milla, i això...? Té el pac a tres quarts de quinze..., *deu ser l'emmoronament*..." Alhora, cacofòniques. Amb l'enamorada fent morros. I en Betriu i la bagassota tanmateix fent-se'n càrrec, molt senyors. "-Ah, festeja la senyoreta amb un immigrant...?"

Malentesos del parlar massa... Quina por, o del carrincló malparlar. Qui està fet encara per a aquests rodaments de cap...? I és clar que vaig refusar d'anar-hi. Excuses rai... -El metge m'ho prohibeix; tinc fòbia..., i tinc por de la bòfia qui surt a caçar al vespre, i què me'n dius dels sarraïns, i de caure marejat daltabaix de les escales, com de cap terrassa...? Molt malalt aquests darrers dies, sense esme, ja ho veus... Sóc com en Cam Caminaire (heroi irlandès) - tan gros que cap cavall no pot portar'm, i menys cadira de rodes... L'altre dia (ahir o abans-d'ahir) vaig veure de dalt estant la Margot del davant; se li trencà la cadira al carrer... Desvalguda, vingueren els gossos a menjar-se-la... Poc fóra gens estranya per a ningú doncs aquesta fòbia meua, ca...?

Però és clar que alhora llegia el text de part dessota (entrelínies, entresíl·labes, entrelletres)... Si sóc l'home de la cadira, ella esdevé, als túrgids llavis de sa mare molt taumatúrgica, la meua *carida*... I ja hi som...! Creats novament, recreats en doina, recony! I si amb això m'hi fan casar d'espetec...? L'esgarrapaire i qui sap quina màfia de parents...! I lladoncs... És tan fàcil esdevindre hereua d'un esguerrat...!

Ah, en contrasemble, qui pogués, com abans... Atlètic, ferotge, rabent, de bòlit... -Bona nit, salut, bon profit, us donc comiat -fotent ràpid el camp... -Reïra com es pira el teu encadirat, raspa a tota llet, li copa a tot estrop; quantes de marxes hi duu...?

Com aquells robots als quals, per tal de dar'ls un somriure, els cal un cop o dos de tornavís, ella, el seu somriure cargolat - era un somrís de tornavís... Ah, la falsa! Haurem de trucar l'agència... Canviar d'infermereta massatgista... -Cercant un parruf hac... Un parruf hac... Amb totes aqueixes qualitats... -Totes aqueixes...? Lluna en un cove, vós.

Si tinguessis prous calers per a llogar'n dues i tot... "-Va morir molt feliçment, esguardant lasciu les crestes bategoses dels parrufs qui dues llepacrestes adeleradament es llepaven... I en la glòria de déu i els sacres

sagraments i els olis i les andròmines...”

De ben jovenet, sovint, pel carrer... M’atacava la pitjera, una pitjera feréstega, la pruïja de tot pitjar-ho - prémer arreu, amb dits erts - quina dèria inarrencable, quina mania boja... Tecles, timbres, nius de vespes, melics, clatellets, forats del sés, caus de xona, ulls... M’enduia encontinent mastegots i grofolluts penjaments a manta - de les dones més putes i empedreïdes especialment - i la bòfia em persegueix per a matar’m... Era allò un tic reivindicatiu...? Tothom sap que el feixisme ocupant no ens permetia la democràcia... Ara tampoc, i encara cap dret de debò no tenim. No pas com els que tenen ells... Ara ens permeten (ells, llurs vils armats) pitjar botons, per a treure’n el verinet que ens va mantenint contentets... Robadets i contentets... No pas millors que ocells mig plomats, eixalats, eixorbats, i muts i engabiats - pitjant ara-i-adés al maleït, covard sucret...

Què altre fotre...? Bah! Em vaig ficar al llit. Llegint-hi històries d’antropòfags..., de robots i ribots afaiçonant amb fustes i metalls els homes menja homes... Hum. Què somiarem, doncs...?

Tol·le-tol·le de tètric pintor desesmat... Ha pujat a la capçalera del llit a penjar-hi una pintura de tu, i no hi reïx... Ho emprèn un camí i un altre... Fins que el teu retrat ja és desfet a bocins... I encara ho provarà una altra vegada, només per a caure ell també i trencar’s en escreix...

Corrent, fuigs cap al parc - sempre a veure-hi el mateix. Entre les altres gàbies... La teua filla fent-hi d’animal extingit...

I no pots arreglar l’aixeta. Per tothom viltingut: “Tens tan poca traça! Per què serveixes, doncs, sapastre...? Serveixes de fet per a re...?” Despitat, t’apagues com una espelma. L’espelma semblava alta com gratacel, mes és menudeta com el meu polze massa apropat... Tot és defecte d’escorç, de perspectiva, de proximitat, de casualitat... “-Aprofita la negra lluna on ets, i suïcida’t...” - diu ella, la teua filla, l’esgarrapaire.

Alt, fort i expert, sou en presència del verdulaire. Verdulaire de terra estranya. Viu a la cua d’un avió avarat i desmantellat, aculat al mercat, amb d’altres venedors que el comparteixen, cascú al seu indret ben marcat... T’agrada, com a ell, veure passar les noietes... Llurs calcetes que amb prou feines si els tapen re... N’hi ha una, de noieta, molt colrada - tan colrada, absolutament negra per trams de cos - l’alt de les cuixes, l’esquena - ah, i les natges...! Negres com carbó. Perquè li deus fer gràcia se t’atansa, et deixa veure-li el blanc enlluernador de la pell que el vestidet de banyar molt minsíssim s’escau altrament, quan ella s’assolella, d’amagar... Només

el trianglet a l'entrecuix... I, als pitets, els voltants immediats als mugrons... La blancor total contra la negror absoluta. La diferència fa veure pampallugues, i mareja... Mentre t'atreveixes a tocar-la, molt lleugerament, per palpar'n la realitat, la solca un ràpid (molt pregon) orgasme... En acabat, tot seguit, se t'adorm als braços...

Quan la vil voluda ix al carrer... I la voluda sempre ix de cop i en densa massa... Car s'embadoca tota plegada a la televisió, sempre que hi ha un "esdeveniment" cabdal, quelcom com sempre adotzenat, molt merdós... Sort en teniu llavors del verdulaire forçut...! Ell us empara... Us treu de la vista de tothom... Arrossega la flassada on l'adormida minyona i tu, l'inútil, l'immòbil, l'incapacitat, qui la tens abraçada, i, qui, per a no sobtar-la, i per a apaivagar-la en el son suau, li vas xuclant mandrosament un mugronet... Dolçament, el verdulaire, qui també és del Barça, us arrossega fins a recer - fora de la vista del vulgar perillós, sempre amb intents assassins... Ah, la negra-blanca, amb la teua llengua jugant-hi pausadament a escacs..., si us descobrien, quin nou interdicte no invocaven per a fê-us la pell...? El crim de majoria és immediat. Més tard ja es confessaran.

A l'esgardís d'una sivella se m'encallà la llengua... Fora, un ocellet (un cargolet) escarritxava incessantment - poixèvol, agressiu, milhomes - mentre en contrapunt refilava molt melòdic un ocell més grandet, sensat (una carderola)... Vaig eixir a la terrasseta...

Perpetu moviment de carrer.

Nèctars punxeguts... La llengua... Cuc mesurador... Com els cucs mesuradors cridats pel cos ja mort, perquè rellisquin pels ulls o pels altres òrgans que cal calibrar i alfarrassar... Van sallant pel cos... El cos és llur oceà... Són mans, i eixems i pams a l'aigua tèbia on sures... Si els observem, en sabem... Amb prou cura... En sabem els secrets, car les mesures de les realitats del teu cos es mostren a llurs pells mateixes...

I àdhuc t'ho deixelen en xiuxiueigs molt lleugers... T'ho diuen si saps parar l'orella... Para l'orella amb molt de compte... Atansa't, atansa't... Xiuxiueig... Sabràs si ets el mort portant el viu..., el viu traginant el mort...

S'escolen els ions rabiüts... Te n'adones tot d'una... Tots els escandalls van a deshora... Vermífug - corrent tan de pressa com pots - esfereït, cap al parc, on la teua filla hi fa d'animal extingit... Entre les gàbies... El bec de l'ocell nic em sembla que se t'atansa... Ah, a cruspir-se't...!

"-Ara, ara! Posi's la corretja, posi's la corretja...! Què fot...! Què fot!"

Fi.

(//||//)

(*Conte divuit*.)

L’ull del pardal del Salvaire, renat

“Em trec el pardal, perquè l’ull del pardal ho veu tot.”

Salvaire Dalí es tregué el pardal. El seu amic Salvaire Nadal li feia que no amb el cap, fent-li ensems entendre amb un ganyota de disgust que potser no era prou bona idea vist el moment, tret que el Dalí no en féu cap cas.

N’Estevet Escorpí, un home qui havia anat reconeixent-se, i construint-se amb prou coneixença interior que a hores de llavors ja podia manejar els propis renaixements (tants com calguessin), aturà d’enraonar. Es quedà esguardant-se’l, o pus tost esguardant-se-li el pardal.

Els dos Salvaires havien pujats fins al monestir dels “quatre tulkus” per tal de fer’s amb prou coneixement per tal d’apendre d’organitzar una fàbrica que els permetés de construir crisàlides per als qui sapiguessin de com renèixer, per tal que llavors ho fessin (o si més no poguessin fer-ho) amb prou d’espectacularitat i de garbuix de cintetes i pampallugues i espeteguets... D’això es tractava. De circ.

S’escau que en pic et trobes amb un “tulku” - és a dir, un d’aqueixos lames il·luminats qui han sapiguts renèixer’s com cal - allò que primer et sobta és el cap. És el cap d’un comunista papagallós o parroquiaire. Això potser voldria dir que a l’esdevenidor només hi haurà comunistes - és a dir gent solidària, perquè els insolidaris els hauran eliminats les malalties de la cobejança, on qui més menjava més tost peria, pel fet que el menjar massa mata, i sobretot menjar pol·luït.

El cap d'un comunista, com tothom sap, és el cap d'un pelegrí malrapat, escardalenc, pollós, amb un nas considerable, un nas prim i de pam - un cap de parroquier garlaire i migplomat, neuròtic, amb - com se'n diu, d'allò que et cau la ploma o el pèl...? - amb alopècia d'obsedit.

La segona encarnació de cada renat és comunistenca, i se't veu per la cara, pel cap, un cap, com dic, rapat i afamegat, de comunista, de parroquier amb pel·lagra - com se'n diu d'aquella altra malaltia de la pell...? - tinya, ronya, desig d'automutilació...? - amb pigota.

Sor Karmeta, als setze anys, també renada, fotia cara de comunista. En Dalí li havia ensenyat el pardal, amb un ull que li feia la guerxina, i sor Karmeta havia esdevinguda tota vermella. Els comunistes es fiquen vermells molt fàcilment, i si doncs no vermells, si més no roigs, d'on que sovint hom en digui vermells o roigs (per comptes de comunistes).

El mer fet que els "tulkus" estiguin vius ja demostra que són renats. Ningú no neix amb cara de comunista, però tothom en reneix, vull dir, hi reneix.

"El duaner (panxut i fastigós, i molt ignorant com tots els duaners) no em volia deixar tornar." Va dir aleshores el reverend N'Estevet Escorpí, el renat.

Sor Karmeta se l'escoltava embadalida. Els dos Salvaires pus tost ujats... Volien anar al gra... Púguer-li demanar com collons els agradaria als renats i renades de renèixer... "Tindrien qualque preferència quant al diguem-ne sarcòfag...? Tou? Estopenc? Lluent? Mat? Pintat? Amb filigranes? De fantasia?" Quina mena d'embolic o de mòmia o d'embolcall d'on esclatar's, quina mena de crisàlide doncs d'on violentment asclar's i aparèixer (sota els aplaudiments dels embadocats).

Tothom passava per la duana mentre el duaner em tocava i retocava els collons. Em furgava pertot arreu, m'aixecava la barretina, hi ficava el nas, burxava al forat del cul del meu poni llanut (no sé què es devia pensar què hi duia amagat - què hi duia amagat jo, o què hi "duie" amagat ell, el poni neguitós). Es llegia i rellegia (o ho feia veure - car no crec que cap duaner hagi mai estat capaç de llegir - això de llegir demana una certa traça cerebral massa allunyada de l'abast intel·lectual d'un duaner), es fixava molt (doncs, diguéssim, com aquell carallot qui se'n va anar a comprar un parroquier o papagall i l'ocellaire li va encolomar un mussol (a preu d'exòtic parroquier molt enraonaire) i el carallot ensenyant el parroquier d'enraonar, que digués "Bon dia, carallot", i "Com anem avui, carallot", i el

parroquier res; fins que al cap d'unes setmanes s'ensopegaren passejant l'ocellaire i el client carallot, i l'ocellaire amagant-se davall el barret, darrere l'ombrel·la de la dona, darrere el sucre estarrufat del seu fill, darrere les faldilles d'amples farbalans i els rossos tirabuixonets de la seua filla..., mes el carallot saludant-lo amablement i plaïble nogensmenys, i l'ocellaire havent de dir: "Ah, i tant. I què? Ja parla, el parroquier?" I el carallot responent: "No, encara no. Però s'hi fixa, eh? S'hi fixa molt!"), doncs això feia el duaner gras, gegantí, mocós i babau, fixar-s'hi molt, en els fulls del dietari o guaitajorns de la meua padrina de feia cinc o sis generacions, on el trets antijueus de les seues remarques era força apujats (no pas que li haguessin preocupats gens, els comentaris antijueus o antielquefòs, al duaner bast; el que ell cercava era educació comunista i eròtica trempaire), i àdhuc hi havia qualque dibuixet molt insultant, amb avars tot escarransits, de nas immens i gotejaire... Al capdavall, el duaner em demanà si allí hi havia text prohibit i heretge, on li vaig respondre que "De cap manera, cregui'm", i el fastigós ogre encara pitjant fort: "Que vol que me'l cregui, si jo no em crec ni a mon pare", tret que finalment, sobtadament avorrit de tant no trobar-hi res, em va dir d'endavant... Vaig ésser a temps de pujar, amb el poni i tot, i tots els paquets de l'altre món dins les alforges, al darrer dels vagons del tren que retornava a la terra.

Els prims del vagó m'acceptaren perfectament, veient que era un més d'ells... La locomotriu engegà, la fumera era grossota...

Tret que la nit on férem cap a la vila, xinesos i hindús es barallaven fort. Els dos bàndols a cop de bombardeig contra el tren arribat d'enlloc. Cascú consirant que no fos que fos cas que fos de l'enemic. Els renats fugírem dels vagons i, som-hi envant, acopa-li a tot estrop muntanyes amunt. El meu poni pelut un bon escalador, cap cabra donant-li cap rampeu. A l'estany dels lotus sanglotaires...

-Singlotaires...? -demanà el Dalí.

-No, sanglotaires... -puntualitzà el tulku N'Estevet Escorpí. I continuà: -A l'estany dels lotus sanglotaires hi trobàrem (els tres o quatre qui anàvem plegats) un mendraig o aixopluc de pastor the nyus. Havia cremat, segurament tocat per qualque llamp, però així i tot feia de bon amagar-s'hi....

Sor Karmeta se la veia culneguitosa, potser volia ficar-hi cullereta, dir-hi quines barbaritats no li havia fetes aitambé patir el duaner al seu retorn ple d'episodis peluts..., tret que a cap de naltres no ens xiulava mica de sentir-les - penes de cony a ningú no demoleixen, pus tost fan riure.

A més, l'Escorpí encara no havia acabat, i ell era el summe santinyoli, no pas la faveta del costat qui li espaordia els tàvecs i borinots i els mosquits, més caparruts...

Al cap d'un parell de setmanes (nosaltres tots ficadets al mendraig, que era fet de pedra a bocins calcinada i tenia un clot al mig que tapàvem amb una roca volcànica tantost sentíem bombes caure i allavòrens nosaltres tots al clot fets una carxofa...), els bombardeigs se n'anaren més lluny, no sé pas si de cantó més avall (hindú) o més amunt (xinès); el cas que no teníem por de res.

Vam decidir que transformar l'humil mendraig en monestir de revinguts, o millor retornats, a la terra. A poc a poc, construírem tot això, mos amics, amb aqueixos jardinets de meditació, i aqueixes suaus cambretes de "pela-te-la en pau", i aqueixos dormitoris de "dorm-hi escalfadet com un torró", i si malpenseu (no crec pas, car prou veig que de malpensaires no en teniu gens els agalius), si malpenséssiu que com recodonys podíem uns acabats de nèixer sàpiguer tant, i tindre tants de coneixements arquitectònics i de ginys alçapremosos i tot allò, prou us en podeu adonar que qui reneix prou ho fa amb les coneixences de la vida anterior gairebé intactes. Us guaiteu, si us plau, sor Karmeta. Tot i que només té setze anys, carda de valent des dels tres o quatre, i amb la consumada traça d'una marcolfa de preu elevat - justament això fou, en una de les seues vides anteriors, treballant de valent (quants te'n feies per jorn...? De trenta a quaranta) als baixos aitambé santificats del palau del Taix Maixal (o un altre) per a profit d'un soldà gros, i no pas doncs solzament de cardaire de serrall, ans, més granadeta, de directora de bordell quan es retirà a un dels indrets barracaires més rònecs i viciosos de tot Calcuta - així que apamin, si els plau, les tècniques que coneix d'ençà que els seus orificis foren gens penetrables fins ara, sis o set vides envant...

Ací, en les muntanyes més alzinades d'aquesta tanmateix ben modesta terra, com gairebé arreu de l'univers, al primer toc, el propi de la femella és obrir's de cuixes.

El Salvaire Dalí el tallà: "I vós rai, gastant salut... Ara, naltres, un bri piocs, d'on potser que no durem gaire en aquest món, o en cap altre, llas! - no prou traça ni creença per a renèixer, és clar - d'on us agrairíem d'anar al gra. Volem fer una empresa d'embolcalls d'on el qui reneix pugui eixir'n amb prou solvència i esclat."

El Salvaire Nadal volgué endolcir l'exabrupte: "Ens perdonareu la

brusquedat, sa santedat, mes cert és prou que fa quinze mesos que, cercant-vos, hem passades les mil i una - i dissortades totes. Un camí ens tingueren uns bandits amb el cap sebollit tres setmanes a la sorra... I era una sorra plena de formiguers de formigues molt coents."

El tulku N'Estevet Escorpí molt santament i pomposa acaronà el cul dels dos Salvaires qui sicofantament se li asseien a cada vora..., i llavors xerrà durant tres hores pus pel cap baix.

El te tibetà que bevien, ensems, duia qualque somnífer barrejat. Adormits, foren violats novament. Els dos Salvaires, perduts en aquelles (no gens vitals) guerres de part d'allà baix, rebien un esguerro de cul o altre cada (prou sovint), cada camí que un escamot de cap altra facció els feien presoners... Ara, allò que àdhuc els sants i renats se'ls fessin espetegar, ja ultrava.

Digué el Dalí, bo i acuradament i gemegairement aplicant-se pomada a les nafres: "Tothom te'n diu, de faules i contes de fades, i en acabat de la contarella, nyec, et donen pel cul. Quina merda de món. No sé pas a qui li passava pel magí de vúlguê-hi tornar...!"

Digué el Nadal fent si fa no fa com son amic: "És sens dubte l'amabilitat panxuda de la democràcia capitalista... Potser en el futur solidari comunista, on la primesa del cos i la grandària i gruixària del nas els donaran (als nats i renats) un cert esbiaix poc propici al donar pel cul altri (encara que no pas el contrari, mes qui els en donarà si no hi haurà caps grossos ni panxuts amb ganes de donar-hi, de donar'ls-hi...?) i amb les cambres de tortura abolides, potser a l'esdevenidor, com dic, això serà prou paradisíac perquè valgui la pena de perseverar-hi..."

-Molt carregat de punyetes vas tu.

-No és que planti pas cap propaganda per a cap futur lluent; només et dic la possibilitat que qui s'ensinistri a renèixer sigui prou il·lús de pensar així. I cal tindre sempre l'esperit obert, car... i si ho endevinés...?

-Si endevinés què...?

-Que un camí instal·lat el paradís comunista i tothom amb cara de comunista, això fóra doncs un paradís de viure-hi. Has vista sor Karmeta, ja, quina bonhomia i quin gaudi no traspua...? I només té setze anys.

-Sí, però se la carden com déu mana. No com a naltres, collons! Tan

apassionadament perversa! Sàpigues (perorà, mestre-titesívol, el Dalí) que tota passió és font de perversitat, de crim, de malguany i de balafi, i sobretot de viltingut jurcar debades...

-Comprenc, tu, car re no treu mai a cap.

-Re, i aqueixos malparits se'n foten del renèixer com naltres ens en fotem del morir.

I era potser cert, car els espiaven els quatre tulkus per un foradet i se'n reien molt.

Al capdavall: "Cal admirar'ls, aqueixos pelegrins datspelcul!" - feia N'Estevet Escorpí, sa santedat molt colta, en un atac de seriositat després d'haver's escanyat per culpa del riure tant. "Tot ho raonen amb lògiques tan tortes i esguerrades...! No tenen altre horitzó que anar patint les mateixes indignitats (i si mai arriben a vell encara de molt pitjors), i tanmateix, ací són, persistint a continuar vivint la mateixa vida única de només patiments. Sense mai desficiar's a voler renèixer a cap de millor...? Increïble! No se'ls insurgeix l'ànima tan putejada per dir'ls: Prou, codonys, suïcida't d'un camí i reneix-me a un indret (i sobretot a un cos) millor! Un cas, vull dir, un cos no pas tan fi i suau i blanquet de catalanet a qui tothom (molt més grofollut) vol donar pel cul... Greu equivocació fóra...! En canvi... Ah, renèixer's gitanot o gurú o general una vegada a la vida, vull dir, una vida a la vegada! Tastar el poder, tot negre i rude, i donar pel cul el finet i acollonidet d'una puta vegada. Me'n record de les batalles entre xinesos i hindús, els negrots hindús volguent tastar la finor grogosa del xinès. Els grocs xinesos el coure lluent del cul de l'hindú. Tothom vol el que no té. I ara voldrien que ens emboliquéssim com erugues per a renèixer papallonosos... Hà! Els carallots no comprenen que ens elevem en fum..."

"Són tan pallussos, els dos Salvaires, el dolent i el bo!" -responguérem en chor els altres tres o quatre tulkus (i sor Karmeta i les altres sors se'ns hi afegiren en harmoniós contrapuntet, és clar).

(...)

Somiaren els dos Salvaires aquella nit el barroer retorn a la ciutat que els véu néixer per primer i únic camí, llas.

On abans tots els feinaires portaven barretina i fumaven com uns desesperats, i duien carrabina i s'entremortrien pels carrers, i, dels cossos morts de cavalls i homes, en netejaven la llefiscosa sang amb papers de

diaris que duien informacions de debò, ara només s'hi trobaven ciment i sobris ròbots en acabat de la feina també emmagatzemats en cel·les de ruscs immensos, quadriculats, i burells i plans, com dic, de bast ciment.

Ciutat humida de sinistres barracots i magatzems a banda i banda de les fàbriques d'estalzí... Trista verticalitat de l'ofec. Els fumerals esbojarrats i l'hivern perenne. Pels camins de sirga dels canals atapeïts de rais carregats, tremolen i tenen atacs de sobtats sacseigs els quatre insectes sobrevivents de tant de verí...

Els carrers amb llambordins rellisquen com si també portéssim, no pas sabates, ferradures... Hi ha estesos, en cordes tantost flasques com prou teses, de finestra a finestra, damunt els carrers, ennegrits parracs i cassigalls que mai no s'eixugaran del tot. Tèrbolament desmaiats, ens atansem, mig arrossegats, fins als canfelips que senyoregen els centres estratègics dels estrets carrers... Els roents canfelips sempre vessen excrements molt pudents... I tota mena de malaltia s'hi exhala. Llavors, rots de merda pugen en boja allau pels forats, justament quan volies embotir'n cap de molt tímidament menut teu... Sempre en surts molt més cagat que no n'entraves.

Les esglésies on la falorniosa fal·lària hi fou dita sense atur pels garbuixencs, gargamellosos, garlaires becs malalts dels panxuts qui es menjaven (i malrostaven) els prims durant centúries de foscor asfixiant a la pudor del greix malcremat, ara tampoc no eren pas menys repugnants que els canfelips... Pells de pellaire hi pengen i crits esborronadors s'hi senten de pells penjades d'espellats malespellats o a mig espellar.

Estoics, els Salvaires, el dolent i el bo, llur eficiència industrial posada a prova i a coents ordalies pel sistema urbà de laberint merdós, sempre arriben d'hora a la feina... Llur carisma els fa preferits del duaner de la factoria. El duaner els permet de saltar's a cama pixanera qualques torniquets, sense sotmetre's doncs al càstig de certs dels molt cruels taps posats esporàdicament i aleatòria, i espontània doncs, a l'entrada-i-sortida, cada matinada i cada vespre colgat. Una visita a aquell molí infernal (on els eixams d'obrers punxeguts t'aculen a una cel·la de bresca de ciment rugós i amb fiblons molt fiçosos et donen pel cul, d'on l'estrany és que n'ixis mai viu) és jugar-te-la definitivament...

I tanmateix cada matinada fosca sacrificialment hi ets...

-Hò - responem - hi som, hi som; i, si ens tornaven a deixar votar, tornaríem a votar a dreta, pels partits proguerra, votaríem sempre per

l'status-quo, votaríem per la propaganda, votaríem per la crueltat i la fanoqueria implícites... Massa ximplets. Poc sabem fotre altre. Guerra és carnatge i crit. I bomba que t'esclata a la boca... I tot ets (aleshores) tendrumets que només el voltor somrient ensuma... Les nostre romanalles llavors, grotesc samfaineig càrnic de mig-atipat.

I tanmateix els dos Salvaires hi anem cada dia, hò, mestre, hò. I cada dia tornem a "casa"...

Això de casa dit en broma, en trista, cruel, tràgica broma. Conillera era llur cel·la o diminut habitacle, com conillera cadascun dels habitacles dels milions i milions encabits a cada quadriculat rusc de ciment brut. L'espinada del rusc de ciment és feta tanmateix de tendrum de guerra, i el tendrum és a mig podrir's, i doncs el rusc, i els milions i milions de cel·les conilleres on milions i milions de conills hi vivim, mesclats amb la nostra merda i amb la nostra verdura trepitjada, corr l'indubtable risc (seguretat!) de rompre's en escruix i, en esfonsar's, de sebollir'ns de viu en viu (de viu en viu? - de somort a somort pus tost) a tots. Aquest és el cor moral de cada edifici i institució a la ciutat: tendrum a mig corrompre's.

(...)

Quan es deixondiren, era el capaltard (de quin altre dia ni ho sé; és clar, dormint hom perd la noció del caòtics recorreguts planetaris). Vibrava l'àrea en palès desig d'enderroc total. Un terratrèmol ens recorria l'espinada, i l'espinada muntanyosa on els santinyolis del monestir encara devien raure (i donant-hi pel cul els pelegrins esgarriats). Mes ara érem perduts. Hom ens havia llençats penya-segat avall i qui sap quantes de setmanes no feia que rodolàvem per aquells tèrbols tossals...

Damunt corrues de pedres fredes escorregudes, moribunds trascamem per tarters inhospitalaris... On només les fedes qui escarritxen entre les ruïnes esbieguen en esbiecs d'assaig de grotesca cançoneta de bres... Ens eslleneguem cap a la fi jussana d'on s'aixeca el fumet metzinós... Hom vol rebre'ns amb dents d'escarni i tortura a l'espai fiçós i roent d'ultratomba d'on ningú no ens atiarà a renèixer...

Per terra, en relleix, menjàrem herba, bevérem de tolls. Rosegàrem rels - en trobàrem unes (de mandràgora?) que donaven un rampeu als tulkus qui ens havien torturats, i amb un pintallavis de la butxaca (un pintallavis de pintar obscenitats a secrets sarcòfags molt sagrats), hi pintàrem llavis (tan pintats com els de la Karmeta i les altres sors), i hi pintàrem ulls i pipís i forats de cul, i les torturàrem i cremàrem. Cremàrem en arreluda efígie els

nostres darrers torturadors...

Als dos Salvaires allò els oferí una instàntania (tret que molt transitòria) satisfacció. Agosarat, un dels Salvaires, ara no me'n record si el dolent o el bo, començà de cantar, ple d'alambor, la cançó de l'"*I tant!*".

-Fotem'ns-en del mort i del qui el vetlla, i tant, i tant!

L'altre s'hi afegí: "Fotem'ns-en, fotem'ns-en!"

-Fotem'ns-en de la força i de l'ús vergonyós en causes suposadament progressistes, i tant, i tant!

-Fotem'ns-en, fotem'ns-en!

-Fotem'ns-en dels lligamosques qui eixoradament, i amb pinzell d'artista, ens eixorben amb denses teranyines d'exegesi, i tant, i tant!

-Fem-ho, fotem'ns-en, i tant!

-Fotem'ns-en dels aprofitats de cada guerra que diuen avorrir i tanmateix fomenten, i tant, i tant! I dels qui prohibeixen re per tal de treure'n com sempre... nyapa!

-Nyapa, nyapa, ens en fotem, i tant...!

Vils atrotinats putxinel·lis qui se n'anaven de gairell avall cap a la coma coent d'on el foc creixia...

Entre xalesta i funesta, la guspira del repapieig... Amb tant, els fogosos efluvis que rostien llurs lleus lluents suraven més i més atapeïts...

Nafrats a tesa, com naltres, només per autoconvèncer'ns, ens tractem de mútuament vius. En realitat som morts com els nostres pardals carbonitzats. Som fràgils urnes de cendres si fa no fot antropomòrfiques. I dalt als monestirs els prínceps renats, eixelebradament malaconsellats, alhora ardits i tímids, per cagarel·la vençuts i acompanyats de molta de puta esblaïmada, convençuts entren a la mateixa vida...

Quin convent de boigs, on ganyola a mort el col·lectiu fumós entre ultratges i esgaldinys de matança...

Ah, naltres rai, perint, i somiant ensems l'idíl·lic esparagol on davallem de

bòlit...!

Mentre els qui es cremen ens en blasmen, il·lusos, posats a setge letal per l'aeròlit encès que els baixa, com torb més i més gegantí, a esclatar'ls al bell mig del bec tan mocós, gotós i punxegós. Garlaires parroquiers, el cacofònic esbart sencer en un indestriable garbuix carbonitzat.

Car a l'insabuda prou fórem l'esca de llur pecat d'excés, pel qual ara prou ops els és de pagar, molt flastomaires, ah. I sense pensaments de bella atzarosa lluent virolada crisàlide ja.

Fi.

(//||//)

(*Conte dinou*.)

Maleïts colors de l'enveja

1.] Qui deu ésser a aquestes hores de la nit...? Ah, sí, la vella. 2.] Mira que trucar tan tard, prou em sap greu, però m'ha dit la Flora que era un paquetet urgent. Ai, carall, que és fosc, gairebé que no caic i tot. Ah, ara em sembla que m'obren... 1] Ah, senyora Lluïsa, veniu pel paquetet, oi...? 2.] Perdoneu, Enric, però la Flora m'ha dit... 1.] Ara us el duc, el tinc a la nevera... 2.] Ah, a la nevera... 1.] Són unes bosses congelades... 2.] La Flora no devia voler que es fessin malbé... Serà tres o quatre setmanes fora... Creuant les mars tropicals en creuer de luxe, no us cregueu... 1.] Un momentet, de seguida vinc...! 2.] Feu, feu...! Ara, la Flora, caralloteta, m'ho hauria pogut dir per telèfon... Tants misteris... I per tan poca cosa... Aquest pobre xiquet, potser l'he tret del llit... 1.] Vols dir que no sabia que eren unes bosses de verdura congelada...? No em pensava pas que la paia vingués fins demà migdia... Ah, aquí el teniu. Us l'embolic amb un drap perquè no vull que se us refredin gaire les mans... 2.] Ah, gràcies, ja us el tornaré demà... 1.] Quan us vingui bé; deixeu-lo a la bústia, si voleu, tot

passant... Ah, quina foscor a fora! Deixeu-me agafar la lot i us acompanyaré fins a casa fent-vos una mica de llum. 2.] No cal, no cal... A la carretera s'hi veu... 1.] Fins a la carretera, doncs... Som-hi, ja tinc les claus a la butxaca... 2.] Tanta molèstia per unes bosses de verdura. Ves si és carallot, oi, la Flora! 1.] És que cau la nit tan de pressa ara a la tardaó... Potser es pensava que tornàveu de la feina més aviat... Ah, pareu compte, guaiteu tot això enmig de la carretera...! 2.] Ai, quin perill si passa un cotxe massa de pressa...! 1.] Teniu raó, ho arrambaré fins damunt l'herbei del jardí, fora del pas dels vehicles... Aneu, aneu, no cal que us atureu, ja ho ficaré... 2.] És cert que tinc fred a les mans... 1.] 'Neu, 'neu... 2.] És que... 1.] Voleu que vingui amb vós... Teniu por que...? 2.] No, no, ja s'hi veu prou... Voldria ajudâ'us... 1.] A què...? 'Neu, 'neu, això no és res, poc esforç... 2.] Bé, doncs... Apa, adéu-siau, ja us tornaré el drap de cuina... 1.] No us preocupeu pas...! A reveure... Ep..., ah. Què és, tot això...? La troballa del segle, manoi. Algú que ha descarregat enmig de la carretera i ha fotut el camp... Un lladre...? Un accidentat...? Una vegada em passejava per la vora del riu Robregat i vaig trobar-me unes caixes de fusta totes estavellades, eren plenes de records d'un cercle d'excursionistes: hi havien àlbums, pel·lícules... Els lladres no en podien fer res i se n'havien desempallegat fotent-ho tot daltabaix... 2.] Aquest xiquet no sé què en farà, de tot allò... Potser hi ha coses de vàlua... Hauria valgut més que aviséssim la policia... Si ara trucava a la policia, sabria que he estat jo... Me'n recordaré de burxar'l demà o passat-demà... Si hi havia de bo, potser caldria dir "part en vull..." 1.] Un estoig de guitarra, i la cosa és prou feixuga, com si l'instrument encara fos dintre... I això sembla que dins hi hagi una càmera bona... I aquestes maletetes... Qui sap... Maleïda vella, m'ha vist... No sé si podré pispar gaire cosa... Si hi ha res fort, m'ho enduc cap dins... La resta ho deixaré fora... Per si de cas el qui ho ha perdut, ho vol recobrar... 2.] Què deu fer, s'ha tornat a quedar a les fosques... Ha apagada la lot... 1.] Cal creure que la vella ja s'ha amagat a casa... Si em vigilava, encara agafarà una pulmonia, amb aquelles bosses glaçades damunt... Ara, abans no passi cap cotxe i il·lumini el meu forfet, fotem de com es deia..., aquell jugador tan bo...? De Kubala. Fotem doncs de Kubala, de Kubala en petit, de Kubaló, un Kubaló del rugbi - fort i massís, bo en atac alhora i en defensa... M'enduc aquest paquetet a tota erra, i ningú no m'esterrossa... Ei, que no sigui una bomba, és clar... O no hi hagi dins cap cagalló... Això fan els camioners, es pixen en ampolles de refresc, es caguen en capsetes buides de dinar, i llavors ho llencen finestra avall, sense aturar la màquina... De petit vaig trobar'm una capseta d'aqueixes... Em pensava que hi hauria el gran tresor... I merda! 2.] Entraré, ficaré les bosses al congelador i tornaré amb l'allargavistes... Precisament l'altre dia el vaig tornar a trobar; dins un calaix ple de suquets estranys... L'Eduard ho tenia tot tan mal endreçat al seu laboratori...! Molt presumir davant tothom, impressionant per als

forasters, com quan va vindre el xicot aquest, l'Enric, un artista, diu qui és, fent aquelles pintures tan estrambòtiques que vés a saber quantes en ven, ell i la seua dona, una altra artista, bon altra fent gargots, però molt més bona persona, i ara viuen separats, i l'Eduard fent-se el savi pels descosits... Perorant, digníssim, estatuesc, i als visitants que els queia la bava... Tan bon "actor", i amb prou feines si li calia fer-ho veure, perquè en realitat era així de naturalment soberg... 1.] Com és deia aquell déu qui de nits sortia a endur's a ultratomba els objectes més inversemblants...? Així em veig, com ell, d'esquitllentes, trepitjant serps d'ullals regalimosos... 2.] De jove fins i tot n'havia escrit, de teatre; no solament en feia, n'escrivia i tot. Una peça molt dramàtica, començava "*en vers*", i de sobte esdevenia "*en ver*" - així ho deia ell, poèticament, en clau. Hi recitaven pomposament grans personatges, s'empatalloven de guerretes i punyetes... I tot de sobte els actors s'estripen els vestits carrinclons dels anys de la picor, i parlen com ara i d'allò que de debò interessa - de la mort i de l'eternitat del no-res. Després d'haver tastada l'existència, quina crueltat adonar's que hom no pot fer-hi res, que ha estat condemnat novament, i aquesta vegada definitivament, i a l'infinita, infinita, infinita, perdurable... anihilació... I ell sempre soberg, doncs, en el bon sentit de mantenir l'alçada, la serenitat... Sí, serè, ell; altívol i tanmateix molt comcal; senyorívol, crec que aquesta és la millor paraula que el descriu, i nogensmenys la processó li anava per dintre... 1.] S'enduu un fàl·lic llobarro de la cuina, s'enduu el tòtem del jardí, s'enduu de nit i a les fosques el gosset qui justament havien dut a pentinar aquell mateix dia... Gens vessut, al contrari, amb un zel encès, s'ho enduu tot, sobretot allò que mai no diries que ningú es volgués endur, no fotis, l'àncora del iot, la pintura menys pintoresca de les escales del rebedor, la cullereta talismà al bol de l'esmorzar de l'endemà... Vés a saber els quòdlibets, com un fantasma fantàstic, això m'ho enduc, això no... Triant entre les suplències, vull dir, the *supplies*, les existències, entre el que hi ha i no hi ha... Una mena d'entomòleg capriciós, *l'embarras du ch*..., el maldecap del massa recapte, destriant en l'enfarfec, caçant aquesta cuca i no aqueixa... A propòsit, ha cremats la padrina aquells espècimens tan verinosos qui ens va ensenyar l'eminent professor aquell dia que els visitàrem amb la dona...? Quin home més encantador...! I ara la vídua qui em sembla que no em guaita de tant de bon fel, i amb això d'aquesta nit... Encara ho hem espatllat més... Segur que es pensarà que em vull quedar els millors objectes d'art i sense donar-li'n part... Éren uns insectes, uns escarbats i unes papallones qui, va dir el professor, que només menjar'n un, i bona nit, fins a mai més... Mort instantània... Els verins més virulents de l'univers... Em sembla que si mai la vella em duu cap altre pa de pessic, el llençaré al cossi de la brossa sense tastar'l... No el donaré ni als ocells... No fos cas... Em sembla que em té esquírria, aquella dona... Allò que divorciés la dona no li va fer gens de gràcia... Em sembla que trobava que

tenir-la de veïna li donava una seguretat que no troba que jo li donc pas..., ni de lluny... 2.] Em descompt dels paquets que hi he vist... Tot ha estat tan ràpid. A part, és clar, que pot tornar a ficar tots els paquets al jardí a frec de carretera, i tanmateix pot abans, durant la nit, haver'ls buidats de les possessions més precioses... No me'n fii gens, d'aquell minyó; molt artista, però molt tocat del bolet. Potser si li escalfava i li portava ara mateix un got de llet fumant...? Com a excusa de la fresqueta que fa i pel favor que m'ha feta d'il·luminar'm fins a la carretera i servar'm el paquetet de la Flora...? No, no s'ho empassaria mai. Sabria que només hi anava a furgar i a ficar el nas... Maleït bordegàs. Haurem d'esperar demà. 1.] La meua dona, qui l'aguantava, ja! Cony de figa que té, sempre darrere els professors tan elegants i esmerçats d'aquella aura quasi divina - granats i tot, a mig repapieig, el cervell massa tou, mes amb tanta de prestància, oi...? Amb tanta de presència i de nimbe i gambuix, i fama local... Complex de mancança de pare... Com se'n diu d'aquella enveja, o desig, que tenen les dones més faves de veure's confortades per l'autoritat ferma i tanmateix amatent, i fins i tot el toc erudit de vells sempre ben conservats i polidets i tan senyorívols...? 2.] Tots se li tornaven boigs, els personatges sobre els qui escrivia, l'Eduard; ho va haver de deixar córrer... La gent vol joia a l'espectacle, la vida normal ja és prou atroç i trista... Quan va entrar a l'Acadèmia d'Entomòlegs se li acabaren les dèries literàries... No pas les filosòfiques, és clar; planyia cada cuc i cuca com si qui planyia fos qualsevol estimada persona viva: només la mort i l'oblit etern eren el premi per haver nascut... Tan espiritual i de bona palatreca...! Sort que era impotent, perquè és cert que tenia molt d'èxit amb les noietes... 1.] I ara vejam què hi ha ací dins... 2.] Sent que borden molt els gossos, em fa mandra de sortir... I demà tinc feina a l'oficina del professor Malats... De bon matí, hi passaré part davant... Ja faré un cop d'ull al jardí de l'artista... M'hi endinsaré amb l'excusa que li torn el drap... 1.] "Qui és a casa sol, peta, rota i fa el que vol..." Tinc les finestres hermèticament closes, *baby*, les cortines ben atapeïdament tancades, la porta amb el forrellat assegurat... I ara *amén, amén*... Beneïm la capseta, i absolguem'ns-e dels pecats que anem a cometre... *In nòmine patris*... No hi manera d'obrir-la... Em trec el xi que té un llos tan esmolat... I trompetes de triomf... Què hi tenim ací...? Només hi puc fer un foradet que ni el cós d'una agulleta... I si fos una bomba, després de tot...? Ací fineix la vida de l'artista... Un adient final novel·lístic, qui en vol més...? Va, collons... Que no hagi d'anar a baix i tornar amb escarpre i martell..., qui hauria dit que una capseta tan petiteta i delicada costés tant de badar...! Potser hi ha perles d'aquelles tan grosses... Fia-te'n. O el cagalló magistral i embruixat de qualque deuetó nocturn... 2.] Demà ja en parlarem; qui sap què hi trobarà... Em sembla que sent sirenes de policia... O són els bombers... Ha obert un parany...? Era una bomba i se li ha calat foc a casa, carallot...? Ha trobat una gàbia amb una serp molt verinosa i ara

demana ajut a les ambulàncies perquè l'ha queixalat a la cuixa...? Massa poc, poca-vergonya. Deixa'm espiar... 1.] Un rellotge collonut... D'or i brillants, eh...? Què en faré de la capseta...? Ficar-ho enmig de la carretera, amb tots els altres paquetets petits; diré que a les fosques només havia percebuts els embalums... A la matinada algun camió o altre hi passarà damunt... Però mentrestant on amagaré el rellotge...? 2.] No, res. Em deuen tornar a xiular les orelles. Sempre em fan sentir el que no hi ha. Això de fer-se vell... Tot et xiula a deshora, tot se't torna cacofònic... 3.] Ei, creus que han llençats tots aquests paquets...? 4.] Sembla que els hagin deixats perquè s'ho endugui els camió dels escombriares... 3.] No passen pas demà. 4.] No, però potser són de viatge..., vull dir, potser han deixades les escombraries un parell de dies abans perquè no seran ací ni demà ni divendres... 2.] No hi veus el que tens al nas, tot ho sents de gairell, t'espetega l'espinada, les cames et fan figa... Tot són ais i uis... 3.] Ei, doncs jo m'enduc aquesta càmera... 4.] La guitarra em fa dentetes... Però si ens veu la patrulla, potser pensaran que ho hem robat, i s'aturen i què els expliquem...? 3.] Agafa quelcom més petit... 4.] Això...? 3.] Què és? 4.] Jo què em sé. Ei, algú surt, correm... 1.] Guaitem què més podem aprofitar... Ei, vella pudent, oi que se m'ha enduta la càmera...? I oi que hi manca una de les maletetes que més goig feien...? Saps què, més val que m'ho endugui tot dins. Ara l'únic testimoni de la troballa és un pispa, com se'n diu, una còmplice del lladrocini de camí ral... Puta vella, ja no pot piular. Aquella càmera semblava d'allò milloret... I per què la vol, xafardera, per a espiar encara millor...? Collons com pesa això... 2.] La llengua se't torna balba, el cervell no fila prim... 1.] Sempre espiant, vídues desvagades. Has de vigilar que no et descobreixin els pecats que amaneixen la vida. Tanta d'hipocresia al món... 2.] Veus visions, sents veus, el paisatge esdevé abracadabrantesc... T'equivoques més sovint, t'ensopegues pertot, fas un paper vergonyós, la bufeta se't descorda sense avisar... 1.] El xafardeig, vici de vellarra maligna... Ficaria messions que es coneix fil per randa tots aqueixos *night-crawlers*, oldans rèptils nocturns, encara més curiosos que no els diürns... L'apocat advocat Frederic, qui escorcolla pels cossis d'escombraria de casa seua, quan la dona dorm, cercant el pa que la seua dona ha llençat, perquè diu que és pa saumai o ranci o revingut, i ell pensa que és sempre prou aprofitable i se'l cruspeix d'amagatotis... O la negra grassa i joiosa qui passeja el seu dòcil pitó parlaire..., això pretén ella..., però eh que he llegit que les serps són sordes...? I, si ets sord, no aprens de parlar, per molta de llengua doble que tinguis... I l'home àgil qui, saltant tanques i bardisses, en té prou amb un xiulet perllongat per convocar en un tres i no res el gos, la dona i el fill...? Els veus sortir els tres dels indrets més allunyats... El gos flairant porqueries a un descampat, la dona a casa de qualque amiga ("ai, que sent el xiulet; deixa'm córrer, o l'home em matarà!"), el nen amb els amiguets, deixant els jocs a mig fer tant si guanya com perd... Tots quatre

ràpids cap a casa llur, car és l'hora de sopar, que l'home àgil duu ja al cotxe, empaquetat, quan torna de la feina... 2.] Quina nit més fosca...! És que no hi clisses ni... Què és allò...? Sembla l'ombra d'un homenot... 1.] Vejam què ens amagues, noi, tu que peses tant... Merda, llibres...! "Un llum d'encruia de sa banya duc penjat per a poder llegir tots ets llibres que em cauen de ses mans..." Com fa la cançó...? Bona idea, ho espargeixc tot damunt davall, com si lladres hi haguessin ficat el nas i triat de valent, a tort i a dret, i llavòrens s'haguessin endut el que volien..., i la resta res, allà restant, a la babalà, perquè de bon matí tothom ho vegi... Jo me n'he anat a dormir tantost la vella fotia el camp, senyor guàrdia... Perfecte àlibi, eh...?, senyor comissari... Poden regirar amunt i avall per tota la casa, no trobaran pas res que no sigui meu... 5.] Bona nit. 1.] Ai! 5.] Preparant un viatge...? 1.] Eh? I tant, i tant, un viatge. 5.] Una guitarra, eh...? 1.] Un violí. 5.] Ah, un violí! 1.] Sí, no és meu. Tot això, eh... Rebuig, refús... Algú acaba de llençar-ho aquí damunt al meu jardí. Poques-vergonyes, han trucat i han fugit, i ara guaitava si hi havia res perillós que demà de matí, quan la canalla surt a estudi, no es fessin mal, ca...? 5.] I tant, i tant; jo trucaria la policia, no fos cas que sigui cosa robada i us fessin carregar a vós els neulers... 1.] Voleu dir...? 5.] Les injustícies abunden, company. 1.] Bé, bé, teniu raó. Ara mateix... No teniu curiositat de saber si el que hi ha dins és sols brutícia i que no val la pena capficar les autoritats...? 5.] Curiositat, no. Me'n fot com d'un pià. Com més tens, més et prenen; i com més encuriosit, més desigs encara no et neixen. El que jo vull és la nit al fosc i la claror més tard... I els escanyapolls i les volioles... 1.] Que poètic. Jo sóc pintor. 5.] No me'n vendreu pas cap, de quadre, a mi. Noi, no hi ha pas perill. No tinc ni un sou, i cap pintura, dic, no hi ha com el paisatge. 1.] Sou un savi. 5.] Un savi professor qui enamora les puel·les distretes i ingènues. 1.] Cony de figues, ja ho sé! 5.] Exactament, exactament. Bé, ja us ho fareu. 1] Dec tenir febre, amb l'esglai que m'ha fotut em sembla veure visions... Semblava el vell professor... Potser la vídua se n'ha disfressada, la malaputa. O potser m'ha picat una serp de debò. Això de fer el ruc per la nit és per a desgraciats... O potser no s'ha mort mai, l'entomòleg, i ara, ell qui en sap tant, visita, d'un en un, el qui s'endurà a l'altre món... Com se'n diuen d'aqueixos ajudants de déus qui s'enduen els vius a l'altre barri...? M'ha tocada la mà, oi que sí... Infectat potser rai... I veig volar falenes... Són... S'assemblen molt a les falenes mortíferes qui aquell dia fatídic ens va ensenyar... Deixa'm tancar'm a dins... Em sembla que si això s'empitjora trucaré l'ambulància... Maleïda visita de la mort... M'estic ofegant... M'estic o... 6.] Servei d'urgències, digui...? 1.] M'estic..., m'estic... morint... He trobada la mort i... 6.] Dongui'm l'adreça, home, no perdi temps, que li enviarem l'ambulància... 1.] He trobada la mort, i me l'he amagada als budells... 6.] No feu broma amb les coses de la mort, voleu...? 1.] Als budells hi batega insistent, i només la trobarà l'autostopista, vull dir, el qui fa les autòpsies...

Quin quadre més cridaner i bigarrat, i xaró, i absurd i abstrús i abstracte, no presenta sempre la mort...! 6.] Ens atraceu a casa vostra o no...? 1.] Crideu-me la policia, que em vull confessar; crideu-me un capellà, que vull que em porti a la presó del cel... Ai pobret de mi...! 6.] Oi que desvarieu...? On sou...? On viviu...? Digui'm, digui'm...! El carallot no respon. 7.] Què, un altre de conya...? 6.] O un altre mort. 1.] Ningú no roba impunement... Tothom em vol de dolent perquè em trobava el joiell més sensacional i me l'amagava ben amagat i no ho deia a ningú altre... "Massa goludam trenca el sac de la discòrdia..." Com va allò...? 2.] Maleïda enveja, no em deixa dormir... Aquell estoig de guitarra potser amagava una metralladora de gànster... A qualsevol instant l'artista boig em crivellarà... Més val que dormi lluny de la finestra... Qui sap on deu rondar...? Em sembla que trucaré la policia... 8.] Policia, digui... 2.] Vull denunciar un crim molt gros... 8.] Molt gros, padrina...? 2.] I tant! Hom pensa calar foc al veïnat... Una conjuminació, una conxorxa de malfactors qui deixen paquets incendiaris que lladres carallots i gens garneus obren i de cop-descuit tot espetega... 8.] Feu cas del metge, padrina. Preneu's-e una pastilleta i truqueu-me demà... Sabeu què...? Enfeinats que estem. A part que ara és l'hora del ressopó... Tinc una nit molt llarga davant... Au, bona nit. 2.] No, doctor, doctor...! Em roda el cap... Massa manies, Lluïseta... Sí, però ara qui dorm...? Demà quin paper farem a la recepció...? Malament rai. Treballes per a no pensar en la mort, i la mort t'arriba tanmateix i tot de sobte, amb qualsevol paquetet negligit, amb cara d'innocent, a frec de tranquil viarany...

Fi.

(//||//)

(*Conte vint*.)

N'Ambròs Móra, triganer

N'Ambròs Móra, qui, com el seu nom prou semblar indicar, feia de ninotaire, sempre arribava tard.

Sa mare, la Quitèria, qui es va estar quatre dies i pams provant que li fotés lo camp lluny del cony, sempre l'arrucava: "-Nen, tant d'arribar tard, arribaràs tard al teu funeral i tot!"

Un dia de petit trigà tant a fer cap a l'escola de pàrvuls on anava (la Bressola, es deia) que els altres xiquets ja s'havien llicenciats a l'universitat, n'hi havia qui feien d'economistes, de metges, de directors d'empresa, de caps de màfia, de bombers, d'infermeres i de malalts - tots tenien la carrera ben endegada, i ell, ves, aprenent les beceroles.

Un vespre va patir un accident de tren. Un dels vagons on no anava va acabar fet estelles i cendres rai; n'Ambròs, rondant entre els morts mig cremats, li ressonà a l'enteniment el repte tan sovintejat que havia sentit de sa mare la Quitèria. "-Nen, fins al teu funeral arribaràs tard!"

N'Ambròs, entre les desferres del vagó accidentat, va trobar-hi un cos semblant al seu; en la foscor, aquesta en barrinà: tingué la pensada de furgar a la butxaca de la jaqueta d'aquell home mort, a qui el foc havia deixat sense faccions... Escorcollant, va trobar-hi la cartera del quòndam, la subtilitzà i hi substituí la seua - ja em faig entendre: ara el mort portava l'ambrosiana identitat, si vull dir-ho molla faceciosament.

Després, sense cansar-s'hi gaire, se'n va anar.

El dia del seu funeral, tothom el plorava (tothom, vull dir, els quatre altres dibuixants amics seus, les tres o quatre dones i fills qui havia tinguts fins llavors), i sobretot, és clar, el plorava sa mare, la seua profètica, soferta mare, pobrissona. Quan ja l'havien sebollit, ell qui també, disfressat de revingut, de ressuscitat, malembolicat amb parracs rai, i malpintat de molt malalt a la cara, zombiesc, arrossegant lentament els peus espellifats, féu aparició rere unes lloses. Va dir, amb veu de fons sepulcre: "-Uh-uh-uh... Vinc al meu funeral; sí, ves, ja ho sé, una miqueta tard..."

Tothom el bescantà de valent; la gent li'n deia de totes: "-Estruç! Hipopòtam! Gamarús!" Tret que sa mare, li va agafar un esglai tan gros, pobra senyora Quitèria, que ja s'hi quedà.

Al cap d'una setmana, n'Ambròs, és clar, va arribar ben tard al funeral de sa mare. L'havien colgada i atapeïda feia pel cap baix tretze o catorze hores. Se'n tornà cap cot cap a sopar. Va arribar al restaurant a l'hora de l'esmorzar de l'endemà...

Va quedar de trobar's amb algú de vuit en vuit, però l'altre al cap dels anys es va pensar que potser n'Ambròs havia volgut dir de divuit en divuit o de divuit-mil centúries en divuit-mil centúries, car encara l'espera ara.

Era tan triganer, pobre home, que sovint arribava a ca seua, i la dona, en acabat d'esperar'l dies i dies, ja s'havia maridada amb algú altre, i ell mateix ja tenia una altra muller, i llurs fillets, adés suara nounats, ara ja es raïen la barba, i les filletes s'havien a llur torn raguts, amb raors esmolats o amb adients maquinetes cony-especialitzades, l'entrecuix per tal de no fer l'excusa de calcetes que no duien massa peludetes pel món...

S'havia casat no pas amb la qui s'anava a casar, perquè, és clar, sempre arribava tard als seus propis mulleratges i les núvies ja no hi eren mai, ans ho feia, doncs, amb qualque altra núvia també abandonada per qualque cagat o deixada a podrir per qualque altre anterior triganer com ell.

A les engatades o akelarres on els seus companys ninotaires s'engataven i es manegaven certes orgietes amb orxates encigalonadetes i amb altres begudes estupefaents, n'Ambròs hi arribava quan la natura ja feia mesos que havia totalment recobrat l'indret.

La natura sempre ho recobra tot, és clar. N'Ambròs féu una vegada una sèrie de ninots on, de vinyeta a vinyeta i de tireta a tireta, pastosament i fenyuda, la natura s'ho tornava a menjar tot. I quan tot torna a la natura, el secret del sobreviure és no caure a cap dels nous clots abissals que la salvatge natura abruptament no forma ni engalibeix amb eines i aixes catastròfiques i massa colossals. L'heroi, àgil, llambresc, fimbrós, isnell i musculat, de totes totes naturalitzat, cal que sàpigui saltar grosses distàncies i esquitllar's de greus perills, sempre defensant els altrament indefensos seus.

Indefensos seus, això inclouria per a n'Ambròs, els fillets i les dones, tret que la realitat de la vida mateixa era ben diferent de la dels ninots. Va arribar a casa un altre bon matí i va veure que el soterrani de ca seua era envaït per una inundació de gentada, tothom hi toquejava i hi apreuava els objectes que ningú no havia ficats a vendre. Es veia que el vent brúfol de la nit havia fet voleiar un cartell que hi deia: "-**Avui: tot ho venem**", que hom havia posat per a assenyalar una altra casa i, per comptes, s'havia encastat a la seua. N'Ambròs Móra va pensar: "-Ah, que collons, tant se val. Compreu el que vulgueu..." Mentrestant la seua dona i els seus fills feia setmanes que l'havien abandonat. Em sembla que vivien a l'Arizona.

Va trigar, fa uns anys, tanta d'estona de dur la pròxima vinyeta a un qüern

que figurava les noves aventures del Supermà de què n'Ambròs s'encarregava, que, en pic va portar-la, el Supermà ja era mort de la criptonita de la vinyeta d'abans, que havia romasa sense continuació durant (com dic, doncs) no sé pas els dies. N'Ambròs Móra havia morts així mants d'herois.

Signava els seus dibuixos amb el nom "Anant Comlaformiga", o de vegades solament "Anant", i sovint "An Ant" i tot, amb el gargotet deliciós del vuit infinit del gàlib d'una mítica formigueta dessota.

Es veia plaïble esclau natural de les infuses essències i substàncies del tarannà formiguístic - cruïlla i producte, causa i efecte de l'anar fent deliberat, de meta en meta una cama en acabat de l'altra, fent els vuits infinits de l'ésser pels còsmics giravolts.

Una vegada, així de recargoladament cardant la seua nova dona, va trigar tant a escórrer's que la dona l'endemà l'enviava a l'apotecari a comprar-hi cotofluixets per al cony i, anant com la formiga, xino-xanet, n'Ambròs no solament es va escórrer al capdavall de tres o quatre mesos d'arribar-hi, bo i demanant els cotofluixets a l'escandalitzat apotecari, un home molt lleig i antic, ans, en tornar a ca seua, la seua dona, després de rabejar-s'hi debades i demanar inoïts socors, no en feia tampoc pas pocs, de dies, que s'havia negada al toll de sang.

Era tanmateix un home astruc, n'Ambròs. Això de tindre sempre prou de temps val molt. Perquè a tothom qui veia pausadament li deia un mot tendre o altre, poc o molt tothom se l'estimava. El convocà el seu sobirà per a donar-li un premi o altre, i s'hi atansà al seu pas mandrós, triganeret i menja-sopetes de sempre, de tal faisó que en arribar a la sala del tron, ni el sobirà no hi era (era de regates a la Mediterrània) ni la dona de fer feines. En canvi, va veure un dels múltiples malignes cortesans (funesta quisca!) barrinant-ne una de molt podrida. Empastifava davall el tron una bomba pagellida...

Quan n'Ambròs arribà a la costa, el seu sobirà tornava a riba, com sempre el darrer (i de lluny, llas!) de la regata. N'Ambròs va xisclar: "-Tot és culpa, majestat, del tall del floc...!" I alhora, de puntetes, a frec de caure roc cairat d'escullera avall, li ensenyà, al seu sobirà qui encavallava el botaló com qui fa un virot de tres pams, el paper tremolenc d'un dibuix del veler reial amb els talls del floc, del petifloc i fins i tot del contrafloc que al vaixell realment (segons el seu humil parer) no li calien; eren uns flocs tallats i retallats amb estisores molt maniàtiques i preses de sobtades bateroles... El sobirà, en adoptar els nous talls dels (i als) flocs, a la propera etapa o escala de la

correguda oceànica, encara arribà més darrer. De fet arribà aitan tard que els cortesans menjamerdosos de la fastigosa soll, creient-lo mort i remort, ja havien nomenat un hereu qui, és clar, va saltar fet bocinets aitantost s'assegué al tron entrampat. L'agraït sobirà, en assabentar-se'n, atorgà un premi doble a n'Ambròs, premis que, afegits al del començament, ja en feien tres.

No tingué temps d'arribar-hi a temps. Quan hi volia arribar no solament el sobirà antic ja era mort, n'Ambròs mateix s'havia mort.

Va anar pujant al cel, i quan hi va arribar havia fet tard. El cel, claupassat, desnonat, invàlid, obsolet, havia estat doncs clausurat. Rere les portes totes de runa no hi havia tampoc res. N'Ambròs va voler dibuixar una darrera vinyeta... Es volia, potser, pintar alat... Tret que encara ara cerca el llapis negre entre les galàxies i els flascons esclataires, i les llets i els tinters, i els flocs i els flocons estel·lars... És, n'Ambròs, ara (tret que tothora tardana i triganera rai), una fort lenta constel·lació ambulant... Mena de llaç entortolligat, estampat amb relluents estels, fort balderament colladet al coll del firmament.

No sé pas quan arribarà ni on.

Fi.

(//||//)

(*Conte vint-i-u.*)

N'Eó Illot, no se'n canta ni gall ni gallina

Passejant amb mon pare, l'industrial Eó Illot, adés autor fort celebrat i ara, llas, escriptor oblidat... Em duu, per caminets gens fressats, passats la carena... Si era cap al tard, ara matina... Hum.

Em diu, l'industrial, mon pare, faedor a petita escala de maquinetes de fondre ferros, amb les quals hom pot fer-s'hi, doncs, aliatges sobtats - (només cal ficar al mateix forat metalls diversos i remenar la clau) - em diu: "-Aquella ciutadella a l'horitzó, cavà...?"

Dic: "-Quina, no sabia pas q..." Mes aleshores me n'adon - hò i tal, una ciutat, ausades, pas res a dir-hi, i a cap mapa que fos mai.

Diu: "-Aquella ciutadella, hi ha les al·lotelles més adients ni avinents de tot el comtat i comtats que comptos."

-De debò?

-Hò. Voldria que quan sigos prou gran, i mai vulgos casar't, te'n triessos cap de cap enllà.

-Qualsevol?

-Totes hi són bones.

-Doncs fet.

Tot i que encar som jove, sempre he tinguda curiositat de tornar-hi, a les envistes de la ciutat descartada - i adu fort gosadament de ficar-m'hi, a fe.

Dic a n'Eó: "Eó - (o pap) - em costa de tornar a trobar la ciutat de les al·lotelles tan fermes ni formosetes."

-Vols dir que ja ets a punt de pendre muller, als teus catorze anys mal fets...? Poc crec que en sigos prou madur. Lleixa'm abans dur't al cirquet...

(*Ara, doncs, ambient de circ. Pler d'aplaudiments. Musica lletja*.)

Fa el vociferador papissot: "-I ara escolteu-me, mossens i dones! Embolicat amb cintes incandescents, l'adolescent elefant - (no pas l'elefant adolescent, ull viu, que això fóra cosa per a circ vulgar, i el nostre: la goma!) - l'adolescent elefant, doncs, meravellós espècimen únic, escoltin! La glòria d'un poble decadent, ell, el paquidèrmic minyó! Amb el seu coll pastat, com qui diu, amb maons i ciments... I aquesta pell seua: l'enveja dels cactus més bròfecs... I els quatre pèls folls lluents i forts com anells de diamants... Què us dic...? Li guaitareu, si us plau, la trompa, la trompa...! La trompa, com amb caça-papallones evolueix pels arbres dels trapezistes, alt caçador qui tothom acolloneix amb crits d'escarafall...! I que la fa tocar,

prepotent..., com mai no sentíreu sonar cap corneta ni trombó...! I llavors en fa una fona esgarrifosa amb la qual - prou que ho veureu - com us trametrà el pobre home-bala-de-canó al cove dels pallassets...! Ep, doncs, som-hi! No val a badar! Guaiteu el projector com si us hi pengés la sort i el cel...! Amunt! Surt al cercle, Manel!

Fa en Manel: "-Khoo-hiiii-haaaà!"

Fa el vociferador: "-Manel, l'adolescent elefant!"

Fa la gent: "O-oh-h...!"

(*Silenci... Llavors refrecs de neguit... Llavors aplaudiments i ohs, que van fonent-se lentament al rerefons... A primer pla d'orella, l'actriu qui es queixa al vociferaire...*)

Fa l'actriu: "-També tu, gamarús, quina manera d'anunciar'l, pobre xiquet!"

Fa el voci: "-Què es foti, només és un animal, no fot?"

Fa l'actriu: "-Pel que fa a mi, t'avís que més respecte. I sense aviar gallets, i sense xafallosejar ni farfollejar ni pitofejar, enze, ximplet. O et denuncii davant tothom...!"

Fa el feraire: "-Oi sí, quina por, la gran diva...!"

Fa l'ac: "-Allò d'ahir teu del: *Cercle de foc que rostiria una mula amb plomes i tot...* Pse, brètol, si potser et pensaves que feies cap gràcia a ningú...!"

Fa el vo: "-Què diré avui? Espera't. Potser diré: *Un estruç amb escates, un canguru amb faldilletes, un cocodril amb barba, un microbi quec, una serp miüra: una serp miüra, és a dir, escuada, bon acudit, no fa... Una serp sense cua?* Ha-ha-hà!"

Fa la triu del piu joliu: "-Ves si és animal. Prova-ho; gosa-hi, i veuràs...!"

-Vine, que t'escorcollaré una miqueta abans no surtos. No fos cas que part de part dessota portessos la disfressa equivocada, ha-hà.

-Treu les manotes, brut.

-L'empassa-sabres prou s'ho deixa fer.

-Bona altra!

-Què més volguessis. Si ho sabies! Té una marrera que és la perfecció; gens rebentada, ni escaguixada ni feta malbé per tots aqueixos altre fiblons que volten pel món, una miqueta més tous i rosacis, si veus què vull dir.

-Me'n fot. Allò que jo tinc més amagat, ho guard per a encaterinar amb totes les de la llei el meu públic. Altrament, res. Impol·lutament franca.

-Això deus dir-ho a tots els teus amants.

-Envejós.

-Pots comptar... Si et penses que...

-Calla! Que el Manel ja acaba. Òspedrera, quina altra trompada s'ha fotut. Bah, bah, fot el camp del mig, que em toca. I anuncia'm com déu mana!

(*Aplaudiments incrementats. Després, fan figa. L'equilibrista, un estaquirot espitregat, torna de caure escarxofat, esparracat, els pèls tofuts del cul li tremolen com vibrisses set amunt*.)

Vociferaire (*cridant*): "-Mossens i dones: Manel, l'adolescent-elefant!!! Magnífic, noi! L'emperadriu de l'Índia, o part de part d'allà baix, no sabria quin preu donar-t'hi, jotfot - prou l'hem sentida mormolar - pas cert, Toribi...? Deia l'emperadriu, la soldana dels vint-i-set vels de seda primeta i virolada, deia: *El meu imperi per a aquest fenòmen criminalment seductor! Quant en voleu, mòrbids cristians...? Mon imperi val mig món i escapoló...!* Tant se val, nois, deixem la boja enamorada del matràs descominal. Mes ara...! Barrabum-barrabum... Ara, som-hi de bo de bo. Mossens i dones, alerta, car... La deessa del cercle de foc, la profetessa omniscient qui travessa les flames, ve a continuació - agafeu-vos-hi fort...! Ara que tenim aqueixa bòfia casolana qui vigila que no prenguem gaire mal, per comptes de la qui teníem abans, qui eren no sol forasters ans també els principals malfactors, i només hi eren per a defensar els lladres grossos, ço és, i els assassins i els ensotanats i els mitgesmerdes armats i els altres polítics..., per fi podem gaudir a cor-què-vols, sense por que ens fòton a la presó de les tortures inquisicionals només per haver gaudit tant...! Som-hi, doncs, desbocats! Amanits al gaudi supern, soberg! Aquesta peça és una troballa per a aquells sedegosos esbufegaries als quals

els abelleix aitant de veure gent despullada a l'escenari...! La primera escena s'obre en una sauna familiar... - (poseu-m'hi doncs musica fineta i carrincloneta, a tall d'allò que se sent en cap pel·lícula d'animalons on **el rabàs d'esmolats queixals diu al morerol d'ulleres de pam d'ample**: *Te'n recordes l'altre dia que confongueres per un nap la cama d'un camalluent...? Corries com qui té corrípies!* **On respon el talp**: *Marrec, i la raó que tens! Anava tan esborronat com aquell ressuscitat tot cassigallós qui hom dels sofres de l'infern molt taumatúrgicament no treu...!* I ara destapen amb bromeres i espetecs pler d'ampolles de xampanys, car tenen molt a celebrar. I es criden entre ells, car són a les tenebrors dels caus i no s'hi veuen gens - tot i que, és clar, ensumar's rai! I llavors el talpet perd les ulleres, les ulleres els creix cames i corren fins a perdre's per les galeries que s'escrostonen perillosament, i els animalons darrere, esbufegats, eternament perduts als infinits, a les inaturables espirals, tota dèria sempre inatrapable...) - tant i fot! La sauna casolana... Tota dolçors i tènues tovallolines de nansú i samit o de transparències esgarrifosetes... Tret que..., mec! Dissortadament, tots els qui hi van de pèl a pèl són si fa no fot homes, inclosa, transvestida, i amb matràs de cautxú, una dona, la qual - llas! - ja és una mica claupassadeta, per als gustets si més no dels canins envescosos a qui els abelleix de veure peces amb pocs pelets on s'escau - seixanta-vuit anys tocats i retocats...! Retocats, jotflic, i dic poc...! Ara... Ara, us n'adoneu si en sé...? Sempre pens en allò que és bo per a la companyia: atrec tots aqueixos altres afamegats bavallosos, i venem entrades a balquena. Calculava jo que n'hi ha força més que no pas de burgesos com cal, acollonits per les pistoles ensotanades dels encarcarats, qui no sé pas com collons s'ho foten - per molt que es mòron, sempre tenen descendents a trenc per a pujar i manar idènticament - (tot això a part que els de més entre els burgesos són ells mateixos els més envescosos i llepaculs dels qui els abelleix teca peluda i adu pelada a l'escenari - ah, baldament poguéssim deshipocrititzar'ls, potser per aventura bo i titulant la peça amb algun nom de Jesucrist qui reparteix alhora indulgències i bons punts per a la societat, incloses bones perspectives de negoci...?). Ep, prou! M'estenc en l'empatollada primigènia. Som-hi. L'important és l'arròs. L'actriu Manela en menja amb musclos crus en una taula que és un cercle de foc - qui es cremarà...?"

Dementre que l'actriu al cercle de foc feia les seues peripècies al voltant del foc i penetrant-lo un camí i altre, **l'anunciant cridava**: "-Tothom en fa estelles!" **I el poble als seients potser en col·legia**: "-De l'arbre caigut...?" **I jo acabava**: "-Tothom en fa estelles...!" I, efectivament, els tions giravoltaven per la volta de l'envelat en malabarismes de fer pixar al llit i, entretant, n'Eó, mon pare, em deia a cau d'orella que:

-Adés, el presentador, no fa pas gaires anys, abans l'ebrietat no l'en fes trist titella de circ, era un actor força acomplit; per a un paper de dona enfeinada, es féu instal·lar per aptes cirurgians un ample cony, negre i pregon - de cautxú, semblava - i l'altre actor el qual li feia d'home se'l feia espetegar de veritat. Estranyament el cony aquell, fi artefacte, li produïa orgasmes. A pleret agafava peix, vull dir, a mesura que l'obra guanyava públic, i doncs les funcions continuaven, els orgasmes creixien en violència. El presentador cregué parar boig. Sentia els animals d'enraonar pertot arreu. Quan tornava nit colgada a casa, per les cantonades i rere les tàpies, el sobtaven gats parlaires, i, si doncs es trobava amb cap gat mort i a mig podrir, els cucs qui se'l cruspien es parlaven aitambé, i es barallaven i s'entremossegaven ferotgement, i s'insultaven amb penjaments i renecs molt apujats.

Així capficat, una nit cabdal on s'atansava a la porta de ca seua - (devia ser el seu cap d'any i ell ni se'n recordava) - la seua dona li foté el gran esglai. Abans d'obrir la porta - tot era fosc al voltant - li va saltar la dona com una tigressa afamegada - disfressada horrorosament de festa - i el volia petonejar! El presentador romangué de pedra, a frec d'espitxar-la, incapaç de moure's... Encara pitjor. Quan la dona, arrossegant-lo, se l'endugué dintre, la foscor de la casa espetegà en llum - una llum d'enlluernar't a zero infinit en forat negre d'estel nan esclatat en l'absolut sedec, xuclent, del tot materialitzat i esbocinat en subpartícules grinyolaires - i ensems una gernació féu una cridòria que me l'acabà d'esmorteir. En pic deixondit al cap d'estona de jeure inconscient, es va anar passejant per casa seua sense reconèixer-hi ningú - tothom hi era estrany, i n'hi havia a betzef, de desconeguts, molts dels quals ja s'aparellaven per a ficar's al llit. N'hi havia vint o trenta qui, si fa no fa empijamats, ja es raspallaven les dents... I notà el presentador que hi havia molt de tripijoc entre les cambres... I que la seua dona devia jeure sota qualque munt o altre de cardaires... Allò era un eixam carallot d'abelles antropomòrfiques... Tothom empenyent tothom, tractant de trobar un forat... I el brunzir i la remor i el rum-rum... Em sembla que allò el va acabar de trastocar... El presentador escorcollà entre els calaixos de la calaixera... N'extragué al capdavall el seu uniforme de paracaigudista... Se'l posà i eixí al carrer... Quan arribà a l'avinguda era el migdia... El Solell lluïa... Les dones i els infants corrien a trobar l'heroic paracaigudista, li demanaven autògrafs, les dones li proposaven tota mena de tous badaments crurals i franques carranxes oimés - i certs viciosos infants, qui l'adoraven amb zel, un culet virginal. Al començament, el presentador caminava amb urc patent, dispensava benediccions, abraçades i pessiguets amb lliberalitat, sota un cel que s'arraseix, i un Solell més i més sangcremant... Llavors es girà una ponentada... Tot esdevingué lleig - l'oratge i els vianants... Passà l'actor llavors vora un cleda baixa rera la qual

un dels seus ex-amants jardinejava... S'hi atansà, es besaren lleugerament. Mormols o mots d'amor foren canviats entre els vianants, tots desconeguts ara, cap d'ells fent-li la gara-gara... Es tombà a veure què deien i era el cos de la seua dona, qui, malescapçada i estesa llonga com era a la banyera, davall la calç viva que gairebé curullava la banyera, es planyia en forma de bombolles de carn emboïgada que esclatava sordament i carrisquejava... Aquells fums metzinosos... Se n'anà a respirar a baix al jardí. Hi va veure el veí nou qui tornava... Era un gegant qui menava una moto immensa, molt sorollosa. El veí es va amagar a casa seua i, per comptes, al cap d'una estoneta, va sortir el seu amant (l'amant de motociclista adust), qui era un grassonet molt tou i afable. El va veure anar trencant amb un martellet els angelets de pedra qui el veí antic havia anat plantant pel seu jardí, i en acabat anar-hi ficant, per comptes, figuretes de deuetons orientals, molt més avinents a la natura humana, i portadors sense dubte de molt bona influència. Va saludar el grassonet... Li va demanar d'on treia aquelles astrugues figuretes, que ell, l'actor, també voldria plantar al seu jardí. Aleshores establiren conversa. El grassonet parlà del motociclista gegantí. Digué: "*-Ah, el seu posat sorrut, si sabéssiu la tendresa que no amaga...!*" Prou el cregué. I el lolita grassonet el convidà dins. El gegant clapava, no havien de fer gens de soroll, treballava de nits. "*Honestament*," digué el grassonet, "*les influències benaurades dels déus i deesses orientals clouen totes les nafres, tant les físiques com les psíquiques, sabeu...?*" Els tres es van fer molt amics... Un dia el gegant va tornar amb una noia cassigallosa darrere. Se la ficà al llit. El lolita grassonet, clafert de gelosia, l'endemà ja l'havia escanyada... Ara els dos, ben penedits, s'atansaren a l'actor i li demanaren si sabia com desempallegar's del cos de la morta. Sabien que la dona de l'actor havia desapareguda sense deixar clau. És clar que allò que ningú no sabia era com... L'actor aleshores va haver de pensar de ferm què fer, com transferir el fètid paquetot. Va dir'ls: "*-Nois, la morta la fiquem darrere; assenyaladament, al bagul del cotxe teu, Lolita... Hi cabrà amb escreix, a part que és un cotxe com n'hi ha milers. Demà és la final del supercampionat, allà baix al poble dels emplomallats. Hi haurà mig milió d'afeccionats pel cap baix. Hi anirem amb les plaques disfressades, no fos cas que ens enxanpessin les càmeres...*" Al vast aparcament de l'estadi, aparcaren aculats a un cotxe gros de plaques molt llunyanes. Tot xerrant d'esport i fumant i bevent cervesa i menjant llonganissa despreocupadament, alhora l'actor, d'esquena al vehicle aliè, fent el paper d'esbotza-baguls, n'esbotzà el bagul. Ara, un instant que no semblava passar ningú entre les fileres de cotxes aturats, els tres, isnellament, obriren el bagul de l'automòbil d'en Lolita, en tregueren el farcell, obriren el bagul del vehicle aliè, hi descarregaren la morta..., tothora xerrant i rient com afeccionats molt comcals a l'esport. Tancaren d'espetec els dos baguls. Abordaren llur cotxe. El ficaren ben lluny - tres o quatre milles - del vehicle

compromès. Pujaren els esglaons de l'estadi, trobaren seients a llur grada... S'assegueren a veure bellugar la pilota i, en pic s'acabà el partit, se'n tornaren tan feliços... Nogensmenys, ara es veu que, per les nits, el molt sensitiu gegant tenia uns malsons de caldéu. Veia la noieta morta i a mig podrir renéixer de les aigües estantisses d'un estany somort... La minyona no deia re... Tenia uns ulls tots voltats de negror i n'eixien raigs que calia interpretar metafísicament... Allò el terroritzava... El dubte, l'interrogació, el delicte, la delació... La por, la recança, el recàrrec... Quina barreja de neguits molt aferrats...! El grassonet va veure que només podia exorcitzar l'imatge repatània de la morta amb l'imatge alegroia d'una al·lotella viva... Va raptar una xicoteta d'uns vuit o nou anys... Quan el gegant tornà de la feina un vespre encara assolellat, es trobà al llit l'oferta verge... La seua verga adquirí mesures adientment gegantines... Adorà aquella aparició ressuscitada, i se la cardà del dret i de l'inrevés... En acabat, mentre l'homenàs sensitiu dormia apaivagat i sense malsons, el Lolita dugué la minyoneta malmesa ben lluny i la llençà... Al cap de poques setmanes, quan tot era una bassa d'oli molt domèstica entre ells, i l'actor es trobava enfeinat en parar la taula i enllestir la cambra i el llit per a un altre seu amic qui havia convidat per aquella nit..., se n'adonà esfereïdament que, rere els vidres de la terrassa, el carrer propi i els carrers dels voltants - la terrassa tenia bon camp visual, la casa mateixa damunt un tuc - i totes les voreres, s'omplien de fastigosa bòfia... Tot de vehicles oficials, tot d'uniformat armat i mitjamerdosament ensumant amunt i avall... Amb cares rebregades de ràbia, amb l'auto-presó de finestres reixades i rodes de tanc, els maleïts envejosos de la bòfia esbocinaven i xemicaven totes les figuretes de pau al jardí. L'actor també ja es veia descobert, amb l'ànima tolta, el coll oscat amb osca gairebé total ja d'ençà de la primera destralada, i catacrec, i bona nit... Mes no. Venien a enxampar el gegant i en Lolita. Les proves i les anàlisis obtingudes de les lleterades trobades als orificis de la xicotella desminyonada ans botxinejada deien que els resultats s'adeien gairebé amb tots els ets i uts a la composició genètica del tenellut, grollerut motociclista - la bòfia (qui en sap un niu d'estudiar palters i rumiar-hi anys i panys) s'havia celada entre els obrers de l'indret on el gegant treballava, s'havien apostats al canfelip, havien esperats que el gegant hi anés a cagar, n'havien estudiat i perensumat el cagalló, etc... Tot era molt ben explicat al juí que els feren, als tres, car la bòfia els imputà també el crim de la noia corrompuda trobada no pas al poble dels emplomallats, ans molt més lluny, a l'indret dels glaçons imperturbables, d'on el vehicle violat venia i anava... I algunes de les petges dactilars concordaven amb les del veí actor - o en Lolita afluixava i se n'anava de la llengua per cap descuit...? Qui sap...! La qüestió que tots tres es negaven a acceptar el crim més gros, no fos cas que perdessin el cap... Ni trasllat enjogassat de la morteta ni doncs col·laboració veïnal. Res de tot això no deixelen ni accepten sisquere

tàcitament. Ni viatge al supercampionat ni orgia en resposta a la satisfacció en acabat de la feina feta. Tret que, és clar, el dia on argüien no poder despendre prous calers en llur favor (en tot cas no prous per a llogar cap advocat de prou mèrit), i doncs l'estat els forneix defensors *pro bono*, i per tant força dolents - el dia doncs on s'asseuen davant el jutge..., qui reconeixen com a un dels defensors que d'ofici no els toca...? Era l'home qui s'asseia a llur vora el dia del partit del supercampionat, el mateix home damunt el qual abocaven a la falda - per sapastreria lolitenca - tota una safata amb tres gots de cervesa curulls i tres entrepans molt greixosos de salsitxa amb pasta de tomàquet i mostassa...! Qui anava a contradir'l...? I qui els anava a defensar amb gens de dèria ni d'enrònia ni de positiu interès...? Acabaren prest i malament. Ell a la fosca garjola per a vint anys. El gegant i el grassonet, hom - tots nosaltres; l'estat! - els anorreà, coll arranat. Pobre home, en sortir de la presó, ell qui havia set aquell actor meravellós, no trobà altra feina que aquesta de ninot de circ de mala mort. Ara ja saps qui és i que amb noietes sovint no si val a jugar. Au!

Patètic parot, tenia llàgrimes als ulls tantost acabà la seua historieta i tothom espetegà a aplaudir... No l'aplaudíem pas a ell, és clar; aplaudíem l'actriu qui suara havia lluitat tan ardidament contra el foc i les fustes com més anàvem més roents...

(*El vociferaire anuncia Toribi i Tudurí, el dos pallassos. En acabat, a l'agre de la fada funció, i sense tindre'n gens de ganes, els més joves érem tanmateix els qui rèiem més fort.*)

En Toribi i en Tudurí xerrotegen de llurs experiències traumàtiques de petits. I les pitjors, asseguren, tingudes al circ.

-A mi (*féu en Tudurí amb un espinguet*), embadalit i bavós amb una de les boniques dames destres en equitació, una de les seues envejoses eugues m'hi etzibà, als dídims de baix, si veus què vull dir, una guitza que em dugué a l'hospital i em deixà anorc.

-Doncs a mi pitjor (*féu en Toribi*), veus aquests dits que no ho són...?

-Són llúpies i amb prou feines, Toribi.

-Doncs, Tudurí, és que volia fer mamballetes a favor de l'ensinistrador, i un tigre poixèvol i enfellonit féu un bot i se me les menjà de viu en viu.

(*Continuaren entaferrant dicteris contra l'activitat del circ i la beneiteria d'anar'l a veure, i ningú no reia gaire. Només qualque vell i vella cruels.*

En acabat, canviaren de coll i organitzaren una peceta de teatre: qualque farsa sonsa i obtusa, sens dubte.)

-Companys (*cridaren*), una casa de dos pisos, la qual, per tal de facilitar-vos mentalment la cosa, distribuirem i anomenarem així: a) de la planta baixa, en direm primer (llivell); b) del primer pis, en direm segon; c) del segon pis, en direm tercer... I així anar fent.

-El senyor Moloc Llenya és al tercer, treballant al seu despatx, entre paperam.

-La seua dona feineja al segon. Ara es diu Culada, encara que de jove es feia dir Imma, però sa germana Montse va descobrir un bon jorn que prou era més comcal i catalanesc de dir's per la darrera fracció de nom que no pas per la primera (que era cosa aixarnegada), i doncs començà de fer's dir Rat, on sa germana féu semblantment i...

-Al primer, truca un home.

-Truc, truc, truc! (*féu en Toribi*).

-Qui hi ha! (*féu en Tudurí fent-se passar per na Culada*).

-El senyor Moloc Llenya...?

-No he dit pas "*qui voleu?*", sinó "*qui hi ha...?*" Carall de déu, sou pas sord!

-Son cosí Perot.

-Qui?

-Son cosí Perot.

-*In petto, vós*: Això m'ha semblat que sentia. Quin nom més carallot... *Molt més fort, vós, cridant cap a dalt*: Moc, Moc, Moloc!

-Què vols? (*féu l'anunciador, molt greu, fora d'escena*).

-El senyor Soncosí Perot a baix...!

-Soncosí...? No en conec cap...!

-Escolti, senyora, son cosí d'ell, sap...?

-Son cosí teu...? Ai, vull dir, ton cosí, ca...?

-Quina dona més badoc...! Ara vinc! Ah, Perot! Anem a dalt, que xerrarem. Tita, et sabria greu de dur'ns-e res per a beure?

-Per a manguis, suc de tomàquet, "*Matilde*", si li plau (*féu l'home Toribi*).

(*I ara potser - mes potser no - caldria dir que aqueixa Matilde era la dona qui mon pare havia tinguda abans, o abans d'abans, de la qui ara té - la Culada, o la Rat, o l'altra...*

Dir així mateix que aquell equilibrista tan ultracuidat, espitregat, escarxofat i estavellat, amb els pèls tofuts capllevant-li per l'estrip, és el capdecony amb qui la Matilde va fugir - com vibrisses d'esfínter desarrelades i endutes pel clavegueram sobreeixit tots dos foren rentats cap a l'oceà del mai pus... Tret que l'equilibrista presumit tornà, mes mai na Matilde, perduda pertot altre que a l'enteniment molt endarrerit d'en Perot, capellà.

Mon pare i la seua maquineta de fer fondre produeix de camins estranys aliatges, no us dic pas el contrari.)

Tudurí: De tomàquets poc que en tinc. En tinc de prunes, però.

Toribi: Perfecte.

El vociferador: "En Moloc té tres dobles. (Un dels quals n'Eó Illot, industrial francmaçó.) I 25.000 soldats catalans, escollits entre els millors - prou disposats per a qualsevol cosa que calgui - molt professionals - hom els encarrega totes les accions de defensa molt perilloses - idò, molt respectats, molt catalans (ja ho he dit)... La Culada és una dona molt filòsofa i qui llegeix pensaments molt profunds - sovint, tota la nit esperant que el seu home impotent (el Moloc flonget casolà) (impotent però psíquic, de potències mentals molt mal·leables) trempo en trempera física... Enmig del pensament molt profund, a ell se li aixeca..., ella com un espetec ja el munta - llavòrens orgasma o no, mes a l'altre se li acaba la trempera tantost li pensa en quelcom diferent... Ella llavors hi torna, amb la filosofia, sempre amatent, sempre a l'aguait; fins a una nova majestívola trempada..."

Molt a prop, darrere nostre, gairebé damunt, sentíem les veus rasposes dels vells i velles cruels. (*Qui és lo Jup...? Lo Jup és l'avi dels vells.*) Lo Jup deia

facècies grasses i criminals i les velles desdentegadament se'n reien, les trobaven fatals.

Deia lo Jup: "De dalt estant, déu vol occir, i poc que hi reïx, aquell carallot de profeta amb faldilles de les deu banalitats - amb el llamp ni l'escallimpa - amb l'esllavissada, no l'endevina ni amb un trist mac - sense ni un blau se n'ix, doncs, el mec. Al replà, a recer, el profeta sanguinari li fa pam i pipa; després es repensa, s'aixeca les faldilles i li ensenya el cul, se li obre de galtes, li etziba un pet esllenegós. Així es revenja de més a més: les deu banalitats les re-escriu en clau de broma feridora...

"Fa el fanoc profeta enfaldillat: **U**, tu. No mortriràs pas poc.

"**Dos**. No esmentaràs el nom del capdecony més gros sinó debades.

"**Tres**. Et percardaràs, per poc que pugos, tot allò que se't foto davant.

"**Quatre**. L'ase del teu veí, llepa-li el cul, menja-te-li els palters, fes-te'n pessigolles al nas amb el plomallet de la cua. I sobretot no et mocos sinó amb fenc, com ell.

"**Cinc**. Menja el primer que trobos, per poc que en tingos prou ganes - esvortons i altres afolls llepolia sana. Ara, no fotos malbé re (*això sí que és pecat!*)

"**Sis**. Falorniare qui trobos, esllengua'l, i marca'l amb la marca de l'emboiracervells: que tothom el fujo ja de tres quarts de quinze.

"**Set**. Mare i pare són prioritaris quant a les teues caritats - ni caldria dir-ho, collons.

"**Vuit**. Tes filles i tos fills esquerats mai els regalos ni als armats ni als ensotanats. Si no saben valdre's, mata'ls amb totes les de la llei, com cap inútil gos ni verinosa serp.

"**Nou**. Descobreix els mecanismes, que no en romango ni un d'ignot...

"**I deu i mig**, tu. Sempre torna-te'n."

El vell nauxer Eó Illot, i jo, son fill molt aimat, asseguts als seients de bambú d'un circ qui tot trontolla al grat de l'huracà. Sota els seients, hi ha ollals, com si tothom ja es pixa - no pas de riure, de por i de suor.

Na Judit, na Salomè, na Tomiris, les tres cantants del grup de les Escapçadrius apareixen a escena a l'estona de l'entremès. En aquell instant la ventegada s'enduu el tendal. Nus. Nues. La festa no sols continua, s'incrementa exacerbadament.

-Pap (o n'Eó), no has viscut mai a la ciutat albirada...? Fic messions que allí no s'hi abaten tan cruels temporals.

-Fill meu, allò és paradisíac. Ben dejorn hom t'hi donarà permís d'accés.

-Albíxeres.

Cel esclarit, l'endemà m'hi atansí; una mica més a prop, en veig frisos i cornises, i estàtues del capdamunt de tot. Els frisos són d'un verd fluix pintades, les estàtues tenen un verdet una mica més fosc. L'estàtua més enorme és la d'un cap d'en Júpiter amb barba molt blanca. A l'instant que sonen els senys, tots els qui entràvem a la ciutat, cua llunyana, ens aturem. Les ràdios dels camions aturen la xerrameca. Guaitem cap a ciutat. En Júpiter es pentina i fuma. Les estàtues i relleus prenen vida, es vinclen, enraonen entre ells, es fan sociables, d'estàtua a estàtua i de relleu a relleu. L'embús és impassable.

Torní doncs esporret i mà-buit a casa quan encara hi era el dia abans.

Em diu mon pare, l'industrial Eó: "-Te n'enyoraràs fins que no assoleixos de ficar-t'hi."

I té tota la raó.

Mon pare té un iot llarg a bastança, amb el qual ha fet cap i port adu al Japó, justament on jo fui concebut. Al Japó, si hi has encès un forn, ja no saps mai més apagar'l - l'únic si de cas és l'habilitat que adquireixes a sàpiguer'l mantindre mig encès mig apagat per ço que ni t'ho encengui tot ni et dugui, escarrutxat, al desesper i al sovintejat suïcidi - els japonesos ens ho creiem tot, som molt fàcils d'engalipar; el circ ens lleixa tots bocabadats i somiosos de mons enjondre on la lògica és altra, fins i tot més absurda que aquesta on, incrèduls, fem xup-xup.

N'Agnès Mascarell, la més bonica ans avinent de les seues concubines de l'instant, em vol acompanyar la propera vegada que m'aventuri a la descoberta. Diu que ha vistes recentment inescandallables pel·lícules d'elegants insurrectes farcides, i que a ella també li convidria qualque episodi prou ponderós.

Segons en Pirró d'Elis, hi ha el món que perceps. Mes... Quin món percep tothom altri...? Quin món percep el despitat...? I el despietat...? I l'escarransit...? Si no n'ets, no saps a quin món viuen. Ara, un cop n'esdevens - despitat, despietat, escarransit - si pots, per sobtat escunç, per qualque malaltia de l'esperit, llavors hi ets, hi ets...

-No sé pas si ens entendrem, pap, amb n'Agnès.

-Posa banyes a cada instant adient. Ahir em va donar la bossa que l'hi portés a casa; llavors com s'ho faria..? Ara no tenia doncs ni les claus ni les pintures del maquillatge; la dèria la prenia; s'havia quedada cardant amb d'altres, dos o tres homes ballant-li al voltant... Te n'hauràs d'espinyar. Educar una dona és un dels primers deures del jovencell qui gradua a adult.

-Comprenc, pap.

-Ecara vols anar a la vila de les minyoinetes eixeridetes...?

-Només em vull morir.

Pelant-me-la al llit, se m'esfumaven les esfereïdores imatges d'aitantes de damisel·les a l'illot atlàntid i llavors m'eixorivien les carnoses imatges de totes les sentoroses mullers de mon pare. "*Diumenge, el moc em penja; guaitant el Barça sóc filagarsa; puça d'esquinç em vull amb patins de lleterada de la nit fins a l'albada*." En acabat de cada escorreguda sóc capaç de compondre (*pondre amb qui altre? La polla musa, deu ser)* excel·lents poemes.

I ara, espiritualitzat, m'adormia com un angelet de jardí.

Enmig del somni, abans d'eixavuirir, la cua de l'ase em feia pessigolles... Em desvetll amb un sotrac.

Dic: -Mama! (*No li diria senyora Agnès, com m'havia nogensmenys dit de dir-li. I volia abraçar-me-li*.) Mama, conduïa massa lluny i perillosament i en situació cabdal (de vida o mort, cavà?), només per a tornar a temps a l'indret d'inici, per tal de començar aquesta vegada amb bon peu. Mes me n'adonava que enmig de la ferotge cavalcada no hi veig ni de l'un ull ni en acabat de l'altre...! Em voldríeu, senyora Agnès, interpetrar el somni, o si més no deixar'm abraçâ'us per fer'm passar la poreta...?

L'havia trobada no pas al dormitori, ans repenjada a la porta del canfelip. Insultava mon pare: "-Mudes la pell com la serp...? Fa ja tres hores que hi ets!"

Sense reptar-la, l'esmén: "-Ja em perdonareu, mes el mot no és pas *que mudes l'exúvia o la despulla com cap serp?* - el mot és *que cagues veta...?* I sapiguéssiu, madò, que qui hi era tres hores, enfonyat i pelant-se-la al canfelip, bo i esguardant les calcomanies de les dones cuixes enlaire i pits amunt enganxades a les rajoletes, no era el pap, és clar, ell rai, qui té dones a dolls, era el tit, senyora, el vostre molt humil servidor."

Em va fotre un parell de mastegots. Mes sabia que n'Eó, mon pare, m'estaria d'allò més agraït.

Dormia somrient. I la cua de l'ase em tornava a pessigollejar davall lo nas. Somni relligat - traça que en tinc. Trobava l'esdeveniment prou important per a fer'n una nota mental. Les pessigolles s'incrementaren com a l'hora fortament bategosa de llepar l'ham qui am de l'imaginària dona sentorosa qui colc. (Dic sentorosa per flairosa - mes més punyentment flairosa: sentorosa.) L'ase bramà. D'on em despertí. Els pèls del nas m'havien crescuts llargs i llongs com els de les orelles. Correguí a retallar'ls amb unes estisores. L'espill se'n rigué, els ulls em feien pampallugues, perdí una estoneta el coneixement. Collons, avui, si en sóc, de lleig...! Fotia la cara boteruda. Me'n torní a clapar. Fins que em passés el vel malastrugós, o fins que em morís... Un dels dos havia de fer cap abans de l'altre. El primer s'esdevingué. Si doncs això no, tampoc no ho podria contar.

-Passi-ho bé...

N'Eó se n'anava a la fàbrica. I jo darrere, corrent.

Al tren, parlant als treballadors, amb el seu aire de superioritat incontrovertible, que era acceptada generalment, i pel tit molt admirada. Fins i tot, no sé pas si ningú altre dels poc perspicaços operaris se n'adona... Me n'adon que no toca del tot dempeus a terra. Lleu levitació. El cofoisme l'umfla i el fa lleugerament surar. N'Eó Illot, mon pare, com més anem més adulat.

El didal ple de clotets del delitós vertigen se m'introdueix per l'esfínter jussà. Tots els treballadorets qui gosen em toquen d'esquitllentes el culet, m'estreben lo pipinet. Vaig per la vida trempant.

Quan només tenia quatre anys - i mon pare negociant era president de la

Societat d'Amics de la Guinea - mon pare, en esdevinença del concurs de beutats a la ciutat, hi féu doncs vindre, de la Guinea, una negreta molt lluent i flairoseta. La teníem per casa (a la cambreta dels convidats), i hi caminava nueta. Mon pare se la cardava pels descosits, i també la meua mama d'aleshores - és clar, qui hauria pogut pairar's d'aquella enlluernadora llepolia tan a l'abast! - a mi mateix, amb prou feines llavors lluny de les incomptables mamelles si fa no fa maternes, encara ara la boca se'm fa aigua, com si tornc a ésser mamerri, i un deler de llepar precioses secrecions em pren com un desig de respirar sota l'aigua. Vingueren al concurs beutats d'indrets aitan remots com el Coll de Nargó i la Conca de Tremp, i d'aitan a prop com la Vall de Barravés (d'ací sempre hi venien les xicarrones més coindetes i finetes). Guanyà nogensmenys la lluent negreta del conyet glabre i vellutat, i aquella nit allò fou una festa... Tothom hi cardava amb tothom i el tit va poder-hi flairar vint-i-vuit xones (més o menys veroses o lloquetes) pel cap baix. L'endemà n'Elisenda Furufú se'ns morí d'una insolació. L'estiu a Lleida, a les piscines de les basses, l'immensa xafogor, allò li fou mortal - immortal (per a manguis, doncs) negreta qui colc ara que m'adreç també al mateix clot amb pas geperut.

De sobte silenci t'acull, i després... Terrissa qui cau i s'estavella i es xemica en mil bocins. Se m'enxerinen els pelets del clatell. Veig el caliu als fogons. La cuina, tèrbol escenari d'un crim, com al teatre.

I ara un moment que no té fi. Ens adonem de l'absència de la dona a l'hora de sopar (la dona, ma mare); tots som a taula; cal tanmateix esperar que faci cap...

-Encara no ve...?

-Potser ha tingut un accident.

Mai més no la veierem. La cuina neta, relluent el terra encerat, com les cuixes de la negreta qui guanyà el concurs de beutats. El sacre col·lectiu s'enfeixugueix, em plany, se'm compadeix... Pobrissó (jo), qui ha perduda sa mare, donota qui fugí i mai se n'ha sapigut ni...!

Visitàrem el cementiri. "-Llegendària ciutat daurada a les envistes! (*Passant el pont em record que vaig cridar, xiroiament, un pessic enyorós*.) Prou la reconec!" I aleshores hi vaig veure (oi, pap?) tres coloms rosats qui suraven i curaven durant un instant dels morts, un per un, amb molta de dolcesa, suavitat; els cadàvers de fresc, els nous cadàvers, els cadàvers per sebollir aquell mateix matí, s'embolicaren miraculosament en toves rosades plomes...

-*Aqueixos tres coloms eren la trinitat de l'esperit sant* (això em digué una monja, en un to imperiós, els ulls d'un dur de diamant apagat).

Mon pare, n'Eó, em desdigué: "-Nen, no era cap monja. Era la deessa Minerva, amb un davantal de maellera, ple de taques de greix, de saïm ensangonat."

O potser era una de les seues putes.

I ara els taüts, i llavors les cares dels nínxols, tots escrits en un llenguatge oldà - qui el desxifrarà..., qui en confegeix els maleïts caràcters aliens...? Un polsim groc em fa eixavuirir. N'hi ha pertot arreu al voltant dels morts. És antú: un mata-rates; les rates en moren a betzef.

La senyora Agnès em repta que m'he pixat o cagat als llençols. No gosa dir que és resseca lleterada - de fet és eixarreïda piràmide de lleterades supermeses, llivells de grisors diverses, del burell més fosquet al mig callol de borrissol de cony de rosseta. La veig (l'Agnès) amb baieta de mànec que neteja l'espona dreta del llit, la que és a un peu del racó i la paret - hi ha ronya negra d'anys, és ara un cau de bestioles verinoses - el racó, vull dir, i el sòcol mig podrit sobretot, part de sota - teranyines i niuots, linòleum ronyós, brutícia negra, llepissosa, encastada d'anys...

-Senyora, tot el que foteu ho foteu a tall de greixosa Minerva. (No crec pas que m'entén - vull dir, molt sapastrement.)

S'aixeca la faldilla, i m'ensenya el cul; es vincla envant, i m'ensenya el cony, rosat, pelut. Me'n vaig sense perdre un instant al canfelip a pelar-me-la.

Asserenat, repòs entre els llibres a la cambra de darrere, tan assolellada - s'hi ouen ocellets - llur xerroteig..., que ara confonc amb el garlar dels infants asiàtics, amb qui adés bescanviaves noms, en llengües barrejades - indonesi, malai... - totes prou bones, totes prou meravelloses...

A un li enseny un nyanyo, ell diu: "-*Buing!*" Li dic: "-*Bony!*" Un altre em mostra al fris un nyap, i diu: "-*Garup!*" Assenteixc, eufòric: "*Grop!*"

Sempre les mateixes aproximacions... Tots ens en riem. Mon pare es carda les minyonetes asiàtiques, les germanetes de mos companys. Estic xerrant, com un pardalet, amb la minyoneta agradosa, una bona estona... Llavors em diu: "-*A ton pare se li pela el ventrell, mal senyal...!*"

Vol dir que aviat se'm morirà. Ja em veig desemparat. Per això quan se'n va de casa, li corc darrere. Vull anar a tot arreu amb ell. Fins al cementiri i tot.

Li dic: "-N'Eó (o pap), m'he adonat al tren com levitaves. N'estic que encara en bad ara."

Fa: "-Venim-ne de raça - els nostres, empeltats de sangs d'aus dinosàuriques... Visquérem en cistells, cada família en un. Eren cistells prou grossos per tal d'aniuar'ns-hi tots plegats - cada boldró de família el seu. Hom els penjava (els cistellots) als trebols de les cases. I no érem atacats per les rates, qui llavors eren monumentals, hipopotàmiques."

Ninots al niu. M'aesm espiant del caire del niu estant, amb una mitgeta cara de xagna, a frec d'ésser estimbat molt traïdorencament i insistent per un mal germà, un cucut amb banyes cargolades de boc.

N'Eó m'assuaja: "-Més tard esdevinguérem ínclits saltadors. Mai no patírem de vertígens ni d'andròmines. Saltàvem des d'alts trampolins - vint metrots d'alçada o pus - damunt la coberta d'un submarí, al cresp molt sem - revera, a la vera superfície acerada - sense paracaigudes - impecables: cap dels nostres mai no se n'esguerra - ni un esgaldiny de por, ni una esgarrapadeta de mal agullar-s'hi - i això que ho fem repetidament, planejant, com muricecs, com qui salta daltabaix i tanmateix sap atraçar's com cal, orientar's, caure on toca... Sempre doncs incòlumes. Els Illots, naltres, fill meu, individus sense parió aumon. Molt catalans."

Mon pare, el qui em promet la totalitat del cony de la Terra - dona cardívola, cardable, per cada Illot cardada. El seu pipí com el meu, actiu a tota hora. Un xi gruixut qui talla i talla, cada cony una osca, una entalla tallada pel xi lluent qui secreta lubricant i lleterada.

Em diu: "-Amb xi gens esmussat o amb raor faitís, d'esmolat llos, tallem la romeguera monçonegaire pels volts del cert - ausades, amb la mà a la bragueta tenim l'atuell jugulaire a la pingueressa..." I se te me'l treu en un tres i no res, i allavòrens te me l'escapça - la rampoina baldera, ep.

Som així de bons filòsofs. Els Illots. Els catalans. Els almogàvers.

Mon pare, no pas cap bufaforats qui es perd en forats soms, sense substància. Sempre a la mel. No confon buina per boina, mai no em porta en doina...

Me l'havia pelada i ara composava un poema. Una de les minyonetes

asiàtiques, qui mon pare (pagant sa mare) sovint es percarda, duu una ditada vermella al bell mig del front. És l'ull pineal del déu totveent, omnivident. "-Marques vermelles, prou sé on n'hi ha - a Torroja, o terra-roja, de bous qui foren mortrits i s'hi esqueletaritzaren: llurs ossos i caps d'un vermell viu, com ara vernissat i febrit - ara el colpidor record en roman, petrificat, marcant la terra - indrets maleïts, on qui mata braus es dut a torturar pels qui estimen les bèsties bones, déus disfressats."

-És cert que mai no veia (ni aesmar-m'ho podria) vaca ni bou ni brau, ni boc ni ovella, ni oc ni girafa, armats amb espasot bare i llarguíssim, o amb metralladora fumejant, o amb canons i amb helicòpters i bombes de massiva destrucció volpellament tele-atraçada.

I després somric. Ara sé que les noietes són bèsties bones... Em ve a l'esment el gegant esbotza-hímens, amb la seua moto vermella, i d'apèndix el seu drudet - el lolita en Lolita - amb el seu cotxe verd... Que bé que conduïen ambdós...! Els vehicles, cascú el seu el sap fer vindre o anar-se'n per curts trajectes, inconduïts - el guiaire fora del vehicle! - per inducció mental doncs - els vehicles només empesos i adreçats, atraçats a força de raigs d'ulls, o millor d'ulls pineals, d'ones mentals - els repleguen o desvien amb els llambrecs i les mirades - engegats i corrent sovint com bòlids - i mai no anant de bòlit, tan ordenats; cap accident no provoquen sinó totalment volgut; altrament com més gent acut, com més la voluda s'espesseix, qui tolera l'atapeïment...! Com més som de gom a gom, llavors ell (n'Eó, mon pare) pren el tren, i ningú no l'hi reconeix, un obrer més sota la gorra, ara sense levitar.

No m'enganyarà pas l'enganyador. No em pop pas el dit. Sé de qui vinc. N'Eó (mon pare) amb paraigua vell, disfressat d'obrer, de nou per Perpinyà... Em diu: "-Era un paraigua màgic. De paracaigudista. Pensava haver comprat el mateix que tenia adés, però l'antic l'havia deixat a l'altre món, i aquest, ausades, era lleugerament diferent... Quan em llenç al buit d'ençà del capdamunt més alzinat de la torre del castellet..."

Mon pare (n'Eó Illot, dels Illots mig muricecs), tal agilitat...! Es despenja dels teulats, s'esconilla entre les portes, amb gran facilitat, i convertit sempre en un altre... Entre els isnells entra-i-surts, ha esdevingut incognoscible, i embla el que vol, de passada, volant ras, s'emboteix objectes al cos, sempre felí, furtiu, ombrívol..."

-I no caigueres mai a cap pou...? Així és com moren els insignes paracaigudistes, o empalats pels parallamps.

-Dins al pou hom hi trobarà cada antic os; serà l'incest comès totjorn per la marastra; en esdevinença de canvi, hom querreix amb precs i llaors, mes hom té tothora Mart ascendent pel seu astre.

La senyora Agnès, de patac i d'espetec, amb els ventalls dels oronells bo i manxant ferotgement, se'm llença tot somiant sobre. Vol tallar'm, em pens, lo pirulinet.

-Sóc Hiparc, greu poeta grec, vantant les mallerengues, llurs boines, i les onze mil vergues dels gegants qui ens pariren tots plegats.

-No vull sabre qui ets, mes qui és ell, tan menudet i sempre tan espatotxinet...?

-Mon pipí. Es diu Strel. És el Pipí Strel. Muricec grogós. Groc Gial·lastre, candent, a frec sempre de grogament deslleteratar's per l'agermanament occitano-catalònic o pels ulls de vellut i el nas umflat a la xona de les negretes beutats màgiques.

-Cony vellutat i pipeta umflada.

-La seua pipeta més llarga i ampla que no mai mon pipinet i tot!

-Doncs sí que fotrem goig! (*Exulta la senyora Agnès, ma mare, i el gruix d'un coltell em deprimeix una miqueta pus el cau del melic.*)

M'agafaren cagarrines. Ara em dic Narcís Agre... Tot ho guait al cresp estantís de l'estany putrefacte del meu ésser somort, accídic.

Em cordí, em tapí, m'emflassadí, m'embolcallí, com capoll, i em desdiguí. "-Ja em perdonareu, senyora Agnès, no volia pas dir les onze mil vergues gegantines - volia dir, molt més piu, el martiri dels onze mil ciclistes - al cel ascendiren en bicicleta."

Allò, aquell exabrupte, aquell exvot grotesc per la meua llengua impia afaiçonat, la treu de polleguera. Arcaismes, atavismes, embranzides avials, escares sobreixents de bull-bulls càustics del temps on érem encara més animals que no pas ara, la toquen amb orgull de rellotge. Amb el ganivet féu suca-mulla al meu melic. Merda i sang ixen de mos budells esbotifarrats. "-M'escomet el lleig miratge...! (*Això clam i que:*) Em febreix la febre la pell mòrbida com adés la salut vital febria el vellut al cony de la negreta..."

Dol ajornat, sobrevisquí. Un ventall em dava comiat de continu, unes crosses es repenjaven desvagadament. Eriçat d'agulles, esperonat com cap ase esquerp, em desvetllí a l'esquàlid hospital.

La dona nova de n'Eó es ventava per la xafogor, i feia cara de glatir pregonament pel malcarès que prenia la meua sort; a cada cop de ventall els seus cabells negríssims esdevenien lluents corsers llors d'apocalipsi; les crosses corcades es veu que eren del veí allitat, ara versemblantment cucat també i no pas menys cadàver que ja no eren les viandes que havia rescatades ahir del rebostet de la cambreta dels convidats; les minyonetes de la veïna havien entradetes a la cambreta també a jugar-hi, tornaven de la dutxeta i encara no s'havien ficades les calcetes part dessota les faldilletes lleugeretes; vaig romandre una estoneta embadalit esguardant-me-les mentre se les embotien (les calcetes), tot xerrotejant, i llurs fufetes llises em feren saltar el cor de goig; estava alhora content que n'Eó, l'industrial, l'ex-autor, mon pare, no fos part de per allí a desminyonar-les, pobrissones, amb permís de llurs mares, és clar, ben pagades sempre; em trobava molt eixit, clafert de verriny; vaig xiular cap a la gossa i ens vam tancar a l'armariet fosc del rebostet; fora, les xicotelles jugaven a coudineta molt seriosetes i comcaleretes; la gossa i el tit férem l'amor: és a dir, ens acaronàrem fogosament; ella em deia, amb cald pudent alè de gossa molt carnívora: "*-Guaita'm els múltiples pits!*" Volia dir: millor doncs (si més no pel mer nombre d'unitats) que no cap dona només bi-mamellada, per molt grosses que no te les foto (les mamelles); ara bleixí d'enyor i de resignació, apartí els ulls repatanis cap als tubets i les agulles que em volien grotesca garota, o gàrgola tova - com dic, tota aquella eriçaó d'aparells fiçosos i punxents era doncs així mateix jo - un coixinet d'agulles si fa no fot (molt amagadament enjús) humà; cada punxa d'esmolada punxària l'adoperava doncs eu - tots els virots o viratons els amprava doncs eu, sense fer'n molla d'estalvi - totes les agulles se m'agullaven i m'encertaven i em conduïen, a glops de sanglot, sangs.

-Quin sant Sebastià de pa sucat amb oli no fas, marrec - m'animà n'Eó, i tenia (al vult distingit i un pèl marcial) (per un camí on prou calia aquest sentiment especial, si el fill perilla de fotre't el camp cap a les pregoneses tortes del no-re), tenia, ell, dic, els mateixos ulls amorosos de la gossa.

-Ahir, llençava el recapte antic amuntegat pel darrer dels convidats (aquell japonès llepafils, la dona del qual ens ensenyava sempre aquella cuixa i aquell pitet i aquell culet tan fins, caminant a saltironets de mil·límetre pertot arreu de casa, malembolicadeta en aquell kimonet de seda i samitell mig obert i, davall, ella jamai ja no duient damunt ni una mala peceta de llenceria). Formatges, pans, pastissos, exòtics atuells i flascons i vaixells a

prou feines encetats..., i tot de sobte m'atacà una angoixa de mort, em vegí pel que del cert no som cascú: Una floretat qui, tantost nada, ja es marceix en un prat ablamat.

La dona nova, na Rita Torres, l'antiga actriu qui travessava, molt ardida i adu gaudent, aquells esborronadors cercles de foc al teatre i més tard al circ, com dic, sanglotà molt anguniada.

Mon pare em foté un clatellot. Tots els receptacles qui em duien les limfes, plasmes, sangs i andròmines vibraren com les vibrisses al cul (vist pel set causat per la trompada) de l'equilibrista elefantí i no pas gaire destre.

-Els catalans mai no ens donem. Com els d'adés contraatacaren i s'endugueren els llorers, així els d'ara.

-Colcàvem, almogavàrics, amb lluents cavalls llors, cavà, pap? I apocalíptics ens coronàvem de llors mig callols...

-Mig callols?

-Els mig dauràvem a vaixells o calderetes on feia xup-xup l'or mòlt.

-Aquest xiquet sap molta d'història - féu na Rita, i allò m'afalagà bon tros.

-Molta d'història mòlta - vaig fer, abans de riure i de retop rebre'n, per la roïna rialla, un atac de tos que de poc no cuida dur'm de cap al pot.

Refet, ronc com un cactus, em trob tot sol, recitant, doncs per cominal, un engranatge impiu i força càustic d'heteròclits penjaments qui es disfressen de pensaments.

Com la darrera vegada que fórem a Kenya i besí les nates d'un baobab, de qui l'escorça és com pell de soldana (o si més no odalisca) circassiana. I en besar-les, les galtes glúties del baobab (*o, tan fineta, era pus tost baobaba...?*), teranyines d'antigues lleterades dipositades a la suau ascla per molt mascles massais (o qui sap el vigorós guerrer) se m'encastaren als llavis, d'on de cop i sobte n'esdevinguí oracle.

Parlí com en Gambó de vertígens i d'eclipsis, de rancúnies i de premonicions, de circells i de dits de la mort seca... I vaig predir, entre una munió de galindaines induïdes pel verí de les antigues estantisses lleterades, que, perir, periria no pas com vigorós almogàver, mes en maleït esparracat hospital de mala mort.

D'on faig un bot finestra enfora i m'amag corrent al bosquet dels voltants.

-No em despenjareu de l'arbre. Sóc ara urpós ocell - dic, ans no em disparen i el tret em toca l'ala.

N'Eó m'alliçona: "-Pagues ara pels teus excessos, minyó."

-Quins excessos, pap, collons, si encara ni he viscut!

La seua cara, fins ara si fa no fa tova, es resolgué en màscara metàl·lica d'horrorós arnès. Mesell i cruel, amb veu d'ultratomba, respon: "-Excessos, carallot, d'inacció! Excessos d'esperança! Excessos d'il·lusió! Excessos de confiança! No hi ha cel, això ja ho saps. Mes aitampoc l'humana raça es val ni un pet."

-Pap, és cert. I on és la solució...? L'humana raça, l'humà adí, l'humà fuà - la substància qui en canemàs ens teixeix - la meua essència, doncs, em falleix. Aquesta Terra és una boleta de densa putrefacció i prou. A quin rebost oblidada per cap desaire mort perquè ara ja s'hi podreixi del tot?

-Tan fatalistes, nens!

Entrà en aquell instant, com un aire fresc de dona flairosa, na Rita Torres, deessa qui fou, i qui amb en Roy Starter - el cridaire del circ quan perdé tota altra oportunitat empaitat pels fats lleigs (no pels fets, que compten per merda) - tant d'èxit no tingué fent el paper, na Rita i en Roy, de bons terroristes en l'obra *Terra i Sort*.

La bona terrorista na Rita Torres i el bon terrorista en Roy Starter, a *Terra i Sort*, cauen enamorats abans en cel·la solitària no siguin assassinats, al darrer bec d'una perllongada, entortolligada tortura, per la bòfia inquisitorial.

-Qui és aqueixa dona...! - vaig esgaripar, esborronat.

El ble esmorteït de la meua memòria fou esmocat pel clatellot de n'Eó.

-Ah, sí, la novella mare meua, la dona darrera.

-Engreixant darrerement els meus interessos si fa no fot vitals, he esdevinguda molt tafanera d'epitafis. Totes les teues mares prèvies moriren en circumstàncies diguem-ne... sospitoses.

-Totes foren actrius en peces molt difícils. Les de més hagueren de travessar cercles de foc. Cercles de foc per on el cap del nou nat no ix. I d'on neix la vida, el capoll s'ha de morir. Sou, dones, com la closca d'un ou (la closca d'una nou si un nou cuc no en surt a noure pel món). No sou covardes com les monges o com els homes. Sou el vaixell per on la vida en foc no passa, rabent, cremant-ho tot. Sou flama d'existència. El vostre cony, morir-hi, puça d'esquinç, mon somni.

Quan em sent dir-li tot això (i pus, i més apujat encara: més-dites millor dites per cap més-dient millor diguedor que no puc ara, que no dic cap text d'obra molt bona, que només escric doncs tal com raja i l'hora del teló ivarçosa se m'atansa), ara que n'Eó és de viatge de negocies, na Rita Torres s'estarrufa tota. Em deixa dormir cada nit amb son cony sentorós fent acte d'ésser mon galter molt bavejat. Amb aquesta tutia se'm remeia tot entec: de convalescent molt escotiflat pas a cabrit amb tota la salut.

N'Eó ja no tornà. El seu avió se l'engolí l'oceà. L'oceà féu un rotet. La caseta a la costa en patí de valent. S'ompl de clivelletes i d'esvorancots. Tot es desmanega. Tot s'esfonsa. Res no en rets ni en rems.

Tornes a ciutat en bicicleta. T'has fet pintor. Ninots al niu. Amb cara de por. No, home; les teues pintures una merda. No n'has venuda ni una. El catàleg t'arruinarà. I malfet a collons. Quatre fulls mal-lligats. Sense cap imatge dins. Ple d'errors ortogràfics, clafert de mentides biogràfiques. Ton pare no fou mai famós... Tot el que escrigué, en agra lleterada a les esquerdes maldesminyonades, s'ha marcit com floreta en prat eixut qui en el vent solar ivarçosament s'ablama.

Pse. Ja no tens urc de res. Te'n vas a la mort despietada i esparracada, fastigosa, pudent, cucada, tan ràpidament com el foc que tot s'ho menja.

Na Rita em diu: "-Quan era amb en Roy fent de bona terrorista a *Terra i Sort*, els enemics de la llibertat llençaren una bomba al teatre. Romanguérem una estoneta amb tota la merdegada al voltant. La runa, el carnús. Res no valia gens la pena de rembre. Ens abraçàrem, com si ens estintolàvem l'un en l'altre. Inici d'acció afollat, va intent de tractar d'entendre res... No. Massa tard per a res. Ens fugírem i mai més no ens vam veure. Avui, el camionàs vermell de les obres tan sorolloses i inútils que es veu que fan al clot de vora casa nostra s'ha desfrenat i ens ha aplanat el cotxe blau metàl·llic, única joia. Únic joiell també, i ara no en resta sinó ferralla. Per dins, els plats a l'aigüera, els llits desfets, els llençols estripats, la roba bruta esbarriada pertot arreu, els cistells curulls de brutícies,

buidarades, els armaris desclavats, els canfelips amb femta que hi sobreïx, els mobles a bocins, les parets escrostonades, el terra a trams sense rajoles, les catifes amb boïgues i cagades, i la canalleta, déu-n'hi-doneret, els pitjor amanits. Regalimant de sucs llefiscosos, conreus i brous de cada microbi virulent. I això et dic, Narcís, que és massa tard. Que més val deixar-ho córrer, que més val dir boranit i adéu-siau, i dar'ns comiat fins a l'infern, car, qui sap, tot fins ara ha tinguda capacitat d'empitjorar..., per què doncs s'hauria d'esmenar mai...?"

Els orcs promesos, per al tit com per a tot altre pecador (*el pitjor pecat ja és néixer, noi*). I tot això fins ara... Només un tast? Vaig fer un bot del llit. Vaig trencar la finestra de l'hospital, em vaig llençar avall, vaig córrer fins a perdre buf. "-Pap, pap! (*Cridava*.) Quan anirem al circ?"

-Se'ls cremava l'envelat (*em diu*). L'actriu al cercle de foc, la seua roba les flames se li calen, ella fuig corrents, és una foguera esbojarrada, pertot arreu arrenca foc. O era una bomba dels mals terroristes.

-Els enemics de la llibertat.

-Tothom al món. Els enemics del gaudi.

I no volia davallar de l'arbre, agafat al capdamunt amb urpes de rapinyaire. Sóc l'agre narcís qui pensa cagarrines dementre que ert s'esguarda (i quin trist paperot que no hi fot), al cresp estantís del seu ésser, estany fètid, on, latent i entrevist, el monstre terrorífic fa veure que dorm, per a qualsevol instant eixir a esglair't de mort.

Ah, clatellots de cap molt alta figura mítica, que em desemboiren ans eixoriveixen i aclareixen d'idees molt fermes... Com els enyor. "-Pap, pap! (*Que crid*) Quan serà l'hora!"

Fi.

(//||//)

(*Conte vint-i-dos*.)

Fascinació amb el peó

-He perduda l'il·lusió..., quin desori m'envaeix..., i aumon cap al·licient..., si quelcom m'engresqués..., per cap estimulant no pas empès..., i l'enveja que em corroeix..., groc de puta enveja... - li deia, si fa no fa - i això com es guareix...?
-*Atès que cal morir, prou val més fer-ho per cap causa que no pas per no cap* -va respondre'm, el doctor Tibèrit, mes aquesta ja la sabia. Llavors em va guaitar amb ull rebregats de vell fastiguejat-. I a aquell el castigares durament, i ..., vull dir, de dies seguits...

-Carallot de comunista, ja ho saps. Sempre insistint que no s'hi arriba mai... Que cal patir generació rere generació abans el llostre gloriós no apunti per a banyar-ho tot de llum rosàcia permanent... La felicitat inalterable a la terra... I jo dient-li que sí, que ara hi érem a tocar de mà... Que ara tocava l'autocrítica... Que quan manessin ells també els criticaria... Que al poder tothom s'hi podreix... I ell "-Què dius!" Tot escandalitzat, dogmàtic, amb els ulls il·luminats de l'il·luminat. "-Nosaltres no!" Dient-me que un cop s'arriba a la fita desitjada per l'humanitat de germanor universal, ja s'ha acabat. I jo al contrari, que mai no s'acabava res, que els criticaria tant a ells com als feixistes; i ell odiós: "-Et matarem, et matarem! I tots els teus!" Exactament com els feixistes. Un home totalment desencaminat. La por més grossa que tinc..., perdre tots els familiars..., quina culpa tenen ells de les meues manies polítiques...? Li vaig fotre un cop al cap amb un maó que hi havia... Va caure rodó... Me l'enduguí amagat al cotxe...
-Sí, ja m'ho has dit... L'alineament d'un intel·lectual amb un sistema polític sovint esdevé criminal...
-Sí, però què és un intel·lectual...? Qualsevol datpelcul se'n pot fer anomenar. Te'n recordes que el feixisme castelladre no tenia intel·lectuals. Encara no en té ara. Agafen qualsevol bocí de merda, estil Ortega, o Unamuno, i els fan passar per la gran cosa... I llavors tots els greus professors d'universitat, gentota sense cap categoria, repetint-ne les bajanades infinitament. A la nit, per la ràdio, dient que no hi ha millor manera de pujar un infant que a cops de corretja. Mon pare sentint-ho mentre bufa i fa ampolles - ja t'he dit que era vidriaire. A les nits, al taller, amb les fornals roents. Trempant flascons vulgats, més que res. Mes més tard..., dalt al pis... Qui rep els cops de corretja proclamats pels intel·lectuals feixistes...? Mon pare s'hi ficava amb totes les de la llei... La

ràbia em rosegava, i a ell, mentre em destruïa el cos, i jo volia llibertat, volia potser morir per esdevindre ànima alliberada...
-Tenies un pare cruel...
-Com tots els altres a l'època, cal suposar, sobretot si no són gaire vius; massa influïts per l'ambient brutal del règim.
-D'ell et ve la teua crueltat... No tant del seu exemple com de la reacció del teu cos a tant de càstig... Allò de trobar la violència com ara la cosa més normal... Allò que feres amb el pobre comunista...
-Quan... Quan el vaig treure del portamaletes del darrere... Com qui extreu qualque petxina de la closca, vull dir, l'animaló de la cloïssa, quan el desarmes, nu, i vols cruspir-te'l... Més que més que, amb el bony immens al cap, semblava que hi havia covada una perla... Em va vindre un acudit... L'un demana: "-Com acabaria una cloïssa que es fes puta...?" "-Ben tocada de la closca, és clar."
-M'has dit que va sortir cantant...
-Una mica més tard... Quan l'havia instal·lat a la cambreta fosca del soterrani. Deia: "-Visca el pa, visca el vi, visca la mare qui em va parir; visca el vi, visca el pa, visca la mare qui em va cagar..."
-No pas cants comunistes.
-Home, no, ja et dic.
-Et va dir que posseïa un secret letal...
-No me'l volia dir fins que el deslligués... No el podia deslligar, no el podia deixar fugir cap als seus... Ja saps com m'havia barallat a Liverpool amb aquell del National Front feixista qui em tractava de *wop* i de *paki* i li vaig dir: "-Doncs t'equivoques, pedaç, que jo a casa meua també sóc del Front Nacional!"
-D'alliberament catalònic contra el feixisme castellà, amb en Valls, en Cucurull...
-Però ell no s'ho podia imaginar, que amb el mateix nom hi haguessin dues organitzacions polítiques totalment oposades, i allò durant un instant el va deixar amb un pam de nas, destarotat, vaig aprofitar aquell moment per enfonsar-li l'ampolla trencada enmig del costellam. Se'n va anar corrents rajant sang pertot arreu... Vaig haver d'emigrar de Liverpool, no fos cas...
-I el secret letal per a l'espècie humana...?
-L'hi vaig extreure a garrotades, ves. Em diu: "-Aviat, en un mes, un any, deu anys, trenta anys..., t'hauràs mort, i això serà *per sempre, per sempre, per sempre*... Aquest és el secret. Ets carn d'extinció eterna... Es pensava que aquella bajanada m'havia de dur a can Pigem..."
-Can Pigem...?
-Sí, ja ho sé que a casa teua diuen a sant Boi... Però els de Lleida en dèiem a can Pigem. Ma mare sempre escridassant-me: "-Pararàs a can Pigem!" I ho va endevinar.
-Ah, sí...?

-Però no pas per qüestions metafísques, com el comunista presoner..., per qüestions de ràbia sobtada, ja ho saps...
-Te n'adones que per als creients el missatge letal, el secret destructor de l'humanitat... Allò de l'eternitat, l'inacabament etern de l'ésser *sempre el mateix tu, el mateix tu, el mateix tu*.... Sense fi, mai... Te n'adones que encara és pitjor que *no ésser re, re, re*... Mai...?
-Li vaig fotre un mastegot! Dic: "-Això és un secret...? Això és merda, marrec!" Ma mare m'ho havia dit de petitet... La vaig qüestionar quan matava un pollastre... "-I ara, li vaig demanar...?" "-Ara el courem" - va dir. "-No, però vull dir, on és el pollastre, la seua ànima...?" "-La seua ànima...? Mort és mort" - em va dir, fotent-se'n, rialleta de conill. "-Tant se val un pollastre com un hipopòtam com un home..." I després em va fer gràcia, molt més endavant, de llegir, a Xicago, en en Ben Jonson, a "L'Alquimista", un qui diu: "-No hi ha al món ateus més convençuts que els cuiners..." És clar, i que tots els maellers i espellamules, i els autopsiaires i els qui treballen als escorxadors...
-I els botxins. Això t'inspirà per a fer-te'n...?
-Inspirà...? Jo em vaig apuntar per a anar de mercenari a Rodèsia, i una mica més tard a Biafra, no pas per cap inspiració... Tenia divuit anys, volia sortir d'aquell forat... Que matéssim tants d'aborígens, ho fèiem amb esperit d'emulació... Com qui practica un esport...
-I quan s'acabaren els mercenaris... T'oferiren terres al Brasil...
-Les regalava el ministeri d'agricultura per a qui volia instal·lar's entre els indis salvatges... De fet, em volia apuntar amb el Xe Guevara, però vaig fer tard. Ni sabia on parava quan vaig llegir que l'havien mort a Bolívia... De primer em pensava, com tothom, que allò era una foto trucada... Semblava el crist del Mantegna... Dic: "-El fotògraf s'ha inspirat en Mantegna... Amb això sol ja es veu que està trucat..." Però no; era mort. Els capatassos brasilers encara se'n fotrien ara, del meu paper de ruc, si fossin vius, qui sap.
-I la Trava...?
-La Trava vivia en la casota més lletja que et puguis imaginar. Era feta de llaunes i canyes i vidrots, tota d'angles, d'on en tornaves pertot arreu encetat. En aquella cabanota només hi anàvem perquè la Trava es deixava cardar de franc... Com tot bon castís lleidatà, nat al Conyeret, sabíem que les xiquetes s'hi prostitueixen des dels tres anys (l'any del seny). Mes allò era una dona, una adulta, veus què vull dir...? Amb pèls al cony.
-Una mata negra i pollosa, i greixosa, com un fregall d'aigüera de cuina, ca?
-Èccoli... I amb cabres i pegadella. I alhora ara pensava en el seu espectre, i passava de: "la vella es llufa" a: "la vela fa llufa", i doncs a: el vaixell fa figa... Tornant de Sudàfrica, els tràngols...
-Sí, ja m'has dites els teues feinades a les mines, a Hoopstadt, a Bloefontein, aquells vòrtexs de mareig, aquells ennuecs indesencastables...

-Sempre fent's-hi el valent, antics legionaris... El titella aquell sempre escurant-se les dents amb el fibló letal d'un estevet... Mes tornant, a l'alçada d'un d'aquells arxipèlags... De bell nou l'atac d'inconseqüència... Com als hospitals, als aeroports, sempre la mateixa nit esllenegosa de l'ànima arnada - i tu sense agafatall enlloc. Mort per sempre, sempre, sempre.... I ara...? Perdut al caos de l'univers. Qui hi sóc, bo i esperant, qui hi sóc...? Què hi vull...?Què hi valc, a l'horitzó confús...? Res. O en tot cas no hi sóc sinó el defecte (pensant en tot el muntatge altrament insensitiu), hi sóc el nyap.
-El fuà: la natura implícita teua, amb la qual neixes, manera d'ésser que t'és natural, essencial, pròpia... El teu fuà és així: el d'una ampolla buida.
-Un fiasco, comprenc. No siguis tan diplomàtic. Ampollota: fiasco. I més venint d'un pare vidriaire...
-Cristaller.
-Que collons de cristaller, vidriaire i amb prou feines.
-Què diria ara si vegés que al cap i a la fi li ha sortit un fill seminiverbius, un lletraferit...? Un "heretget", en termes de sa mare, la mare de ton pare. Die häresie gegen jene wahrheit. L'heretgia, permòdol de tot el teu firmament clos, cul de paella foradat vist del fons de les tenebres, per la tarja d'un ergàstul, a ca la Trava, des de la cova de la bruixa... Com en Vincenç Ferrer, ja com Anaximandre mateix... Pretty bleak. Els estels com ara mosques voladores, desferres que es passegen per l'iris esfereït...
-Rere les tenebres, només hi ha més tenebres. No hi ha cap Solell ni cap deuarra rere els cortinatges d'horror que és el cel amb núvols i galàxies.
-El comunista malmès... El vau tancar a la cova de ca la Trava...
-Saps les meues intimitats, mes no pas totes. Festejava amb una marcolfeta del Conyeret, la Loli Arbequí, d'Almatret, qui feia créixer un ginkgo a ca seua, a la finestra d'un piset de davant el seminari. Era força ximpleta, mes plena d'alambor, i sempre deia "estigui bonet" i "bufó" i "dugues", per presumir, com si fos de Barçalona. Me la vaig trobar a la cruïlla, esbojarrada, de nervis confluents en carxofa (amb el cor el seu melic), feta un paper rebregat, recitant el pare carabasser. Una mosca balba amb faldilles de capellà i barret de guàrdia feixista, com tornava del Conyeret de fer-s'hi clients, li recordà "-...el tronc de nadal, el caganer, la mona de pasqua, les fogueres de sant joan i que en català no ens moquem amb mocador, que fent setze, i que per això es mereixia setze coltellades..." Que "-Una puta catalana, això no s'era mai enlloc vist! Com aniríem al cel en bloc com a poble escollit...!" Merdegades d'aqueixes. La vaig dur a la gota de la llet. La van apedaçar. Va sobreviure. La vaig acompanyar tota la nit. L'endemà. L'altre. Ningú altre no va vindre a veure-la, com si ningú no la trobés a mancar.
-Moltes de meuques, la família les rebutjava - com si mai més no fossin, o com si mai no fossin hagudes, gens, ni per començar... Les prèdiques

feixistes a la ràdio...
-Quan va poder xerrar, m'ho va contar. Qui era, on treballava... Vaig anar al Conyeret a avisar la "patrona"... Em tracten com a un fill. No els dic re de la Trava. La Trava no treballava sindicada... La Loli li tocava fer el dinar la setmana passada. "-Doncs aquesta el faré jo", vaig dir. A l'hora de dinar, tothom emprenyat - el meu dinar, ningú no sembla voldre'n... La "patrona" és tan ruc! En anar-li a netejar el plat perquè s'hi posi quelcom d'altre que li vingui més de gust..., trob tant de menjar amuntegat al safareig, *tot fent-se malbé*. El safareig és a l'eixida, al balcó, de fet, i és allí on renten els plats. "-Tot això no passava pas quan jo manava!" -els dic, assumint-me Loli, i volent dir, és clar, "quan jo cuinava". Mes s'ho prenen amb equanimitat. Veuen que serv qualque fons d'autoritat. I em passaré hores i hores rentant, i endreçant, i aprofitant el xorrèstec aprofitable, ficant-ho a la nevera tot ben acunçadet... Podríem sobreviure mesos i mesos amb tot el recobrat que elles (i els vomitius arlots) balafiaven i malaguanyaven - pastissos amb prou feines començats, plens de bocins de xocolata, panses, nous... Tot bo.
-Ja veig que la Loli, per ésser'n quítia, t'havia de fer un favor gros com aquell, que et desés el comunista ben desat.
-Tenia un armari de doble fons; el carallot amb el trep el vam enfonyar ben enfonyat. Li donàvem aixarops amb un tubet, i li buidàvem cada dia l'orinal. S'hi va estar tres setmanes, potser dues i mitja...
-Tornant de Barçalona, on hi havia anat per qüestions del sonso articlet que escrivia per a la premsa clandestina, a veure si em pagaven ni que fos per a sobreviure... En tren de netes intimitats, pas part davant l'home de la seguretat - el seu cau de llum mai extingible... Em fa signe que tot va bé... Com si ell i jo ens entenguéssim, de conxorxa si fa no fot política, tot i que treballa doncs en una organització que depèn de l'enemic - els trens, focus d'aixarnegaó desbocada. Em deixa passar al vagó interdit: quin desori: n'hi ha qui caguen a terra, n'hi ha qui es moren en estireganyades agonies, n'hi ha qui se la pelen amb goig... N'hi ha qui hi semblen decoracions rònegues, com ara enribetats als seients, mans i peus clavats i reblats. Vull dir, semblen borles carrinclones de seient per a ric. Car tots són molt vells... Parracs, sacs d'ossos... Sap l'home de la seguretat que escriuré d'estranquis sobre aquest bescunç oïble...? S'afetgegaven els vells... Amb quina fredor ens entenem, i sense un mot, l'home de la seguretat i jo. I part dedins el vagó dels damnats, estrany, potser drogats, car cap signe de rebequeria no hi veus entre els sagnosos mal-reblats. En aquell instant, escaientment, un dels matalassers, un guàrdia feixista, llord, revingut, amb verdancs a la panxa que li sobreïx dels pantalons descordats, entra a rompre cares... Queixals que volen... Cassigalls llefiscosos que s'encasten als vidres pintats de negre... Vells qui reben de valent... La seua polla qui pon fora del ponedor... Em diu, fent-me la guerxina: "-Veus? Un altre signe que l'estic

irremissiblement dinyant...” I s’estreba una miqueta el pixot i se li queda a la mà... Només tres o quatre gotes de sang greixosa gotegen dels dos bocins trencats...
-Potser era un pixot de per riure...
-En acabat, en l’enyor i la melangia, confegia el meu article, quan el torturador se m’assegué al costat; pudia a feixista... Una fortor insuportable. I em va començar a enraonar en castelladre. Feixista i castelladre sempre va junt. Em demanava si vindria amb ells a festejar amb la gent tan putejada a l’arribada... Amb quin aplom entom trontolls i sotracs... Sabia el maleït castelladre que passaríem per aquest tram recentment sabotejat, i volia veure com m’esparverava...? No m’havia esparverat gaire (o almenys no creia haver-ho ensenyat gaire) davant els xurriaquejats i el gruix i la fiçançó de les xurriaques... “-Poema.” Vaig dir “poema” ficant el nas a allò que sense cap altre gargot escrivia, com ara enmig de feina d’inspiració, amb no prou temps de fer-la petar... Mon llibre publicat a aquesta col·lecció on els ignorats tornem a poder dir la nostra, rescatats de les ombres dels llimbs. Al cap d’anys i panys de súpliques al desert, el poeta s’espandeix com la flor de la saviesa... Se me’n va anar de la vora fastiguejat, el monstre - carronya castelladra - no en tenen mai prou - volent encarronyir’ns durant 300 anys de reguitzell. I més si els deixàvem. De sota el seient del davant eixí un japonès. *Allò* em va esverar una mica. “-Xst (em diu), amic, resistència.” Era en Szasza Urologos, un anarquista amb nom si fa no fa hongarès. Volia alliberar un dels vells, un antic patriota. Diu: “-Aquell qui duu un barnús florejat amb tulipes i té una estella de banús clavada a mig muscle esquerre...” Dic: “-Sí, noi; hi és.” Diu: “-Si entretens el monstre, m’enfilaré part defora el vagó i esbotzaré una finestra i el llençaré a un indret indicat on l’herba és tova i hi ha sorra i els bandolers l’esperen...
-Els bandolers més tardans, quina esperança no ens duien. Quants de naltres no foren empesos a la bona via per llur constant fermesa - no tant influïts com encertits en la bonesa del fet...
-Doncs aquella dona del camió; de bon matí, quan puja a la cabina, s’està una estona arreglant-hi papers, encertint-se, com dius, de l’itinerari, amb una cama alçada, el peu descansant al marxapeu - guaitant-li d’on sóc, cuixa amunt, me n’adon que va sense calces - ens ensenya el cony..., no gaire pelut, ben cuidat..., deliciós, la boca aigua... Justament havia salvat el meu company japonès de qualque robatori escalatori fallit, llas; els ortells escansoris li feren figa i caigué a la via...
-Me’n vas parlar ahir.
-Ara, ell i jo, arrepapats al cotxe, veient el cony de la gens tocatardana camionera; l’hongarès, vull dir, el japonès, se la pela -lleterada immensa, tu, inexhaurible... Me n’agafa un fàstic immens... La Loli ja no la tocaré més. Aviat m’agafa tírria, perquè no me la card. Diu: “-Ja et pots endur

aquell. Partim peres." Car es creu que l'avorreixc, que és veritat, com totes les dones amb pèls a la fufa, d'ençà de l'incident amb la camionera... M'he passada la setmana demanant qui coneix un especialista... No n'hi ha prou amb corregir el món internacionalista, cal corregir's un mateix... Per xo m'han enviat a cal metge, a casa teua, Tibèrit.
-Quan t'he vist pensava que érets anèmic; m'has vingut amb aquella cara esblaïmada... I quequejaves feblement... T'he dit, amb simpatia: "-Et traurem viu d'aquest tràngol."
-Era una sala d'espera despullada; em deia "*urubú, urubú, urubú*..." repetidament, tot tremolant... Urpit pels vidrets del fred... Perquè volia calmar'm... Amb aquella mantra apresa a Sudàfrica... De fet, una excusa per a no tirar'm daltabaix de la finestra... Pensava: tots aquests doctors - banda de fàmuls als quals hom s'ha de saber adreçar i no esperar'n pas gaire reacció, tret sisvol entre els de rangs inferiors, qui els veus amunt i avall, enfeinats com formigues...
-Escòria onírica, company. Els metges som el bàlsam de l'humanitat. L'únic: que els qui pateixen tot ho veuen pel cantó sinistre. Si mai es refan, no pas per casualitat, ans pels nostres científics quefers, ens veuen com dimonis infernals burxant-los les nafres, amb estellicons atiant-los les umflaós, amb...
-Sempre es foten els savis... "-*Hum-hum*..." - com si el farsant en conegués cap (de remei, de tractament, de diagnòstic), quan en realitat no en coneix ni un...
-Com cerndre entre el xurriburri lleig...? Deixondeix-te, no baixem tots ensems duad avall... Només hi baixeu els llecs... Els metges anem a la mort no pas enduts damunt davall per enrabiats torrents plens de merda i corrupció i malalties... Hi anem fent el mort tranquil·lament, i amb opis i pètals i perfums... Per què et penses que sabem tant de química...?
-Ara que dius llec... Així és com esdevinc el comunista fet malbé... Ixc tot nou com Afrodita de les tenebres, entre els rocs vora la ratlla de l'aigua negra, oceànica. Apareixc a la ciutat, ujat missatger, amb bastó i tot - molt de caminar, portant la bona nova de la meua doctrina d'igualtat solidària humanística total. Entr a la botiga i em vol la negreta eficaç vendre'm doncs unes sabates especials per a caminants, i a bon preu. Les va a cercar ben lluny, per una galeria que surt a una eixida assolellada, i continua en una altra galeria que s'enfonsa als magatzems de molt endarrere, inaccessible per al llec en sabates com jo. Tret que, quan torna, el parell de sabates que em vol encolomar són palesament de dona. Dic: "-Ep! Avisa'm quan en tinguis d'home, no val a confondre, ja aniré passant, i llavors me les vendràs, dona." Em respon: "-Doncs no sabia pas que eren per a tu; no podrien haver sigudes per a una de les teues drudetes...?" Això del comunisme rutlla collonut amb les negretes. Mutu penetrar'ns de ninetes. Entesa perfecta. Ara sortim junts.

-Encara no entenc com has esdevingut el comunista malmès.
-Pensava que t'ho havia també contat ahir - li dic, amb un cert escarn a la veu i amb un somriure tort.
-No vull plomar cap grua amb tu; avui em veus com a contrincant...? Quan només som plegats per a esbrinar com resoldre l'embolic on t'has fotut... No nou gens, ans al contrari, una mica de confrontació dialogada entre pacient i terapeuta, si hem de rembre intacte l'ou de l'esdevenidor, mes, si ens barallem massa fort, malament rai; tindrem una empastifada a la vora d'on xauxina, amatent, l'atuell...
-Mon pare, enverinat pels predicadors nocturns a la ràdio, em crema els llibres i m'estripa totes les llibretes amb els ninots... Les fornals de coure vidre se'n riuen infernalment cada vegada que s'engoleixen tanta de ciència... Ma mare i jo, mai no ens és llegut de llegir res. I en canvi, ell, mon pare, l'enverinat, té un llibre celat a l'enfony secret...
-Quin llibre...? Això pot ésser significatiu.
-En realitat en té dos, de llibres. Un al prestatge de l'entrada del taller, ben palès, per cada vegada que foti un cop d'ull un bòfia, un parell de bòfies, o un escamot d'inspecció... Tots aquells castelladres oficals a demanar propines i unts... El llibre és el "Reglament de la guàrdia feixista" - gu àrdia setrill, o civil, es deien. S'hi explicava pler de falòrnies, història i merdes d'aqueixes, i màximes, i llavors instruccions: amb llistes de quins graus de tortura calia aplicar a clandestins, a dissidents, a subversius, o a gent faduga qui s'esquia solsament de passar per llur indret d'influència, maleïts terroristes uniformats...
-I l'altre...?
-Eh...?
-I l'altre volum, el volum amagat...?
-Tots els llibres cremats - cap que en trobi, al foc - sí, i tanmateix amagat en calaix, el del Chessman...
-Un altre jugador d'escacs...?
-No, aquell famós "criminal"... Mes... Ah..., allò encara era més bo que el que llegíem d'esquitllèbit jo i ma mare... Tot i que no crec que sigui la qualitat... Quina altra fascinació tenia mon pare per aquell home, de qui la paraula era el seu missal...? Empedreït vidriaire, torrat pel foc, avesat a l'infern, i devia trobar un messies en en Chessman. En Chessman era un individualista enamorat dels automòbils, valent, emprenedor, agut... Amb il·lusió de bisbetó pitof es llença a l'adoració dels automòbils. Sap com funcionen del dret i de cap per avall. I, per les nits, amb una lot vermella, fa de bòfia - assalta algunes parelles qui carden en certs automòbils que ell considera templets, capelletes sacres. Davant aquell sacrilegi es veu que obliga alguna de les noies - vestals pol·luïdes - de llepar-li el pixot. I llavors espanta - com fotria qualsevol altre bòfia mal untat - la parelleta cardaire, i au, ell rai, a emprar l'automòbil... Un heroi de mon pare qui em dóna

l'idea... L'endemà del disgust amb la Loli, qui vol que la desembarassi del comunista desat a casa seua, vaig fer els possibles per a comprar'm un cotxe. Ja n'havia tingut un treballant a Iguaçú...
-Cert; me'n record que ho deies...
-Doncs de descompte, de tercera o quarta mà, relluent com un llampec, n'he vist, caminant, caminant, fent de missatger de la bona nova comunista, n'he vist un per vendre davant un mas. Quan hi faig cap, han buidada la piscina, la noia de la casa no vol saber re, em tracta a baqueta, fa morros, em diu osta i arruix, com si sóc un altre mormó, i diu que "-odia tots els homes"... Car els "homes" de la casa li buidaven la piscina enmig de l'estiu; perquè volen jugar-hi a beisbol... Ve el padrí del mas, el propietari, un metge ric, l'inventor de l'orgasme Cirerel·li...
-Ah, de debò? Encara era viu en Cirerel·li...? El seu orgasme es veu que el descobrí genialment un vespre, on, pels fonolls de l'hivernacle ullprès, va comprendre que la mística llevada de llençols secrets (l'apocalipsi) hauria per força de fer fortoreta d'anís. Va concebre el fal·lus com una mena de gnom pleonèxic (cobejós) i la vulva la relacionà amb els petets (o viules) de violí. Amb aquest varengatge singular imaginà harmonies fetes amb esclats de bombolles de gripau i de bromeres de verí alquímic. En creà una pomadeta que l'home ha de fregar a les crestes del cony mentre les acarona, mentre la dona ha de mormolar les melodies creades pels esclats; es veu que les arestes del cony esdevenen roents, que refulgeix la punta del vit, i que els sexes, sense mai realment tocar's, esclaten en erupcions de goig pràcticament insostenible - molta de gent carallot se n'ha morta d'ofec, escridassant-se, trametent als forats foscs del gens ferm firmament llurs "-reïres, i oidàs, i iopaès" - darreres paraules de la raça ara extingida dels humans - l'únic que s'hi sent ara farà milers d'anys, en el futur.
-Sí; doncs era un vellot desdibuixat, rònec, embafat - no hi hauria estat pas de més al vagó dels condemnats, aquell Cirerel·li teu carregat d'ostes... Amb el cotxe vell, que ara és doncs meu, vaig de nit al pis de la Loli, vaig de cap al forat contubernial, engrap l'avortí, li premc la gola que no aviï gaires garranyeus i, quan perd el coneixement, me l'enduc arrossegant-lo abaix, fent un cert xivarri, fent veure que m'enduc un altre galifardeu, company meu, trompa com jo - molt més trompa, de fet, desmaiat, i jo cantant esberlat, amb un ennuec de caldéu... Quan som rere el seminari, a la paret fosca, silentment l'emboteixc al vehicle... És que llegint en Chessman (tan bé que li hauria vingut un canvi d'identitat, pobre minyó!), em vaig empescar un bon conte. Algú qui va per les carreteres amb el seu cotxe. Va descartant autoestopistes fins que en troba un si fa no fa del seu gàlib. El duu envant fins que en un indret solitari, enmig de les praderies, fa veure que té un pneumàtic fotut... Atura, i baixa, i l'autoestopista, agraït, vol ajudar... Quan el fa acotar's li trenca el crani amb un cop de gat. Ràpidament, canvia la seua roba amb la del mort, fica tots els seus papers

ben palesos en un jaqueta que sobreviurà el foc, car s'envolarà "de casualitat" quan llençarà el cotxe per un penya-segat... I ara amb l'identitat de l'autoestopista farà autoestop. Algú s'aturarà per a dur'l a la ciutat vinent, tret que tindrà un pneumàtic petat i quan voldrà ajudar la bona ànima, aquesta bona ànima li trencarà el crani amb un cop de gat, i li prendrà els papers, etc...
-Molt "Twilight Zone", ja ho veig.
-Tret que en aquest cas no hi hauria cap mena de repetició. M'enduc el comunista fet malbé fins a un indret solitari en aquell moment de serra la Llena i, en pic he canviat els papers, posant-me-li els meus, i desfigurant-me-li prou la cara, estimb el vehicle que es rebenti i, si pot, s'encengui. I me'n tornc fet ell, amb un bastó caminant, i predicant ensems la bona nova. No sóc tan escarransit com ell, mes tant se val. Em sembla que s'havia fet comunista per l'escarransiment del seu cos; amb allò de l'igualtat, es pensava, amb el comunisme, que tothom hauria doncs d'ésser escarransit com ell. És la malaltia dels dogmàtics: els jacobins, els xarnecs..., tothom ha d'ésser com ell, peti qui peti, la malaltia de les monges creients, tot la mateixa merda. Quan era a Barçalona, un pic vaig trobar feina fent de torsimany a un parell d'aquells enviats especials a qui els mormons fan córrer món obligatòriament - és llur servei militar, com qui diu - a fer-hi deixebles, adeptes, enfalorniats. A Barçalona, els tenia astorats - aquells carallots es trobaven doncs que, traduint el nom de la gent a certes barriades d'invasors, tothom s'hi deia de la mateixa manera. Maleïts dogmàtics. En Xarrupacagallons ací; ah, no, els Endrapamerda, hi viuen; i, al costat, hi ha els Tastaxerris, llavors els Xuclacaques al fons..., els Xuclacagallons, hum, no sé pas on viuen... Car... Tots els del cagalló al capdamunt del nom es diuen igual, amb la f al final. Dogmàtics de merda - buròcrates, estiracordetes de l'eixuta, i au, servint mort fins a la mort.
-Ja em diràs demà com et prova això d'haver esdevingut el comunista mort. Per avui ja hem fet - es va aixecar, encara rosegant cacauets.
-Sóc molt amable, tot i que no m'ocup sinó de mi - tinc intenció de fer una gran edició de diari amb els millors dels filòsofs d'ara (i això pot incloure els entrenadors de futbol) com a únics comentaristes. El record corprenedor d'aquest projecte m'ha dut a l'esment l'incommensurable Ecs-èh-vi-eh Quí-ho-gat - com en deien d'en Xavier Cugat a Xicago - ei, com feia sirgar tots aquells irrisoris xarneguets! - ell sol, el rei del xa-xa-xà! Un rei català al món. I recorda: som als anys cinquanta, on cada català és un vençut, i doncs suspecte de tot crim!
-Comprenc, comprenc, m'ho has dit d'ençà que comencem...
-Recorda, et dic; els catalans som els negrets, en aquesta història, i els xarnecs - es a dir, la bòfia, els comissaris dels feixisme, i, és clar, els maleïts merdacaners del tripijoc adjacent - els xarnecs, sí, en aquesta història, són els brutals racistes. La violència de la societat crea els violents, ens ensenya

sant Caryl.
-Qui...?
-Me n'he apresos bocins de cor. Al calaix tancat que obr amb rossinyol. El secret de mon pare. El llibre d'en Chessman, la seua fascinació chessmaniana - llegint-lo d'estranquis, a instants on el sé bufant flascons, trob que així em puc introduir furtivament a l'antre psicològic de mon pare, a qui, amb aquest avantatge, desfaig. I potser això em resumeix: la vida ideal que pessigollejava el jo reprimit de mon pare, jo sé dur-la a la pràctica. Liverpool, Biafra, Brasil, Xicago, Bloefontein - ningú no em fleix - més que més havent après dels errors d'en Caryl. L'error únic és que la bòfia t'atrapi. Fins i tot, a ell, atrapat i entrampat per la bòfia també feixista a Amèrica (on no pas?), la fosca obstinació de sant diabòlic el salva de cada maltempsada, i gairebé de la definitiva. Vénen els botxins, i bonanit - és clar, que l'eixuta ve amb moltes de disfresses, i la de botxí no n'és sinó una; encara hauria estat bonic d'esquitllar-se'n. Car tot és injustícia. Ésser nat és injustícia; si hi hagués cap culpable, és clar. Extreient diamants a Bloefontein, la regatera de benzina, les urpes del foc, embolicat en gran flassada, els guàrdies s'estimen més matar't a trets que no que vingui cap ambulància i puguis escapolir't mig cremat mes amb qualque diamant als budells. Lluent pinyol que coves i de qui el pampallugueig al paltruu, entre els tendrums arnats, relluu als raigs xeix i tot. Tu resisteixes el fum embolicat en la mortalla. T'han de prendre per mort, per mòmia. Millor, t'han de prendre per absent, per menjat pel foc, per xo et colgues a la mateixa terra, un forat que el foc tapa, segella amb escaguixosa lava. I ara hi guareixes, entaforat a l'indret estret, com quan érets un comunista malmès atapeït al doble fons d'un armari de marcolfa. I hi guareixes ràpidament - les arestes de la roca tanmateix porosa et dibuixen texts a la pell coberta d'estalzí si tremoles amb el fred de la febre roent; texts decisius, i molt entretinguts; sóc el fraró, el corc no del llegum, de la muntanya... T'hi passes setmanes, xuclant rovellat regalim que sua del tub de la claveguera que et passa part de sobre.
-Com t'havies fet ric amb els diamants robats, quan ixes de les mines com talp llunyà, gairebé prehistòric...
-Ja sé que t'ho vaig dir ahir...
-Tant hi fa, un terapeuta està acostumat a les repeticions...
-Torna-hi amb el terapeuta... Un altre arroplegat com jo relegat al banc del si-no-fos. Ni sabies que era viu. Ens havíem conegut a Barçalona, els anys de resistència comunista. Quan esdevinc l'altre (car allò de recacejar l'ADN de la gent encara no existeix, i, si doncs troben un cadàver amb els meus papers i la cara disfigurada, doncs endavant, mort); esdevingut l'altre, pens que és lògic, he de trobar el meu comissari, no fos cas que se'm guerxés l'ortodòxia. Cal explicar-li la meua absència, que no es malfiï i em faci liquidar per suspecte. Entre els vençuts les divisions, rai. Això és el que fa

que costi tant de sortir-se'n. Li dic: "-Afeccionats a matalasser feixista m'ataconen, atac sobtat i anònim quan tinc la temeritat de parlar en català en indret prohibit. M'arrossec fins al Conyeret on puteta de bon cor (també n'hi ha!) en contuberni misteriós em dóna alberg per a la llarga convalescència." I que em digui doncs quines altres comeses he d'acomplir car vull fer força mèrits, vull que el vespre relluent de la germandat s'estableixi i matini d'una puta vegada. Tu hi érets, a aquesta cèl·lula.
-Vols dir...?
-Si més no d'una faisó subsidària. Això és el férem junts, fa quaranta o cinquanta anys - vaig vindre al teu consultori i em vas canviar els papers. Hi tenies un malalt qui no podia perdre la feina - hi estava molt ben plantat, infiltrat entre els merdacaners amb accés directe a la direcció de l'empresa. Em vas canviar la cara i el posat, i em vas donar el seu nom, i em vas instruir exactament què havia de fer entre els obrers. Vaig esdevindre el substitut de l'infiltrat...
-Ara que ho dius...
-Més tard em vaig fer passar per mort. Sóc jo qui et va robar els papers que tenies entre els cedularis. Tenies identitats de molta de gent qui se t'havia morta a taula, o d'amics cirurgians, no ho sé. Tenies un cedulari ple de "malalts" ja sebollits de temps. Vaig pelar un trinxeraire qui me n'havia feta una de molt grossa. Fotia una cara d'onocoet, de mig ruc mig porc. Era molt de la creu. Sempre deia: "-Ai, quina creu de portar!" I a la mínima que badaves et fotia espetegar la creu al cap. Tenia la mania de fotre barrada a qui li girés l'esquena. Com jo hi era axiòmat (el qui té l'autoritat), al taller dels obrers, em tenia un esquírria particular. I em prenia a sobre per castelladre, per racista brutal. Al seu enteniment, ja no comptava; descomptat com a víctima - abans de matar-la ja ni existeix, al teu enteniment; així pensen els torturadors - és com si treballes damunt un cos ja mort, descomptat, cap culpabilitat pot seguir-se'n; després de torturar, tornes com si no re, tan cofoi o tan indiferent, com sempre, i te'n vas de putes, o amb la dona i la família, o a cagar tranquil·lament; car no ha passat re; allò no era una persona, era una cosa sobre la qual aplicaves la teua traça de torturador... Se'n va a cal ferrovellaire, hi pren un ferro d'espanyar. M'espera a la cantonada. És a frec d'adoperar'l quan vaig sentir espetegar el seu glop de saliva a la gola. La seua gola, el meu ganivet. Instintiu. El mort era ell. Li vaig posar els meus papers damunt, els papers que m'havies donat tu, els de l'infiltrat, i li vaig trencar la cara amb un maó. Això del comunisme clandestí no em provava. Vaig enfilar de dret i, caminant, pelegrí molt devot, a pleret, fins cap a passat Andorra.
-Érets més malparit que no em pensava fins ara...
-Perquè era mort no em vas reconèixer el primer cop que em vas reveure...
-Quan...?
-Tornat a Barçalona, ara fa sis mesos. Érets a la terrassa, sol, senyorívol, un

retirat si fa no fa distingit (un exmetge, vós) qui hi xarrupa un cafetó... He passat part davant teu... Caminava sol, damunt les neus assolellades, vora la costa, venint-hi de lluny, trobant-hi troballes - antigues terrisses de naufraigs - que tanmateix sempre lleix al mateix lloc. Qui ets tu per a tocar res...? Ets boira en bossa qui periclita a cada pas...
-Era l'hivern passat, doncs.
-Un "amic" meu és a la terrassa, no em reconeix perquè fa anys que sóc mort. No l'avisaré pas, em dic. Poc tinc ganes de xerrar del mateix... Del que parlàrem fa quaranta o cinquanta anys... De fet, pse, allò que pots parlar amb altri és molt limitat - amb una xerrada n'hi ha prou: tothom és virtualment monotemàtic. El seu tema, el sents un cop, ja l'has sentit per sempre. Uns treballadors qui feien obres a l'escullera, m'avisen que tinc els baixos dels pantalons tot xops, que afagaré una pulmonia que se m'endurà a la cangrí del no tornar-hi. Els somric. Sempre he somrigut als inferiors. He entrat al museu a eixugar-m'hi al canfelip. Tantost m'han clissat m'han expulsat. Sempre em treuen dels museus. Massa viu, encara. Museus, ecs, qui vol estar-s'hi. Balç de les peudebancades. Amb tot de gent encarcarada, estufada, de gusts tan xaronots, robant la terra de substància.
-I ara ets qui...? Et prens per qui...? Quin pseudònim, vull dir, quina identitat, quina intimitat...
-Una bossa plena de boira si fa no fa mefítica, a frec d'esclat, ja t'ho he degut dir. Ens repetim. La conversa s'estronca. Monotemàtics. Monomaniàtics, tots plegats. Sempre volia escriure com en Caryl. Molt narcís i superior, ell; fosca imitació, jo. Llegint el llibre genial. Me n'aprenc bocins de cor. Mon pare batut per la lògica amagada que ell es desa al cor - jo dient-me: sé el que penses, gamarús, ninot. Mes... Escrivint, mai no li arribaria a la sola de les sabates. Allò que sempre he escrit, merda. Algun poema, una inspiració sobtada, urgent; altrament, re. Per això m'he hagut de dedicar a altre. Insatisfet, insatisfet; pregonament insatisfet. La Loli escridassant-se que l'he traïda. Una meucarreta indesitjada, que em fa fàstic per culpa del japonès i la seua inhexaurible lleterada. Allò em fa virtuós, fanoc, beat, pur, purità, decent, verge, ètic, cristià, moro, jueu, monja xarnega, tota la merda hipòcrita. Fot uns crits perillosos. El comunista, tant d'udol i d'avalot i d'enrenou, hom (qualque veí capellanufista, ètic, burocràtic, moral, cristià, virtuós..., és a dir, feixista) podria cridar la bòfia i descobrir'ns-el. "Then the swearing whore subsided, rendered speechless by the immensity of her own righteous indignation." En Caryl ho diu perfectament, com tu no ho sabries mai dir. Per això tiraràs cap a d'altres bandes, tasques, designis, dissenys... Eixut, estopenc, corretjós, adust, penjoll tossut, amunt, amunt, envant, envant, sense profilàctic.
-Has bellugat malament el peó; només va d'esbiaix quan mata.
-Exacte. Escac i mat.

-Què dius...?
-Les regles del meu joc. La meua vida és un joc, les regles del qual sóc jo qui les dicta. El poeta no veu el mateix paisatge que veu l'altra gent. On tu i els altres hi veieu l'ennuegador verd anàrquic, nosaltres, els elets, els pocs feliços, hi veiem la perfecció natural del rosa lletós. Cada oceà i cada esbarzer que delimita cada territori exacte és lletós rosa refulgent. Només qui ho veu així, tot ben retallat, harmònic, els arbres castanya lluent i els prats pàl·lids, pot ésser poeta. Només qui... Cada arbre és de roig fosc roent de rosa roja marcida, i tota la resta és verd pàl·lid, molt pàl·lid, molt pàl·lid... Els poetes podem parlar amb els obrers obtusets dient-los que tant se val, que no fa mal, que poden torturar't una miqueta més, que res no és res, una bossa de boira i prou, hom és autocontingut fins que s'esbotza i envant, ah, i els fills sempre un èxit... O pots enraonar molt sàviament amb els sofisticats, de feines si fa no fa intel·lectuals, i dir-los romancets de la vora del foc, que "-L'esperit sempre és de fusta i gegantí, i va de pressa, amb perill doncs que et xemiqui el crani d'un cop d'esclop enjòlit; de pressa amunt i avall, esperitat, i sempre duu un barret de bruixa, és l'harpia, la guardaclaus del castell, la bòfia qui guarda les claus de les caixes dels calers, i qui com descobreix que l'heroi ha preses les claus de l'escriny, les claus de la porta del castell del misteri, ai, l'escarafall espiritual, ai, l'ogre, el propietari, com ho sabrà! I per força que s'hagi d'enfurismar molt poderosament, tant que tot ho destruirà, ai, correm, correm..." Mes correu enlloc, car sempre sou observats pels bisbes, pels supervisors...
-Encara parlem d'escacs...?
-"La funció social dels bisbes (els supervisors) és ben fàcil, són el catalític pel qual el rebel de molts de noms ara atrapat de ço d'elleix (de la seua persona o bossa de boira) - ja prou autodestructiu per l'odi que el rosega - pot reeixir a autodespatxar's. Et burxen i burxen, els bisbes dels dalts, fins que ràpidament rebentes, boira dins la boira, i doncs, t'has mort, o t'han mort, perquè hi sobres: no produeixes prou per a llur inexhaurible aviditat."
-Qui ha dit això...?
-Un altre campió - li dic al pseudoterapeuta, abans no el deixi amb un pam de nas. Car haig d'inventar ben aviat un nou cadàver, o despulla, o muda, o pell abandonada, o cos sencer - sempre l'exúvia avantdarrera...
-Vides -que faci en Tibèrit, arronsant-se, menfotista, mentre, lluny, enjondre, m'aesm que ho diu, que ho deu dir, perquè s'hi escau, què altre...?-. Totdéu un circ, espellant, espellofant, espellifant cebes - activitat angoixosa, häutung der zwiebeln, com deia aquell, der acht echten zwiebeln - vuit veres cebes ja sense llivells i, dins, res, vuit autèntiques personalitats reduïdes a zero, pitjor: al buit del vuit jagut, agonitzant, de l'infinit...

Fi.

(//||//)

(*Conte vint-i-tres*.)

Una xicarroneta qui diu que es diu Totlò Quehihà

Em trobava sol a casa, i tanmateix sentia uns sorollets part de baix. Ara sóc conscient d'una presència - quelcom més gros que cap ratolí. Per això m'he aixecat i he baixat a veure... Ara he albirats, per una fenella de la porta que bad amb molt de compte, uns dits que sense fer gens de soroll en tancaven una altra...

He pujat a armar'm amb el primer que trob, molt neguitós. Tinc un paraigua a una mà, un ganivet a l'altra... Davall les escales amb prevenció rai. Vaig a cercar l'intrús...

Al capdavall, a la sala de màquines, monejant amb tornavisos i cargols, hi descobreixc una xicoteta força espatotxí, gens esverada, qui em somriu com una bona minyona...

Faig, bleixant un bé-de-déu: "-Uf, m'havies espantat."

Muscleja i el seu somriure s'eixampla i em sedueix.

"-Què hi fas ací, com t'hi has ficada...?"

"-La meua mare m'hi ha deixada... Ma dit que fes bondat, que ara tornava a arroplegar'm."

Diu que es diu Totlò Quehihà i em diu que sa mare li ha dit que ha de travessar (*qui...?*) tres etapes: minyonesa, jovenesa, maduresa... I que la primera etapa i si fa no fa la meitat de la segona les ha de passar (*na Totlò*) fent bondat amb mi, qui sóc prou de fiar, tot i que sóc a la darrera etapa, i

és aquesta així mateix l'etapa que sa mare vol travessar amb prous garanties de reeixir la llonga i poixèvola comesa de travessar-la amb una certa dignitat. Que la tinc (*na Totlò*) per a la minyonesa i mitja jovenesa, i que la maduresa de sa mare i la meua hauran de coincidir a ésser travessades sense altres crosses que les sapiguem empescar'ns, reïficades enllà de l'aire fi de l'ofec terminal...

No crec que ningú entengui gaire allò que na Totlò recita. Ni ella, ni sa mare, ni encara menys, bleda de manguis, el tit.

La qüestió que ja hi som, harmònicament vivint ensems. Pujant sovint pels caminets mig apariats, mai del tot enllestits, sempre amb reparacions, afegitons, tapaforats a betzef, ciments frescs, bocins badats, relliscalls de caldéu, sots perillosos a cor-què-vols... Pujant sovint, doncs, i baixant, pels caminets a caire de penya-segat que menen de casa nostra a la civilització. Sort en tenim dels cartellets a la vora dels caminets - d'ací extreiem el bessó més feixuc i sucós de la nostra educació. Car duen els cartellets bones explicacions d'art i de paisatge - amb apunts molt saludablement científics, i amb cites estoiques, panteistes, paganes - amb no res doncs, del pec dogmatisme inhumà de les religions. Això s'agraeix enormement - tinc una minyoneta per pujar comcal, no com cap pallussa sense interès pel que hi ha.

La noieta amb mi, doncs, bona parella fem, anar fent, esperant la seua mare qui mai no vindrà a reclamar-la. Sense sexe - ací la salen greument els mals pensats - mes, això també, amb una certa saludable i innòcua intimitat - per exemple, li abelleix, quan juguem al llit, refregar's la carranxeta flairosa de pixumets a la meua cara i assenyaladament al promontori tou ans tendrumenc del meu nas.

Al carrer anem ull viu, car tractem de trobar-hi sa mare, i així mateix per tots els altres mitjans legals i tanmateix adients - tot i així, mai percebuda enlloc, ni per les molt balderes sales de justícia ni per les enormes estacions de tren espargides pel món, ni, encara menys, als albergs de muntanya ni a les esteses esbiaixades de la neu.

La beutat impressionant de la geomètrica geografia que des dels cims albirem, sovint ens fa amollar esgaldinys de joia, llas, tenyida adés-i-ara d'una certa recança pel fracàs a trobar la genitriu. Una guatlla de neu s'envola rere un avet i ens fa dentetes - tornem a dins, on, a la cuina, damunt els fogons, hi fa xup-xup el brou. Hi ha encara una "P" enganxada a la nevera - no sabem qui li ha deixada - algú qui tractava de fer una gracieta, mes ningú no n'ha fet gens de cas; massa enfeinats a xerrar entre

naltres de matèries molt més interessants.

Mes és cert que m'ho ha demanat de vegades, i li he dit que la lletra potser era l'inicial de *ptarmigan* - la perdiu blanca, la "guatlla de neu" dels deliciosos cartellets - i no pas l'inicial de *prostituta* per a insultar sa mare.

Car què me'n dius de l'inspector de l'estat qui de tant en tant ve a ficar el nas en els nostres afers...? Fins i tot a ficar el nas al nostre llit - literalment a ensumar-hi, a analitzar-hi les secrecions, no fos cas que hi vinguessin gaire massa barrejades, gaire massa a parer seu. Somia segurament en una proverbial aixecada dels llençols que amaguen tota la merdegada (l'apocalipsi). L'apocalipsi que li resolgui el romanent. Car se'l veu cansat de la feina.

L'inspector Gròtil. Qui altre hauria ficat la "P" a la nevera...?

Un matí vam guaitar per la finestra i, de dalt estant, el veiérem bocaterrosa, tot estès a terra al jardí, el cap en un forat. Pensàrem que algú l'havia mort, o ell mateix, excavant amb les ungles com un talp s'havia extenuat i negat en els fums nocius o els gasos deleteris i en el fang negre. Mes aleshores ens n'adonàrem que aquell on hi tenia enfonsat el cap no era pas l'únic forat que havia fet, n'hi havia pertot darrere seu - com cràters d'espetarregosos meteorits. Ara es bellugà ell mateix. Estava furgant sota terra, recobrant antics tubs i canonades per a embaular'ls d'altres maneres. Era una feina segurament inútil, mes es veu que no se'n podia pas passar: calia que ullés sempre, per compte del govern, on s'enfilava cada piu que ragés encara que només fos una mica de rovell si fa no fot líquid.

Abans de naltres, havia hagut de vigilar tres parelles d'homosexuals qui vivien plegats. Llurs caralls calia cada nit que sagnessin. Capolls safrà, ens va dir que volia, o hagués hagut de noure força el modus vivendi de tota aquella pobra gent. A estones mortes ens contava anècdotes inofensives. Ara, el veies empegueït, excusant-se de la tasca que li havia tocat a la vida: "-Sempre ficant el nas on no em demanen..." O bleixant com un sofert: "-Só massa vell per a fer de dona vella." El tenim com un paràsit estatal, paparra que no et pots desencastar. Balafiant l'estona, esmorzant a qualsevol hora, ocupant la cuina, guaitant-hi un aparell de televisió petit... De trast en trast el convidem al menjador a l'hora de dinar - hi pot veure l'aparell gros.

I dorm a fora, com un gos. Després, a la matinada, pot entrar, ha de fer un cop d'ull al nostre llit, no fos cas que haguéssim acomplerts els deures indeguts a l'estat, no volguts per l'estat que vetlla per la salut mental dels qui gosen consirar mica. Les seus rialletes de conill de bon matí, ell i els

seus guants, fent-hi el borinot - ens està fent pujar la mosca al nas...

Es veu, com he dit, que feia la mateixa feina quan era prospector de parelles homosexuals: quan les parelles havien acabats llurs deures estatals al llit, llurs sis caralls havien d'haver sagnats - els els aixecava una miqueta, ja destrempats, i en comprovava les esgarrapades de l'extra-ús, la sang eixarreïda, les restes de safrà fangós (que en deia), els carralls i romanalles ensofrades, ensafranides, a llurs loments, o faves, i a llurs carrolls.

Un jorn m'alç de mala jeia, li fot un mastegot de mandró i el deix estabornit. Quan li torna l'esment, se'm plany: "-Renoi, quin gènit."

Bregàrem per l'espai vital. Plantifiquí pasquins, petits poemes a les parets de la cuina, a les portes: "-*Ningú no t'espia - i en qui t'espiï tothora t'hi cagues - només li duus escorn - i si el tenies a l'abast el trepitjaves com cuca maligna*." Per exemple.

Agredolç capvespre tardoral... S'ensopeix sota el gatsaule. Crec que té febre. Amb el peu el sacs. "- Gròtil, Gròtil!" Tinc por que no se'm mori, com un pòtol sense mendraig.

-Com te trobes?

-Gens comcaleret, Genís. Em torna a l'enteniment la gran tempesta que patia de ben menudet - l'huracà tot s'ho enduu, incloses les gàbies dels conills. I jo romanc tancat, i no m'hi poden treure, engalavernit a la fenella del tronc de l'arbre al bosc, el roure qui esgaripa perquè li caigui un llamp al cap, a la capçana, vull dir; car llamps cauen pertot... I me'n caurà un aviat. I això s'haurà acabat.

Es culiva rere l'arbre a evacuar, té tot d'empremtes fastigoses al cos: esgarranys, plagues, fiblades de cuques, amples verdancs als malucs.

Calia que li ho demanés abans no se'm morís. "-Quan escrigueres la "P" i l'afegires a la porta de la nevera, què hi volies dir...?"

-Un dia era al pont gros, encertint-me que tothom complia en la reparació de la barana on no feia gaire una grua s'havia estimbada enduient-se sobre una bastida de treballadors que adobaven unes bigues de sota, quan qui veig passar a l'altra banda de pont...? La mare de na Totlò. Anava amb un vestit gris fosc molt elegant. Una dona d'una certa categoria, amb sabates negres de taló llarg. La vaig seguir fins als vestidors de l'estadi. Es barrejava familiarment amb els atletes de totes les nacions. Entrava a les

cambres on es dutxaven, on es canviaven, on feien barrila si havien guanyats. On l'entrenador els escridassava pel malament que ho havien fet. Els atletes són cent per cent homosexuals - sobretot les femelles, qui ho són mil per mil, si vols. En aquell moment em va agafar caguera. Cerquí un canfelip. Mes tots eren ocupats. Vaig haver de sortir dels vestidors. Les olimpíades bullien llavors al bull més bullent. La cridòria era eixordadora. El personal als budells de l'estadi anava de bòlit. Em vaig treure l'insígnia d'inspector estatal per desallotjar un canfelip. Vaig trucar a una porta i alhora tot d'una la vaig esbatanar. La mare de la na Totlò s'hi eixonava la fufa. A la culcagada xona, aquella dona tan elegant, se li eixamenaven tota mena de cuquetes fiçoses. Amb els ormeigs molt esmolats de les seues ungles pescava de valent al molt poblat serrellet damunt el seu cony maragde, ple de verdet gens sa. Allò era un llatzeret per a tots els lletosos paràsits qui aritjolaven les carranxes de cada poble al món. Manyac, hi atansava la mà com qui l'atansa al cony de la petanca per tal de servir's un pessic de pot per al paperet de fumar... La "P" vol dir afegitons als rosegons de les escorrialles i rerialles. Vol dir "paralipòmens", és clar.

-Paralipòmens...? Em malfiava que no volgués dir "pedòfil", o "parvànime", per a insultar'm només.

-No, no. Paralipòmens. Com en En Xopi. "*Parergs i paralipòmens*" - exergs bromídics i didascàlics... On em semblava que hi havia l'historieta dels porcs espins. Potser la "P" volia dir "porc espí" i tot. Els porcs espins, atacats pel fred, s'arraïmen i llavors, és clar, per atansar's massa, molt poixèvolament s'entrepunxen; per això ara se separen de valent, i llavors tornen a tindre fred; un fred de caldéu que s'escau de fer aleshores. Al capdavall cal que trobin un punt d'escalfor on la cabdal fredor individual pugui tanmateix surar... Massa a prop tot ens pruu; un neguit i una angúnia ens angoixen. Això comentava la meua "P" - em volia recordar cada vesprada (feta malbé rondant per la cuina esperant la nit on tampoc no cardaríeu, i l'endemà on hauria de bell nou d'ensumar i tastar els llençols) que el que em calia de totes totes era mantindre el nas allunyat de la merda. Que te n'arribi la catipèn ja n'hi ha prou. Tots tendim a recórrer el camí de la salvació de l'integritat del cos que (com un baló molt perforable, leri-leri que se'ns foradi irremissiblement) molt precàriament ens conté - tot camí que ens dugui a la permanència de l'integritat de la butllofa és fantàstica il·lusió - només som vius perquè som vius, no pas per cap altra causa - i, damunt, tothom vol produir la caca més preuada. El químic Joan de Rocatallada inventà el procés invers (i molt útil en casos de perill en presència de parvànimes brutals i agressius, ço que abunda a desdir), de convertir or i argent en sorra i pols - quan vaig ficar la mà a la fufa de la mare, una fufa claferta d'una gernació fervent, efervescent,

vehement, rabiosa i esbojarrada, estrident com la de l'estadi, mes amb els ullals tuixegosos, i els fiblons i les urpes, i les llengües forcades, i els garfis i botris i xucladorets atacant a tort i a dret, al fons d'aquell parruf esvalotat i irredempt vaig tocar-hi un caparró... Fui jo mateix qui va batejar la teua poncella, aviat dona, i só qui (disfressat de dona elegant, amb vestit fosc i sabates altes) te la pongué, com bon pare cloca qui só, a la palla del teu niu, en pic vaig veure el bona persona qui érets, i xenòleg per molt vàlid sobrepuig, i só jo doncs en canvi qui tots aqueixos anys, sota l'estratagema dolç de l'inspectoriat bul, l'ha vigilada... Na Totlò Quehihà... Pare putatiu só de qui és filla de tots els pobles del món - llas, i llurs paràsits i sapròfits. Ara que l'espitx definitivament, fills meus, teniu doncs la meua benedicció. Au. Pregonament. I felicets que us vull.

El vam sebollir en un d'aquells boigs clots amb què va traucar la pell bròfega de la terra on fem casa, burxents i espletaires, conradors, i d'on les runes de passades civilitzacions tractaven de capllevar com antenes d'insectes monstruosos, ara renaixents.

Fi.

(//||//)

(*Conte vint-i-quatre*.)

Culs nous en finestra al darrer mas

Hi havia dues serps al soterrani, n'hi havia una de petiteta, llefiscosa, nua. N'hi havia una altra de coriàcia, groga, llarguíssima, feia unes vint passes tot plegat, llonga com era, i era grasseta, ben nodrida, morta. En guaitàvem admirats la ferramenta; amb un burxó en destriàvem o esbrinàvem entre ullals i canins, o el que sigui, queixals i dents que fiblessin i fessin mal rai. En acabat, estrebant-la part la cua, la llençàvem fora. Amb la petita fèiem el mateix, fastiguejats, portant-la al bressol d'una pala i deixant-la lluny entre els matolls, que s'espavilés fora de casa.

Molt més difícil era desempallegar's dels "amicals" veïns - sempre fotent el nas on ningú no els demanava - "*-sí que compreu carn!*" - s'admiraven, perquè en volien bocí d'arròs, per a nodrir llurs bèsties, i les nostres que es fotessin doncs. "*-Part en vull, part en vull!*" - cridaven quan en feien saltar paquets amb un bastó, ja d'ençà de la porta del cotxe mateix, com si la bossa del boquer se'ns hagués esbotzada mentre caminàvem destrempadament cap a casa i els paquets empaquetats amb paper de maeller ens haguessin caiguts part terra. Lladres de merda. Molt somriure i molt fotre't part darrere.

Ens vam haver de vendre d'amagatotis, d'estranquis gairebé, la casa. Fugírem de nit per a no veure'ls més.

Arribats al camp, un gat salvatge ens va saltar prop. Amb el diari que duia el vaig calmar: amb els fulls erts li gratí cap i espinada. El mesquer només volia fer coneixença. No era gens repropiós. Devia haver-hi pler de rates de sèquia i de talps i de rabassos i d'esquirols pels feraços voltants..., teca doncs rai. Sabia potser que érem ell i el tit i de la mateixa jeia indòmita.

Qui ens va rebre encara millor foren els sembrats: totes aquelles plantes blaves que la marinada feia onejar: magnífiques per a tintar qualsevol cosa (ja no dic tela ni teixit) d'aquell blau tan pregon, d'aquell blau de cel molt blau i mar molt blava, on correm, embriacs de joia, en paisatge doncs sense horitzó, car tant la terra blava com la mar blava com el cel blau són blaus d'un mateix blau...

Oírem llavors jeremiades que venien del çaplà. No sabíem si pujar. Ara, pel fet que el mas on anàvem era buit, i totes les mans del mas hi mancaven, deduírem que els carrinclons qui es planyien allà amunt eren els nostres fàmuls. Devien ésser gent de nàquisses facultats mentals. Prou, car es veu que era qualque festa religiosa i hi celebraven qui sap la merdegada.

Doncs au, cap al calm fent cametes. Els vam veure de lluny: cavant fosses pels ventegosos rasos. Disfressat de camaleó em vaig avençar. Dic: "*-Escosiré què*."

Mes un guardià em sorprèn. No sé què collons s'empatollava, parlava en un llenguatge oldà. Molia amb les dents les paraulotes.

-Què mols! - l'increpí.

El mans m'ensenyà les mans: hi duia els trofeus si fa no fot herculis de dos

garrots plens de grops. Aixecà els dos garrots com si volia descarregar-me'ls damunt.

-No saps que sóc el nou mestre del mas, capdecony! - i alhora m'havia tret el revòlver.

S'agenollà de cop sobte. M'explicà, tremolant: "-Tots vivim comunalment i tots matem comunalment, inclosa la canalla. La canalla claferta de salut, rossa i rosada i somrient. Canalla qui barregem fins qui no sabem quina és la nostra exactament, car tota la nostra comunitat fot la mateixa cara - l'ortodoxament aprovada - la bemparida, l'angèlica, l'agradívola. I en canvi les víctimes, cavà vós que lletges! Cares de maleïda víctima: grisa, malalta, bruta, pudent, esquelètica, vergonyosa, després que l'hem botxinejada pel cap baix una setmana molt colta i sagrada."

-I doncs tota aquesta cerimònia al camp-sa? Qui sacrifiqueu avui?

-Només hi fem barrila en la salut de les herbes i els Solells, amb el porró i el selló a la vora i la botifarra i les llesques de fogasses.

-T'he manat que em diguis *qui* sacrifiqueu. No fos cas que en acabat no el trobem a mancar. No vull sentir a parlar de les amors celadòniques (molt finetes) que només ens pertanyen, exclusives per a nostra classe d'ens superiors. No te m'empatollis amb participacions de nicis. Sempre hi haurà llivells. I el llivell més gros entre els il·lustrats i els bruts de cervell, fangós ans emboirat. Per exemple, prou sé que les vostres amors, en canvi, de celadòniques molla, ans són transmutacions instantànies i ventisses d'odis salvatges. Les nostres, carallot, demanen cortesanes d'alta volada, amb cares enfarinadetes amb polseguimets d'arròs molt trit, i amb lleons ensinistrats qui al rerefons toquen arpes harmoniosos rai, amb urpes delicades... Mes eh! Que balafii mots per a un carbassot gent esclarit com el teu! Qui escabetxeu, capeixes...?

-Passa de ramat les filles qui té el bruixot, marededéu, no sé quantes, seixantes, norantes o milantes; al cortiol escombrat hom les met en reguitzell i llavors cal cerndre-les sense sarcasmes ni devessalls de renecs. Hom els toca bracets i cuixes i vagines, hom n'alfarrassa el gruix, la textura, la gerdor..., per a triar la més convenient per a passar-la per la pedra, i...

-Ja en tinc prou. Vinc a salvar-la.

-Heu fet collons tard, mestre. Ara, si voleu us deixarem rostar'n una costella...

Li guaití un instant les berruguetes cucades que solcaven la seua carota. Em feia pessigolles l'índex al gallet.

-El bruixot, ja el veureu, és (són?) tres germans fastigosos, comunistes a la força, car entre els tres només tenen una dent, un ull i un pipí - l'un porta la dent, l'altre l'ull, el tercer el vit de cardar-hi, de cardar's cada femella, filla o no pas, tant se val... El bruixot s'ha... Els tres s'han d'entendre per força; si no, malament rai. S'enganxen en triangle, les tres esquenes equilàteres. Lloada sempre sia, al fons de mon cor, la gelosia - ésser trinitat, això hagués volgut tota ma vida, i no pas ésser únic com só. Tantost sent el so de les mandolines, com ballaré, si el meu pinyol essencial (*kokoro*, en japonès) només pot ballar sol-i-vern...? Augmenta el so qui eixorda fins que el creixent esdevé ditiràmbic i la dansaire, exhaurida, s'esbalça, somorta, per terra. Ja sé que qui balla sol, balla com vol, i peta i rota i fa el que... Mes l'essència dansarina em ve baldera, balla minúscula en embolcall aitan folgat - *ah, ésser tres!* - xifra alçaprem de l'ànima rebeca! Cada diàleg que tinc en el meu fur massa ample, dislocat i sull, en el meu si desert, és un diàleg escapçat, sense ningú qui el contesti ni hi fiqui el granet alat de l'esperit columbí ans hieràtic. Encara petoneja les brèndoles que tapen el pou on el presoner maleït, mig escapçat i tot, agònic hi rau.

-Quin presoner?

-El dimoni cavalca a l'arquet d'un violí, digué en Falstaff. I tenia raó. Car, quan sents la cobla tocar i la tenora refilar, i el tamborí tamborinar, la teua ànima ballarina instintivament i folla cerca parella com un altre tennista bord. Què us diré, patró? Qui que no sigui únic no ho ha sofert...? Hum, ja ho dic bé? Tant se val. La qüestió: amb empelts i unts s'atansa el fleuma a tothom bo i tractant de subornar un prospectiu jugador qui vulgui amb ell jugar-hi, mes els qui no el poden ni veure, per únic, li malmeten la raqueta, l'hi encolomen recte amunt. Mestre, n'oíssiu els gemecs, sobretot els sords i muts i ocults. Tots els efeminats volent cardar-se-li llavors aquell trau eixamplat, i de limfes i sangotes fet llisquent i faitís, amanós. Rifat, encara et pengen la llufa de talòs del ram. Vius d'ençà d'aleshores amb l'esglai que qualsevol mascle no et vulgui de cop-descuit prendre pel cul.

-Quin tarannà més grollerot veig que serves, betzol. I apama, sobre, que, si fossis tres, encara pitjor, més val sol que mal acompanyat; amb tants, molta fressa i poca endreça, carallot.

-Em dic Nunó Sanç, no pas carallot.

-Doncs te'n vas a la merda, Nunó. Si sol ja ets ruc, aesma't triplement! I li dius al capatàs que quan torneu, vull el sofà gegantí de baix de tot mogut a la corralina. D'ara ençà qui tingui ganes de barrila i d'ultratge i de noure l'ambient que ho faci amb els porcs.

-Hoc, mestre - féu el primitiu, tornant-se'n, desmanegat, mes tot fimbradís, presumida - amb caminar de cuereta - bellugant el cul.

Així s'enfonsés en les brees, preguí mentalment.

Torní amb els meus a la cruïlla, on el jull bategava harmoniós com un drapaire pels laberints cassigallosos de la follia, parracs de molts de colorets que sempre lliguen, on hom hi ensuma tothora paradís ni que hom s'estigui a mig ofegar dins el pou de la comuna.

-He parlat amb l'uixer - els comuniquí -. Ens garanteix que farà fondre malvins i rostirà castanyes i que rebrem de tot el servei mantes lloances i que demà ens amanirà el lleure amb estels de volar, papagalls, milotxes i altres volades de coloms. Així que...

Totes ens ponen. Cansats de veure culs arnats i antics a les finestres atrotinadotes de la vila ens n'anàrem a veure'n de nous i gerds al camp de les lluentors. I en vèiem, jotfot!

Fi.

(//||//)

(*Conte vint-i-cinc*.)

Dels sis als setze deu

Estava pensant l'altre dia, a part de cardar, què altre ens interessa a les dones? Res més. Cardar és allò per què estem fetes, i ho notes quan cardes, que és l'únic moment on de debò ets. En majúscules: ETS. Car, sense

orgasme, què val la vida? Un buit dolorós.

L'únic problema de fet és trobar cardaires prou fets al fet: i pocs que n'hi ha, no gaires. Només un nombre molt reduït de mascles sap el que cal fer. Els de més dels mascles no són capaços de fer ben fet el fet. Amb trempar i fotre poc n'hi ha prou. Cal atènyer els olis salutífers i plaïbles dels fitons qui esbrocats es vessen.

Ara, l'altre dia era a la botiga i va arribar l'estrany. No sé perquè, més de seguida me n'adoní que era un cardaire de primera. Em va comprar no sé pas què i em va dir que tornaria. Li vaig fer una cara de quan vulguis, fraret.

Em vaig assabentar que l'estrany s'hostatjava a l'hotelet del Capdamunt i que la filla de la patrona, l'Obdúlia, d'estranquis li deixava emprar també la cambra que hi havia davant per davant de la que l'estrany havia llogada. Així l'estrany gaudia als matins de la cambra on es llevava el Sol, i als vespres la cambra on es ponia. Només li calia agafar els trastets i travessar el corredor. Caminava damunt núvols l'Obdúlia. D'amagatotis se'l devia cardar desesperadament.

Va trigar l'estrany a tornar a la botiga. Era a morfondre'm al taulell. Les clientes es pensaven que patia qualque malaltia letal. I la veritat és que de les clientes me'n fotia com d'un all podrit. Tothom altre que el cardaire ens és a les dones enamorades indiferent. Insignificant. Els morts, els vius, els malalts i sans. No veiem ningú pel carrer ni enlloc, només hi veiem l'estrany i el seu carall quilomètric i actiu com un pistó incansable.

Com una boja em vaig llençar al carrer; necessitava cardar, necessitava ésser novament. Per les fosques avençava, els ulls a l'alt hotelet il·luminat. Per les fosques de l'escaguitx i l'esllenec, només hi veia el peix. Per l'esvellec de la realitat hi ullava, únic vivent, el vit. El vit alegroi i amb cara i ulls qui em travessés insistentment com si era un oceà a qui calgués la llavor posta pel peix del cardar per a reviure. Els oficials als aeroports, als restaurants, als hotels, eren tots gent desequilibrada, desolada, vells actors qui es lamentaven per les pèrdues i els dols dels llargs anys. Aneu-vos-en tots a la merda - els anava dient, com em començaven d'explicar llurs vides tristíssimes.

L'únic local que comptava era l'hotelet de l'Obdúlia, l'únic vit que volia travessant-me arrauxadament l'oceà era el de l'estrany qui havia vingut a la botiga.

Obdúlia! - cridí -. On el tens, part en vull!

L'estrany aparegué, de dol. L'Obdúlia se li havia morta cardant - d'un atac de cor ran de massa goig.

-Fes-m'ho també a mi! - me li vaig eixarrancar i en gaudia fins a esdevindre. Fins a esdevindre i prou. Car qui s'escorr és.

Vaig tindre curiositat de veure la morta, jo, la sobrevivent, i l'estrany, molt a la meu-meu, no fos cas que despertéssim la patrona, em va dur al soterrani, a un dels recambrons refrigerats.

Vaig tindre un mareig. Vaig veure fosfès - llums musicals.

Fosfès qui canten - dic -. En romanc perplexa, vós.

Me li agenollí davant i li llepí ans xuclí l'albergínia com mai cap altra no n'havia llepada. Remei excels.

L'estrany manà: Botiguereta, treu-te els esclops, posa't els xirucs, i som-hi.

Em féu prendre l'Obdúlia mig esbotzada pels peus i ell la tenia pel cap. Avençarem per les polsegueres de les galeries. Es veu que el soterrani s'enfilava per tentacles subterranis fins al volcà somort. Quan eixírem entre les crestes del cràter tot tenia agalius d'espetegar. Roncava la terra, els engranatges tel·lúrics com qui diu es trobaven força enferritjats.

Doneu-me, estrany, un senyalet més del vostre amor - i me li arrapí a l'albergínia gegantina amb la qual em bitllà fins a l'exhauriment.

Què importa el que ets - pensí -. Només compta el que esdevens. I només esdevens cardant.

Plàcidament ens deportàvem al jardí de vora l'anus de foc. Cap gelosia no solcava el cos esquarteradet de l'Obdulieta - una noieta encara prou fresqueta, morta doncs als catorze anys.

No vols tindre contrincants en coses del cardar. El tap de llur rancúnia és sempre a frec d'esclatar. On dius àvol has de dir dolent, i on dius dolent àvol. Ja no saps si pateixen per malignes, o si són malignes per dolents.

Em rodava el cap. Se'm multiplicaven els vits qui se'm volien cardar, oidà.

Em pensava morta com l'Obdulieta i al paradís de les dones, on tot hi són vits disposats a boquir't fins a l'exhauriment de l'ésser anihilat. (Només, és clar, per a tornar a començar ran d'una dormideta. Altrament allò no fóra paradís ni res.)

Allò adés familiar s'ha omplert d'estranys sedecs per a fotre-me-la amunt per cada forat. Ah, glòria! Les voretes dels traus de fer-hi rierols, adés tan pastorals i endormiscades, ara enfellonits ans rabiosos animals de circ hi bramaven, grocs, orelluts, tromputs. Tromputs, tromputs.

Sóc la metgessa mig nua qui sospesa collons i no se n'uja mai. La boca se li fa aigüetes. Xucla vits fins que en dessagna el qui cada vit trempadíssim no duia envant per a morir-hi escurat. Ah, paradís, prou dic!

L'ull de l'oracle cagava raigs de llum. Com pots viure vella si no hi tens estranys per a cardar't...? Vull espitxar-la ara mateix. La vella (ma mare) s'indignava si aquell vell client li deia de cuqueta, coqueta, cosona, collonet, i de tresor i de sucrets i melmelades, i d'altres hipocorístics rebaixants.

Un estrany vell qui se li va treure el carall, l'hi deslloriga, i la llei encara li va donar la raó (a ella, l'agra cavallot). La llei més tard dugué el vell a morir en presó, perquè m'hi apiadava i amb només sis anys li treia el carallet bragueta enfora i l'hi feia esllenegar's i la llei ho va veure, denunciats que fórem per la vella (ma mare) de gelosia rosegada.

Ara fregeix en sofre i plom desfet, a l'infern de les desagraïdes. A frec d'estirar la garra en rònec hospitalot, es gratava desesperadament el cony, volcà frustrat, i doncs cancerós.

Desava ara l'estrany els ormeigs. El cos de l'Obdúlia el volcà el cremava. El cos, encetat en text, en icor correcte el cos regalava. I deia, en pell de boïgues i xàldigues fetes instantànies i ventisses lletres, la joia de l'orgasme quan el foc se't carda. Deia oh, uf, ah, eh, en espeteguets de butllofa qui esclata.

I sabíem l'estrany i jo que allò eren petits ecos o retrunyets dels orgasmes celestials.

L'estrany, abans de desaparèixer, em va donar un altre caramelet, perquè tornés a casa saltironant i xuclant el caramelet i remembrant tanta de gaubança. Aleshores ja tenia setze anys i tot. Començava d'ésser vella, calia mai no perdre el temps en rucades - i tot ho era altre que cardar. Car, sense ésser, què hi ha...?

Vaig sentir una veu.

Sibil·la, on raus?

Rac on rac - vaig dir.

Sabia que era el tifa en Bel·ló. Aquell qui es pensava d'ésser tan bon cardaire, i no podia anar més lluny d'osques, pobrissó. Tot i que cardar, rai. Cardava conques i vídues i monges i sagristanes, i púrria així, i pencar mai gens, és clar.

De ben tosset, en Bel·ló havia après de fer de gigolò. Amb n'Iu Exprès, feien patotes vora l'escorxador, un el papallona, l'altre l'enganador, i tot era un front o diguem-ne façana per al negoci de sotamà. Tantost s'atansaven dones a jugar als daus trucats, s'esbraguetaven ells i mostraven llurs proes i en prometien doncs proeses. I així es com es guanyaven la vida cardant.

N'Iu perí a la coma del Cucut. El lloro català qui en Calders trobà a la cort de Birmània no hauria pas mai cantat tan clar i català com cantà una vella gelosa, rosegada de rancúnia pel fet que ningú se la cardés ni pagant doble. El marit cuguç, un altre Plassí-Do-Dodò-Mingüin, cantant-torer, carrincló, pompós, fastigós, fart i anorc, estossinava traïdorencament n'Iu.

La massa ignorant viu en aorist (tot s'hi esdevé com sempre, en magma avial incanviat) i per tant trobà natural que, per cardar forallei, algú calgués que fos assassinat. La mort s'esdevingué en un gual, l'atac de l'ambigu qui com un boig corregué pous avall i rius amunt, i qui com aigües de fang que sovint pugen pels carrers costeruts i tot, i s'enduen panys de casa, i blocs de terreny, envaí cada racó de paisatge abans no trobà n'Iu Exprès esbaldint al gual calçotets amb marques de sangs d'hímens massa tendres (ho sé pel meu amic dibuixant, qui en dibuixà doncs cada detall), s'esdevingué de cop sobte. Caigué sobre n'Iu com el seu oncle (qui només pensava en desar diners i, en perdre'n un munt, s'estimà més penjar's que no continuar "vivint"), caigué, dic, damunt la víctima com no queia el seu oncle sobre les butxaques de la gent qui atacava a les fosques.

Fora la finestra estant, amagat rere un vagó, de res no serví a en Bel·ló la fona. El cuguç s'havia escanyat amb gingebre tou. La seua dona el volia convèncer de la seua amor immarcescible amb un pastís una mala fi estopenc.

Mes ja sé que m'estic empatollant, Bel·ló, així que més val que ho deixem

córrer. Pots cardar'm fins al jorn del judici que diuen més el goig no em vindrà pas. El teu vit potser serveix de qualque substitut de feble bisbe per a conques, vídues i rates d'església, mes cardar, què hi fotrem, no en saps gens.

Una nosa a la gola. Atenallada de por me'l vaig guaitar. S'havia tornat groc, un groc que en la fosca gairebé lluïa.

Predestinats - em va dir -. Per mi tantes de dones s'han barallades, s'han esbarriades lletjament el cambuix; tantes de mestresses em cobejaven alhora la mestria i el matràs! I la teua aversió se'm reafegeix a l'agonia - veure-us totes patint... fins i tot tu, per causes oposades!

L'aversió mateixa ens predestina a aquesta aversió - ens posem a voler-la dominar; aquest esdevé l'objectiu de la vida - fútil esmerç - per comptes de viure amb la natura i no pas contra, ens obstinem a viure en flames qui ens consumeixen amb horror.

Vivim les dones en infern.

Sibil·la, adéu. Em tornaré l'estrany en vila altra - va dir. I de sobte ja no em semblava tan lleig.

Del silf qui se n'anava me n'espolsava el reble polsegós de la nyafa sementícia. No em romania estona per a esbrinar'n la composició genètica ni cap altra d'aqueixes merdegades d'anatomista boig.

Sense penediment en Bel·ló i la seua cua de paó se n'anaven com una ombra amb llur totterreny mentre es quallaven les lleterades qui no escalfaria pas. No fos pas que se sobreeixissin llavors i encara m'entequessin, no. No fóra pas lletovari al qual curés molla de tornar'm mai a amorrar. No hi ha perill.

Tost fóra dematí. Prou safranada, doncs. Calia obrir la botiga. La fredor em rostava els ossos. Se'm barrejaven les impressions. Allò d'ésser a frec del caire del cul bleïdor de la terra com parla. A caire de caure oimés al freu de la lava. Els vidres de l'escuma del ros que es congriava a l'olivet mentre tornava. Els records de la fi de n'Iu - per cucutesc baldragues baladrer estossinat. La pipeta del parruf de la seua dona - esca abrinada i roent del banyut i que n'Iu fregà es veu una mica massa...

Entrí a casa. Al resclum de la cambra, somiava, com sempre, estranys molt bemparits.

Trempa, esdevén-te'm, allibera't - els esgarip.

I llavors la malenconia per l'absent ara contrastada al goig de les ètnies al port. L'encobert repenjat a la barana. S'accelera el jorn. Bales d'aigua solquen l'afrau, colquen la llambregada. Ens reconeixem!

Demà, el matalot groller desembarcarà. Amb un ventall de tendrum cru em ventarà. Damunt els blaus, continuarem de somiar. Gaudiré com cal, com sé, essent, pretast celest.

Sonà el despertador. Calia tornar-hi, taulell.

Fi.

(//||//)

(*Conte vint-i-sis*.)

Sols guaitant el que hi ha, i au

Com ho diràs?

-*Quina representació més dramàtica* - va dir, mimètic, sense oferir més resistència.

La ficció flaquejava a escena; adu els llums fluixejaven. Comparativament, veure'l reaccionar a la peça era més interessant que la peça mateixa. Me'n recordava d'haver llegit a una revista la crítica de la peça; deia que hi sortia molta de cuixa i que els personatges els posseïa el verriny i la cardera. Tant se valia. El simple mecanisme que involucrava aquells tipus primitius, d'un físic bàrbar, ja me la feia repel·lent, com ara si l'ensumava, i en sentia la pudor. Les propietats dramàtiques de llurs àtoms enjòlits, que es desprenien de llur pells i s'envolaven cap a les llotges, com polsim metzinós, no suggerien al capdavall altre que brutícia, mala higiene i mala

salut; per molta de visió moral que la peça afegís a tal bròfec paper d'embolicar, com qui diu, mai no fóra prou pregona, per a mi, que em permetés superar la catipèn que m'aesmava que els personatges ja feien: uns personatges, doncs, qui, en fer-me fàstic, deixaven d'interessar'm.

Així i tot, hi havia la diferència entre l'ambigüitat feraç i la confusió desarmant del joc ambivalent. S'hi deien coses que t'atrapaven l'atenció, i alhora qui les deia t'era extremadament repugnant. La ficció realment era incoherent, zigzaguejant entre la crítica salvatge i qui sap les exegesis de texts obscurs. La ficció mateixa es col·lapsava en acabat d'un triomf instantani. Hom romania conscient que els objectes distants (no pas els fètids d'allí mateix) mereixien certa admiració per llur habilitat a sobreviure part damunt l'esquàlid embolcall. El principi d'en Hàmilton minimitza allò que hom en diu acció entre l'inici i la fi. Doncs bé, en aquest punt, l'unitat d'energia de la peça es multiplicava tantes de vegades com el pas més fàcil (de menys fricció) entre l'acció que anava de l'inici a la fi de la peça. Era un mínim que, comparat a allò que hom pensés sobre el cos del treball, la feia escandalosament vivent. La nova peça de l'autor aveïnava amb els camins més païts dels destins que hom connecta entre els usos d'aquest aparell cerebral humà (quan rutlla com cal, és clar, car normalment la voluda l'empra d'esponja per a xuclar idiotades, i au), aquest aparell cerebral que es capaç de mesurar totes les coses. Per trobar aquest pas d'acció mínima (el pinyol o lleterada del missatge de la peça), la mida de la roda, la circumferència de la roda d'un mecanisme que pugui dur a mesurar l'amplada del cercle bàsic de la natura on l'acció es belluga, on els àtoms de l'ésser només es puguin escanyar o reduir a un mínim estat amb l'acció de la constant d'en Planck on llavors esdevenen estables, calia fer rodar amb prou traça i mònita els ulls de la cara i els de l'enteniment.

El públic mateix fotia pudor. El meu company a la llotja em produïa nàusea. La munició de la mecànica quàntica assenyala que un senyal més ràpid encara que no la tramesa d'un sol indret un sol cop a la vegada, on els electrons fugen, en petites onades, ço que pot semblar una mica vague i una solució amb prou feines explicable, és possible per a una mentalitat superior, com ara la meua, alhora zigzaguejant entre l'ací pedestre i els cercles esclatants dels firmaments remots. El fàstic de l'autor de la peça pels excessos sexuals ara tan prevalents en certs cercles corruptes i el zel pornogràfic que hi ficava a documentar'ls (amb personatges cavernícoles de sobrepuig) es contrabalançaven, i no ho trobava pas malament del tot. Així carden els forats negres pels cels amb els planetes i els Solells, i adu les galàxies senceres, esdevingudes roents com capolls de caralls.

No es podia pas dir que l'autor fos un altra racista misogin, com la revista

pretenia i mant altre crític es veia que deia (mes tothom prou sap que les al·legacions dels crítics són hipòcrites - un crític és un pobre desgraciat amb el fetge podrit i el fel que li sobreïx per cada cavitat, sobretot els ulls i les orelles). Ça com lla, cal dir que aquella ficció que guaitàvem participava massa fàcilment en la porqueria i l'orqueria que pretenia denunciar. Qui sap. La veritat és que em trobava furient, enfellonida d'allò pus. Les qualitats paleses de la meua resistència moral calia expressar-les d'una manera o altra. Vaig deixar anar una llufa.

Ningú a la llotja no va dir res. Supòs que creien que la fortor ja venia amb la peça, ambientant, com qui diu part de per les vores ençà, part de pels cortinatges de les bambolines, on els extres encara devien ésser més fastigosos i tot, cap a les llotges i la platea i el galliner.

Ujada per un tram soporífic, saltava, quànticament, a gronxar'm entre constel·lacions - la peça hi era allí més divertida, i la pudor inexistent. Les sorpreses de les informacions vénen limitades. Podria dir més, mes segurament qui em llegeix es fotria un embull de caldéu. Amb unes minses assumpcions simples sempre n'hi ha prou, sobretot si qui t'escolta és un ximplet, com el meu company a la llotja, o com qui ara em llegeix. Ni l'un ni l'altre ja no cardaran més. Els àtoms es passen l'estona intentant el col·lapse. Cada dia més pecs i nics, els àtoms - i degenerats. En el reialme dels quanta, la constant d'en Planck és com ara un enlluernament que desapareix en el físic de l'actor - com més lleig, pitjor. Jo, pel fet que sóc bella i asalta com una deessa, puc desplaçar'm entre estels i universos amb la velocitat de l'ió més inoït.

Si ells desapareixen (em dic, i tanc els ulls), esdevinc més i més lluminosa: un cos al cel qui batega com el nucli d'un altre tot tot incipient. Perfum de nafra rosa embauma l'existent. Perfum de nafra rosa embauma l'existent. Vels de llenceria s'obren a l'inauguració estel·lar. El cor de la rosa, del cascall... esponcellat, vibra com clítoris a frec d'esclat.

Com ho diràs? Senties els corns i els anafils d'un altre inici corrent cap a la fi pel camí de la mínima fricció. L'orgasme dels àtoms suïcidats. La constant del daltabaix. Aquell collons de teló semblava que no davallaria del tot mai.

Fi.

(//||//)

(*Conte vint-i-set*.)

Vora l'estanyol

Quan en Dionís, qui feia estona que esguardava el cresp de l'estany, se n'adonà, va quedar bocabadat: li va semblar veure una lleterada qui tot de sobte hi surava – es va fregar el ulls, no fos cas que encara lleganyes els li engavanyessin – i alhora volia aprofitar que era a la vora de l'aigua per a dessonillar's les orelles, bo i fent-s'hi espetegar qualque escatxic de l'estanyol, mes ja no gosà enterbolir el líquid ni desfer l'estranya lleterada sanguinolenca – que ell imaginava cinta de fresa de qualque "peixa" (peix femella) qui als fresos de més avall, sota el mirall estantís de l'aigua, pongués precisament llavors, i, sobre, amb esforç i dedicació rai.

És clar, ni allí s'esqueia d'haver-hi cap fres ni allò no era cap lleterada – era la via làctia qui es reflectia irada en aquell estanyol perdut – eren aquelles antigues illes d'estels i aquelles fosques nebuloses d'adés – ara, ai, pel que es veia doncs bojament enfellonides per qualque malesa comesa no dic pas pels humans, formigues sense cap pes ni importància al món, ans per déus pecadors – les qui suraven al cresp somort de l'estanyol colpit.

Galàxies eren, doncs, qui ja no fugen repel·lides, ans qui vénen a ensopegar's – qui vénen a col·lidir i doncs a castigar totdéu qui es trobi pels voltants – totdéu irremeiablement xuclat per llur torniol de fi del món, per llur vòrtex gravitacional de vertígens darrers. Aiguabarreig de nebuloses i galàxies convocades pels elements a com qui diu inaugurar un nou Solell qui ocuparà tot l'espai de l'univers – esdevingut tot plegat un sol Solell, o Ull, o Forat de Cul molt emprenyat qui senyorejarà finalment el Tot.

En Dionís s'esguardava la lleterada de sang i comprenia… – i s'esfereïa, tanmateix ert ans glaçat.

–Astrònom! – va sentir que el cridava algú part darrere seu.

Era n'Elisabet Pedres, la seua cosina, qui, estàtica i reduïda per la llunyària

i l'enlluernament als ulls d'en Dionís, semblava talment un xot damunt la branca d'un om.

–Tot és encara relatiu i si fa no fa físic, i doncs gravitacional i aparent –rumià ell–. Encara ens en podem fiar una miqueta, dels ulls mentiders. "Observava", va cridar, "l'univers, incapaç tanmateix de determinar'n la vera natura, Elisabet."

–Ah, doncs fotrem goig –respongué l'al·lotella–. És nogensmenys difícil de comptar estels emmirallats a un estanyol on tothom ve a pelar-se-la, ca?

–A pelar-se-la? –va dir ell, tot d'una eixorivit. La titoleta li féu un botet, d'estre presa, com per hamadríades intuïdes estrebada.

–Es veu que les constel·lacions, sobretot les de caire femellenc qui es rabegen al Tròpic del Capdecony, s'hi emmirallen nues i plenes de carns. Na Cassiopea dels pits ferms; les Plèiades de les xones regalades; les Zodíaques amb els forats del cul aitan elàstics; na Venus dels proteics esfínters; aquella andròmina de trucalembut de n'Andròmeda, qui te la llepa amb llengua flongeta, llargueta, llefiscosa, esllenegosa..., jotfot, i tant, i fins i tot els dilectes Bessonets, ells qui també trempant tan bufonament, tan minyonets i tot...

–No ho sabia pas!

–Escultors de temes heroics vénen a pouar-hi – això és allò que ells en diuen inspiració, ah, garneus! – i només ho guaiten emmirallat als estanyols on abans s'hi banyaven les nimfes, i ara ací els tenim, a cada fris i arc de triomf, els putets amb les falcades (o espasetes curtes) de llurs vitets trempats envant, menant les revolucions.

–Ara comprenc per què els artistes s'allunyen del tumult i l'aldarull i esguarden silents i encantats el món de les muses pels foradets de les aigües místiques.

–Doncs ja ho veus –va dir la noieta, molt més a prop.

–Collons. I les muses són les deesses, i les deesses les constel·lacions...

–Esgarrifades i en esglai de mort en veure's envellir sense remei, llurs fufes ara desdentegades, llurs traus gens elàstics, llurs hemorroïdals i corcats traus adés tan flexibles i llambrescs i que ara et rosegaven ans rovellaven instantàniament cada matràs que els ficaves ni de tímid incoat intent – ah,

i llurs secrecions esdevingudes pudents i virulents, verinoses, càustiques...

–Quina por si se me n'atansa cap amb afanys de cucuri i de verriny i de cardera i... Si m'escaic de tindre llavors cap piolet a mà, com l'assassín amb piolet, "t'assassín amb piolet!", esgaripava i titulava amb esgaldinys com un orat, el cap ple d'orqueries, com alhora la colpia i colpia fins que era només tendrumets part deperterra per als trencalossos i els aufranys. Les arpelles, i els aligots, i els grifons i les esmerles i esparvers, els voltors.

–Oi. L'íntima coneixença de la pròpia mortalitat duu cada constel·lació sovint a la desesperació... Vénen a esguardar's a l'estanyol qui els cau més a la vora i hi ploren i somiquen l'esdevenidor esclatat i espetegat en corrupció de llurs carns ara tanmateix aitan esponeroses ans puixants ans toves ans flairoses ans lluents i, de l'estanyol, doncs, n'augmenten el cabal i la salinitat, d'on que els peixos i les "peixes" en pateixin i que les lleterades que hi veus no hi siguin d'altre que les dels déus i d'altres minyons poques-vergonya amb granets a les galtes qui hi vénen a pelar-se-la mentre esguarden les deesses esguardar's...

–Creus que així tornen (o almenys s'hi esmercen de valent) a dissenyar l'espai-temps i que doncs assagen d'adreçar'l, d'endreçar'l, de reparar'l, d'esmenar'l, de dur'l finalment en cunç, i com déu hauria de manar que fos, ço és, no pas com és ara, que és una merda de daltabaix i d'escarafall, i de terror i d'embull, i de garbuix...?

–La meua mare deia que calia ésser com en Sísif per a guanyar la loteria – guanyar pel cap baix un milió, vull dir, és clar, car guanyar menys només t'impel·leix a despendre encara més en bons i bitllets lliurats al públic beneit per totes les loteries del món, d'on que al capdavall moris fastiguejat i fet un anyoc d'integuments, membranotes i nirvis, jotfot, quan el milió no el guanyes mai ni jamai remai... No sé si ho saps, mes aquell Sísif era una mena de constel·lació mascla qui s'apujava els collons i li tornaven a caure com rocs o pètries esferes de presoner damnat als putes peuets, d'on que es passés els dia, és a dir, no pas solament el jorn, ans la nit i tot, cridant del mal als peus que li fotien els collons com li tornaven a caure.

–Doncs pobrissó.

–Pitjor: el dolor i el neguit, el corruix i la pena de rebre el cop el feia oblidar que més valia que es deixés els collons en pau – no, el gamarús se'ls tornava a apujar per tal de veure com tenia els peus, i badant-badant, volent-se tocar les tocadures als peus, barrum, que l'hi tornen a caure, damunt, i com un plom feixuc d'allò més, els collons...

–Aquell bordegàs era un plepa. Ja veig què vols dir. “L’univers, qui menys hi fot el nas menys hi encomana cap nou gam.” Potser no caldria fer’n ni cas. Com si no hi fos, com si ni existís, i les podrides constel·lacions qui vénen a emmirallar’s als estanyols, tractar-les com esquelets, i au, que al capdavall és el que si doncs ja no són prou aviat seran.

–Així m’agrades. Pel que veus, i no pas pel que destrenyes o diguem-ne esprems, és pel que t’has de guiar, no pas per cap conclusió tocada del bolet, com foten els astrònoms i d’altres datspelcul a bon mercat. Doctors del fruit podrit, que en dic.

–Elisabet, els culpables de tot són els malparits qui pertanyen al diví clergat. Llur energia fosca accelera la corrupció del cel. L'expansió còsmica – d’aversió mútua – empesa per llurs pets i pudor de boca rep, a tornajornals, la reunió, ans la companyonia i l’empetitiment, l’aplec germanívol, com qui diu, en un sol pinyol o nucli menut, de tots els astres i cosetes i cosotes celestials. Tots rebem per culpa del maleït clergat de la força fosca – repugnants bruixots, sempre amb llurs falorniosos jocs de passa-passa! Són la puta passa! I és clar: les galàxies massa emprenyades vénen a col·lidir per tal d’anorrear el Tot, fruit podrit, oi, només perquè aquells dissortats els pessigaven massa les parts tendres, saps? I tot era sangtraït i com se’n diu, carronya, vull dir, gangrena, oi.

–Hi vénen nues, amb pintes d’ambre a pentinar’s; xiulen com serps a llur llambreig damunt l’espill de l’aigua, i cada cabell és una serp qui xiula quan la deessa la pentina, perduda en reflexions, perduda en sinistres reflexions mentre el seu cos nu es reflecteix a l’estanyol i cada escara de vanitat, cada cicatriu de ganivet qui volia exalçar’n la fugissera beutat, ara supura pus i icor, i fel i por, i xauxina ans xarbota ans xerrica i petarreja al degoteig el cresp de l’estanyol com paella al foc dels orcs.

–Dona, és que la constant cosmològica és de tornar al col·lapse si els déus maleïts no foten prou bondat.

–I mai no en foten ni n’han fotuda ni en fotran – massa arrogants, qui es pensen que hi comprenen re, i ni futil·la, jotfot, Dionís. L’univers tornarà aviat a ésser un altre forat del cul d’on la fortor, massa forta, no deixa viure re, ni la llavor de l’esdevenidor, la llavoreta blanca d’un cervellet enlluernat pel pinyol de la concepció.

–No et banyis en aqueixes aigües, Elisabet, les lleterades de sang al ventrell ara llis t’hi concitaven monstres.

–Carallot, ni pensar-hi, jotfot; amb quines em véns?

–No cal anar gaire lluny en el continu que en diem temps – que és només la deterioració de l'existent, és clar – per a trobar'ns amb el fill únic de tanta de deessa feta malbé: la boca que tot ho fon, de qui cada horitzó és un queixal de foc. Ja ho dic bé...? De qui cada queixal és un horitzó de foc.

–La velocitat de la llum s'esvaeix dins la boca o el cony de la filla única, fosa, qui és com si fos filla de cada constel·lació colgada als èters i podrida en muntanya sidèria de fems. Cap amplària d'ona no n'ix com pudor de boca. Tot és estrangulació de suïcidi universal. De la boca o el cony de la filla única no n'ix altre que no-res. Ni cendres.

–Hum. Un cas semblant s'escaigué als anys d'en Narcís. Crec haver llegit en un tom gruixut que tot hi esdevingué invisible. No pas que els ulls et fallissin, només que no hi havia res a veure. Et guaitaves les mans i no hi havia ni mans ni dits ni ungles ni artells. T'esguardaves al cresp de l'estanyol i no t'hi veies pas, ni veies tampoc el cresp ni l'espill ni el peix. Un vague fulgor mòrbid de llostre malaltís on cada déu i deessa es veu que ja rebé l'extremunció encara s'albirava, si estrenyies prou les parpelles, enllà als límits de l'esfera: una lluïssor poruga banyada de microones còsmiques d'amplàries d'ona insignificants ara colgades pel soroll estàtic ambient.

–Doncs quina merda, tu.

–El deuteri embolicat com mòmia als llençols dels quàsars ventissos encara feia la viu-viu, com un foc follet, llas, moribund. L'energia fosca als ulls d'en Narcís i tots els seus vassalls no feia prou llum per a enllumenar enllà d'un mil·límetre – només veies durant uns dies d'agonia els virus virolats qui se't cruspien els ulls. El deuteri s'havia també fos com mòmia esdevinguda polsim esbarriat per les ventegades dels Solells. Cada ciutadà encara mig viu es veia reduït a xuclar's un dit invisible en un racó, fent un posat de fetus, és clar.

–La meua mare no la veies pas menjar mai; ara, la veies, això sí, xuclar l'aire esmeperdudament: això la nodria prou; vivia com un camaleó, com una salamandra – deia que calia deixar sense vida ni energia l'univers, aquell afoll horrorós. I em sembla que tenia raó. Cada pistrinc que tenia se n'anava a la loteria, no pas a comprar cap queviure, no.

–Bona cosmòleg qui ta mare era, Elisabet, saps? Car cap altre univers

guanyat a la loteria de l'equilibri transitori dels cossos siderals prou es val (i segurament en escruix, vull dir, amb escreix) el que tenim ara – oi, segurament el bat per un tacó i tot. Aquest nostre deu ésser el pitjor possible ni aesmable, saps? Hom ens encoloma aquest pixar destarotat del tot s'hi val, i mentre suri, rai, i si doncs no sura, doncs a fotre's toca, i tot se'n va en orris – tot esdevé ull furient qui t'esguarda impàvid eixugar't i podrir't. Sí ves!

–Ma mare ta tieta alfarrassava que del trencaclosques del guanyar només calia trobar'n les primeres nou xifres – mai no comprava el nombre sencer.

–Ben fet! Comprar el sencer és caure dempeus al pou del no-re. Cal sempre tindre si més no un tentacle fora del pou.

–Les primeres nou xifres... Ara que hi caic: la desena sempre és un zero. I tot destí equival a zero. Jugar a fer d'en Sísif és jugar a no morir – quin joc més inútil, no fa?

–Ara que passa pel cel aquest núvol fosc que tot ho enfosqueix no hi veig al cresp o al mirall de l'estanyol altre que foscor, Elisabet. Sort que ets a la vora meua i em servaràs, perquè de tanta de foscor i confusió n'esdevinc oiat i tem de caure al forat col·lapsat de l'estanyol enverinat per les lleterades dels lúbrics amargs qui sempre espien, a desgrat de tot el que sabem, maleïts malastrucs, cossos a mig corrompre's.

–No hi ha com la constant del refús còsmic per a servar el seny, Dionís. Agafa-te'm al braç, i no cauràs. Ara, si te m'agafes i t'esdevinc en aquell instant constel·lació a mig corrompre, t'enduràs un esglai de mort, cauràs esborronat al pou de la dissolució i seràs per sempre més polsim esbarriat per les ventegades dels Solells.

–No hi ha manera d'escatir allò ver. Et comprenc, gos a dir; te n'intueixc l'inclinació; per on se't guerxa el cosiment; ausades, discerneixc entre clarors i foscors el disseny del que proposes...

–Eixordats per la pol·lució de l'energia fosca al capdavall no som capaços d'esbrinar'n altre que soroll paràsit; per les revesses dels gens manyacs corrents còsmics reboteixen els bilions d'anys i panys (és a dir, les revolucions esfèriques qui sense solta ni volta prenen lloc en envitricolls indestriables per les nebuloses concatenacions intergalàctiques), i dels ensopecs en neixen efímers inferns – espurnes ventisses qui endrapen mons com qui endrapava pinyolets estranys qui al ventrell se't declaraven, ai, explosius, ai, ai.

La noia bleixava i deia dos “ais” de més s’esqueia perquè llavors en Dionís començava de ficar-la-hi aitambé al culet.

–Saps? –féu el noi, una mica esbufegat–. M’hauria volgut, més que no pas ni cosmòleg ni astrònom de fireta, ninotaire eximi.

–Ninotaire eximi? Què més voldries!

–Ja ho sé. Car oh el plaer i la glòria del crear mons amb cap i peus! L’astrofísica matemàtica al capdavall tocant-hi! No saps tu pas la joia llavors! La teoria de les membranes trenades al cel no pas depenent de les constel·lacions qui es pentinen amb pintes d’ambre mentre es moren, ans lluents com els cabells de les minyones de quinze anys qui es banyen a les rieres, nues i rialleres; lluents i tàctils com els teus cabells, Elisabet, i els pèls de la teua xona tabolla i somalla qui esquerr i eixon amb delectança.

–Llença la lleterada a l’estanyol, Dionís, no em prenyos! Prenya’n si vols les pedres rieres.

–Tinc por de veure-hi sang.

–Tancaràs els ulls com t’escorros, Dionís.

–Tancaré els ulls per no veure’n l’horror. Amb els ulls closos, l’estanyol roman asimptomàticament buit, toüt, vacu. Com la meua ànima vessada, Elisabet.

–Pobrissó, pobrissó...

–Aquest joc tan fútil on només pots perdre-hi!

–Creméssim els laboratoris on t’hi cremes debades les celles, Dionís; caguéssim damunt aquest sistema solar on el Solell és el forat del canfelip d’on ix tanta de pudor estàtica, paràsita, pol·luent i eixordadora. Que el telescopi del teu vitet escultural de putet artístic meni la revolució dels orbs voluntaris d’un món nou dissenyat pels ninotaires assenyats i en descobreixi les noves vores d’un estanyol joiós, on les “peixes” hi fresin amb el culet disparat i naltres, tornats a l’aigua, reesdevinguts balenetes i dofins, hi romanguéssim, bo i xipollejant-hi ans rabejant’s-hi, fins al proper esclat de l’aplec en daltabaix dels astres corruixats i venjatius.

–Car quin univers més endarrerit, cavà?

–Un univers ni bo per als robots amb llurs vitets de metalls rovellats remenant els conreus virulents de planetes que són fets de les xixines qui es desprenien dels cossos de les deesses adés constel·lades i ara fetes bocins geriàtrics en col·lapses astronòmics.

–No és pas bo de pensar-hi. El cel ens és aliè, els eons ens marquen escares esgarrifoses a les ànimes pensants, els setrills dels Solells ens cremen els integuments més íntims, les palletes de saviesa en llur incorporada animadversió natural se'ns atomitzen en piules que ens fan esclatar el cervell i ens el duen als sant bois de cada indret; l'univers és un manicomi, ausades, i cada lliçó un martiri; volguéssim no sàpiguer re. Prou, prou!

–Amb quina subtilesa innata la "peixa" peix d'allò que fresa. No hi ha saviesa com de cruspir's els fills, Dionís.

–Univers maligne, oi. Cap meravella que, enlluernats pel foc qui s'atansa, maleíssim, cossers, el Tot.

–Progressem cap al no-res. Ni el dofí ni la baleneta no ho saben; per això es passen l'estona cardant i xiulant.

–Mentre que naltres, caòtics, vessem amb violència les lleterades de sang en estanyols perits per les pol·lucions de l'amagat descobert – car cada cau clos era clafert de monstres – i ara tots bullen pels descosits. Cada ascla a la terra i al crani entrevinguda ans rosegada pels maleïts salvatges ja coneguts i maldestrement etiquetats. Redéu, quina empastifada! Orgasmes de la terror darrera a tort i a dret. No pots mai escapar el que saps. El que has après et persegueix; no et deixa anar, ni te'n desixes ni te'n desempallegues... Pots fer el ruc tant com vulguis. Re no s'hi val. Sempre empaitat. Les erinyes, les hidres de les basses dels brous llefiscosos, safarosos, corrosius, les fúries de la coneixença qui se't pengen a penjolls i cabells, i et destrenyen ans t'esbocinen amb llurs ullals i urpes fins que no ets altre que pelleringa d'asil d'orats. Només qui sap es corromp. Perdut ja tot humor, sense ganes de riure, llampat. Acollonit, llord, sollat, embolicat de pors en un racó...

–Els científics els pitjors bruixots – comonint, conjurant espectres encara més cruels...

–Aitan bé que estàvem tots plegats quan els monstres de la ciència eren atrapats en les coves repel·lents de l'ignorància...!

–Merda per a naltres, xiquet, ja et dic. Ja enxampats a la teranyina fastigosa del desig lúbric i el desig d'occir..., i, a sobre, això: un esdevenidor segur d'ésser cruspits per l'aranya qui mai no riu, tota de pinces i punxons, tendrums i botris, i músculs i tendons...

–Quin creus que és el millor desig...?

–Ma mare deia que el millor és el d'esperar guanyar. Ço és, jo dic, el d'esperar la transformació – la nimfosi solar – la metamorfosi ovidiana – car saps què? Només disfressats totalment d'altri es pot ésser mitjanament i fugisserament feliç.

–Doncs som-hi. Despullats, pit envant, enmig del camp. Que el llamp dels esclats caòtics ens toqués – què més voldríem! – i ens transformava ja en peixet volador o en qualque altre ninotet trempat...

–Menant les revolucions.

–Menant-les, menant-les, vitet enlaire, espaseta enjòlita, àpat nu per als llamps del canvi... Abans carbó ert i inert que no carbó pensaire...

–Amb un dit de pedra a l'ull, per a no veure-hi altre que pedra...

–Aeròlit ablamat, vomitat per l'Ull.

–Destinat a l'espetec.

–Bum!

Fi.

(//||//)

(*Conte vint-i-vuit*.)

Corrent cap al no-re

El dia abans havia arribat a Lleida, on mos pares, flequers, encara em tenien assegurat a la Clínica de l'Aliança. Hi havia vingut amb mal de queixals — dos queixals, justament els dos de més cap endavant part de dalt de la ferramenta, aquells que toquen part de dreta i esquerra a llurs sengles ullals o canines. Si em guaitava al mirall, me'ls albirava ambdós una mica boixats — corcats, oi...? — i em feien un mal de caldéu, de debò.

Llavors, el dentista de guàrdia a la clínica, el doctor Clodomir, féu veure que el meu nom no li deia res i que, de conèixer'm, ni molla. "Iu Oblit...? Vol passar...?"

Aquells jorns, nogensmenys, jo era gairebé famós — un autèntic prohom entre l'esbart exquisit de lleidatans si fa no fa il·lustrats, llegits o educadets — el més anomenat entre els autors locals contemporanis: amb tota una peça d'èxit a un teatre cèntric de Barcelona, un premi gros de novel·la tot just embutxacat, dues xerrades recents a la televisió... — àdhuc amb el meu nom bo i batejant ja aleshores un dels carrers de la ciutat — cabalment un a la barriada de Pardinyes, on sóc nat — si doncs no hagués estat a última hora per la dissortada intervenció de mon germà, qui aleshores era un dels membres més escoltats de la junta de veïns, i al capdavall els en desdigué, tot bloquejant la proposta en fer'ls veure que allò era una carrinclonada que jo, amb el meu caràcter ferreny i rebec, no acceptaria mai i que s'esperessin que, aitantost de sabre'n l'intent, me'ls en riuria ben de valent en cap molt sarcàstic article a la premsa local — i això si, escardalencament rai, no els bescantava enfilat al capdamunt més cridaner de qualsevol apartat humorístic que aleshores hi hagués a cap dels "nostres nostrats mitjans de comunicació per les entranyables ones electromagnètiques servats ans trasmesos" (mon germà és poeta, i doncs, un insigne envejós)...

Tant se val. Quan fui assegut a la cadira, part dessota el projector que m'enlluernava i em bleïa la pell de calba, parpelles i front — i el doctor Clodomir, un home molt polit, això sí, m'havia demanat quin era el tap — i jo li havia contestat que aquells dos queixals que no em jaquien viure i, doncs, que ja me'ls podia llevar sense més contemplacions... — on jo esperava, és clar, i amb un mig somriure, que em contradís... — com hauria qualsevol destista mig comcal al món — ell, en canvi, lacònic, em féu badar ben ampla la boca (em creia que per a fer-hi un cop d'ull) i, ja, amb un

parell de punxadetes ràpides i llavors tot seguit dos cops de tenalles, sense haver dit res més, m'havia adormides les genives i fets aquests dos molt terribles forats!... I només, ah llas o pallàs jovenet de mi, amb trenta anyets acabats de fer!

Ara, bones paraules, ell, rai. Feta la malifeta, m'oferia que m'esbaldís la boca sangosa amb aquell líquid de desfila aitan pungent, em feia torcar amb la tovalloleta, àdhuc engegava envers meu un ventiladoret. Jo m'havia tornat mut, ensems perquè tenia tota la boca balba i perquè de tan estranyat ni ferit no podia dir res. A la mínima insinuació gairebé faceciosa, aquell salvatge aitan ben educat havia anat per feina, i els dos queixals me'ls havia trets sense fer-s'ho tornar a demanar. Feixista rancuniós i anticatalà, així se'm revenjava.

On m'havia anat a fotre, carallot de manguis...? Al cau d'un altre monstre. Com aquell altre sòmines de la pel·lícula "Marathon Man", no fot...? — la diferència no era pas gaire palesa, només raïa en el fet que el metge dentista, en aquell cas, era hagut torturaire en un camp de concentració de mort d'aquells preparats pels nazis. Canviàvem un nazi alemany antijueu per un feixista aixarnegat anticatalà...

La resta era córrer, i no badar ja pus.

La marató és, en atletisme, aquella correguda aitan llarga — entre els quaranta i cinquanta quilòmetres seguits, em fa l'efecte. Amb els meus dos forats esgarrifosos sempre part davant, jo encara en corc més. M'endins, lluny, en la fosca; m'enfons en el silenci — opac i subterrani, hi desapareixc. Al cap de quinze anys que no se'n canta ni gall ni gallina, amb una generació escolada, ignota, ignara — tota novella i barrinant-se-les de ferm — ja n'estic, i del tot, oblidat...

Empaitat per bòfies assassines, havia fugit a la babalà fins a Brussel·les; hi començava d'escombriare, pujava a jardiner de parc, m'instal·lava finalment — aviadet doncs amb prou per a comprar'm els queixals postissos i tot — de bibliotecari privat d'un ric vidu noruec.

Al cap de dos anys, m'he mullerat amb una anglesa, a la qual he fets cinc petits — tres nens, dues xiquetes. Alhora, sense guanyar enllà d'un mal ral

per article (signats amb nom de mentides) (confegits només per amor a l'enyor de l'antanyasses artístic), en tramet un setmanalment al *Guaitajorns Ilerdenc* — tímid, tebi paperot. Els escric exclusivament d'esports internacionals. Les gestes dels grans esprinters... Els rugbistes rumbistes... Els riscs rabents dels biciclistes, llurs tendrums alegres encimant cims... Els melics llepissosos dels halteròfils nans... Les lloses sentides girientorn de les llúpies als genolls dels handbolistes... Els arrauxats xarxaires, tot fotent-ho de bot i bolei... En acabat, pel que fa a la sèrie de grans corredors maratonians que m'empesc tot sol, reb el guardó molt entranyívol de tres o quatre lletres al director que, a la secció *Bústia Per A Totdéu*, em vanten qui-sap-lo.

Entre els corredors maratonians qui jaquien marcada llur emprempta indelívola al món esportiu, m'hi afegia jo mateix, amb el meu nom de veritat — única glòria local, concessió al públic lleidatà: "Us en recordeu ara, fills meus, d'aquell juvenil qui s'enduia la marató universal ara fa vint-i-tants d'anys...? Què se'n devia fúmer...? Ah, malaguanyants de nosaltres, qui no sabem pas aprofitar la reserva! Embadalits per les verinoses propagandes de l'enemic!"

La directora del diari m'escriu que em vol conèixer personalment. Li escric, ja gens enigmàtic, que aquest estiu vindré a veure mos pares i faré de totes totes per vindre-la a veure-la i trobar'ns. L'estiu passat, havia facturats la dona i tota la canalla cap a Mànchester — magnífic lloc d'estiueig — havia dit adéu a l'avió que s'enlairava i, de sobte lleuger com una papallona trempada qui trempés com un camell mogut, tornava cap a casa a pelar-me-la sense por ni ais, ni penes ni neguits — esbravadament — i promès, sortós de manguis, a quinze dies de púguer fer allò que a qualsevol hora pus em plagués, de pler allerat — albíxeres!

S'havien escolats deu dels quinze jorns quan, a mig escrit de maratonià inexistent altre que a mon magí, sentia trucar a la porta de baix; espiava secretament per l'espiell segur que aitampoc aquell camí no anava pas a obrir ni dir res, i tanmateix veia qui era. Em posava els calçotes, car aquells jorns de llibertat els passava sencers de pèl de pèl, i badava doncs la porta.

—Ivy Oblivion! — em diu ella, amb massa de familiaritat. Per fer folga sempre em diu en anglès. Em troba no solament còmic com a persona (un

fracàs d'escriptor seriós girat cap al ridícul i carrincló esportiu, i sobre gens remunerat) sinó així mateix de nom.

—Maybelle, you devil! Come in! — que responc, mig trempant d'instint.

L'amiga de la dona venia de Mànchester. Bon intercanvi. "Què fas", doncs li dic. Em diu: "Vinc a veure els museus d'En Bruegel, el més diví!" Li contestava: "Fica-te-m'hi, però t'adverteixc que, perquè tinc aquests quinze jorns de vacances i de tranquil·litat solitària, faig una cura de l'all i de la mongeta i que, pràcticament, no endrap re d'altre, tret de carn de bacó freda, vi negre i pa torradet per a acompanyar'ls — ja te'm pots aesmar, si doncs no ho ensumaves ara mateix i tot, si sóc, ah, llas, d'allò que se'n diu no gens sociable, esdevenint com esdevenia darrerament, personificat com aquell qui diu, d'allò més, **el llegendari home-baf/home-pet**, l'home qui put mateix."

"L'home del nas, també; almenys l'home del nas d'en Peret, d'en peret-de-baix, assenyaladament." Em respon, riallera, distesa i nogensmenys expectant, atès que sap per experiència que, patidor de mena qui sóc amb la canalla part de pels voltants — tota la meua espontaneïtat s'estavella i ultranafra a les filferrades eriçades de l'aprensió més pusil·lànime — mes, estort de la càrrega, cal reconèixer que esdevinc efervescent i àdhuc descordadament bocamoll; i reprèn: "Ja veig prou per on apuntes, o, millor dit, per on t'apunta — ha! — en situació permanent de delicte flagrant... Ara, que cal plegar's a l'evidència que allò estrany fóra el contrari, més que més que la llista de plats sencera: *alls, mongetes, xicots esquerps de les solituds tranquil·les...*, tot em put a afrodisíacs d'aquells potents de debonet — apa, tira, tirà inexorable de l'espardenya descordada, no et faços el garneu ni sigos gasiu, i obre'm els braços i ensenya'm la casa."

De tornada esbufegosa de la boja cavalcada, amb selles flamejants, pels prats sense horitzons de l'orgasme, li acaronava les galtes molsudes de part de baix, dementre que amb la seua llengua dròpola jugava amb mon atzeb i mes cassanelles balmades, quan les imatges de la meua primera joventut, entre els fotògrafs, bo i essent declarat campió de la marató, m'envaïren de cop-descuit, i m'aixequí d'una revolada i començí d'exercitar'm amb vigoria astoradora.

Ella m'aplaudia desmenjadament, enjogassada, alhora que es ventava el nas, car jo hi anava com aquell qui diu a reacció. Tot d'una, als meus quaranta-cinc anys, em veia prou fort per a tornar — per a tornar-hi — per a tornar. Esventat de bòlit per aquells camps a través on el pagerol et diu de capdecony i alhora aixeca el porró a xerricar-hi amb goig, i llavors fot mos a l'entrepà pensant-se que et fa dentetes, i que aitan prim ets a les portes de la puta mort.

Cardaríem encara de valentet, això rai — li confiava — i correria en corregudes populars on hauria de fer-hi molt bon paper — el primer amb escreix entre els sèniors, no et fot! — a la fama doncs no pas per l'escriure (tasca inservible, activitat estronquívola, curullament inassolible, elevació totjorns nàquissa), ans pel córrer — sempre amb una línia molt humil d'arribada! — i, allavòrens, a l'any just, tracatrac, tornava a Lleida, amb una nova personalitat doncs moderadament reeixida... Un nom nou, just encetat — el pseudònim més modestament celebrat. Renascut, capllevant amb prou feines, ah, el plaer; prou en tinc prou. I amb la directora (li dic) ens entenem força civilitzadament, és clar. Li dic qui sóc: el llarg pedigrí; les múltiples facetes... Moderadament enlluernada, m'ha encarregat doncs que m'encarregui de part de la secció d'esports (me'n dec entendre tant — l'internacional, ara, la de les copes amb cara i ulls), oimés (per la ràbia llongament covada que duc) de part de la secció de crims de sang (abans no tòcon l'aspecte judiciari, molt més enutjós) i, sobretot, com a favor que, a tornajornals (encara em paga exactament — tant valc — zero!), m'altreja, el departament d'òbits, incloses les participacions de mort aquelles aitan conspícuament emmarcades de negre i amb una creu torta per barret.

Anys que aquí t'esperava. Hò, m'hi veia...!

—A defanged vampire, *what a riot!* — respon na Maybelle si li dic l'historieta cabasseta del dentista botifler, i doncs antiescriptor catalònic —. *Quina riota*, un vampir sense ullals!

Hum. Perdre els queixals i els collons alhora — quines agosarades transposicions, aqueixa minyona.

Nogensmenys gens cohibit, dic el futur passat. S'escaigué per força que al capdarrer el doctor Clodomir l'espitxà. Doncs bé, guaiteu la meua

acomplerta, somnolent, molt satisfactòria arribada. Maleït anticatalà, quina demostració general, delectívola d'allò pus, tu! — t'havia jurat que ja ho trobaríem, i, doncs, com ho trobem! — ací ho tens, amb el cul botifler enlaire davant els ulls de tothom i àdhuc, especialment, irrectifiquívola, els molt — molt eterns — de la mort!

Malhaja, a tall de feixista i d'aixarnegat i encastelladrit, com amb escreix li escauria i convindria, a tota paraula que li acabés en una consonant, jo te me li afegia una fastigosa "o" — a tota altra que ho fes en vocal, plantifiquem-li'n aquella síl·laba tan esgarrifosament repugnant típica d'ells, la cacofònica "no" terminal — i així, és clar, quin bunyol...! — vet ací doncs com havia d'aparèixer el seu obituari, pagat pels qui n'anaven a heretar i al capdavall, pel que feia a l'escrit, segurament aitant se'ls n'havia de fotre una carallotada com una altra:

"*Elo Senyoro Simforóso Clodomiro ino Baldomàno, metgeno dentistano, hano pujato ano lano glòriano delo pareno, reconfortato pelso santso sagramentso ino unano grano berrugano alo naso queno deno sobteno jano nono lino feiano méso malo...*"

I així anar fent — amb aquell seu castelladre, ecs, de caragirat que jo li atribuïa, encara desdentegadament rancuniós, com li pertocava, amb totes les de la llei.

Dementre que, amb tot un ensalivament profús de detalls estaquirots, li contava aqueix projecte capsigrany, l'amiga de la meua dona s'adormí amb llàgrimes als ulls. En petonejar-li les parpelles i les salabroses pestanyes aitan dolçament com sapiguí, esclatà a plors sordets i escalfabraguetes. L'abraçava doncs: "Videta, què tens...?"

Aleshores ella obrí els ulls molt oberts, magníficament rentats, enamoradors, i em revelava, adorívolament, que: "Fa vint anys, quan festejàvem, el meu home d'ara i jo, agafàvem sovint la moto i fèiem cap a la voreta del riu (el Mersey). A l'herbei que encatifava la verneda, ens hi ajèiem i, com tantes d'altres parelles de jovent de per arreu, ens grapejàvem i fèiem la feina. Un migdia brúfol, dementre que ell adeleradament em manxava part damunt, vaig albirar qualcú qui ens espiava. Fiu un crit d'esglai i el meu home (mon al·lot allavòrens) s'esvalotà

tot. Tot i que palesament no era atleta corredor, l'espieta, un marrec qui amb prou feines si s'esquitllava de la barbamequesa, arrencà a córrer fort, com ara molt burxat pel meu dit assenyalaire. El meu home, qui ni aleshores no era ni, ulteriorment, jamai no fou dentista, sinó soldat (llavors lloctinent, ara tinent coronel), roplegà d'esme un roc cantellut, empaità el fugitiu, atenyé la cresta pedregosa d'una protuberància del terreny, i, així avantatjosament, tirà el roc amb tota l'embranzida que hi fou capaç de ficar... El bordegàs, encertat a l'occípit, s'esbaldregà. El meu home roplegà una altra pedra i s'atansà amb força miraments al caigut, el qual no es bellugà pus... Quan jo me li reunia, el meu home em demanava: *Què fem...?* Del trep al cap de l'escolà pecaire colpit pel llamp, se n'escolava una sangota molt espessa i fosca, negra, lluent, lenta, constant, com un forc molt llargarut de sangoneres lligades a tall de botifarres — tot i que servava els ulls oberts i semblava mort, respirava — respirava feixugament, belleu allò que en diuen una ranera, no ho sé... Em pujava una basca que m'atuïa; em doblegava a perbocar. El meu home encara s'esverava més; agafava, pengim-penjam, el pobre esgalabrat i, patatxap, me l'abocava al riu... No vull escatir quin peixot de la mar d'Irlanda no en va rostar en acabat aquell nou trenc esberlívolament esvorellat — aquell forat de més, malestatjosament descol·locat pel crani altrament virginal del jovencell... Mes la qüestió, com et pots imaginar, mai no ha aturada de ratar'ns el cervell, ni al meu home ni a mi. En canvi, tot comptat i debatut, prou pots, saps què...? Tu, rai, tu rai."

"Lloa't sia déu, què m'haig d'estimar més...? On vaig a parar, dona. Tu mateixa! Dos foradets gairebé cosmètics a la meua calavera tronada. Buf!" — desdenyava jo, espantat.

L'estrenyí fortet; el refrec recíproc dels tendrums desvetllava, efímeres, guspires d'afecte sincer. Amollí, sense sàpiguer gaire part d'on m'embrancava, en un mormol rogallós: "**Arribaré, si mai arrib, entre els ben darrers**."

Em respongué, a ruflets, entre l'esforç de l'estreta carnal: "Així m'agrada, home."

Li volia afegir, metafòric, profund, que em jaquís per verd, però de seguida tinguí por que, automàtica, no em contestés que de més verdes en

maduraven, és clar.

Xst; muts, treballàvem, vull dir, capficats, tascaexcloents, dedicats, manxàvem — com al Reus i al Cambrils i al Valls, del no anar-hi mai més a guanyar-hi corregudetes de festa major... No fos cas que t'encertessin amb cap tret al clatell...

En acabat, ja no n'enraonàrem pus... Queia el matí...

Fi.

(//||//)

(*Conte vint-i-nou*.)

Per pixums explosius trets de polleguera

N'Iu Oblit l'han agafat al soterrani.

Corria a amagar's perquè l'entrepà anava a esclatar-li enmig de tanta de gent, dalt als carrers atapeïts de la ciutat.

Era un entrepà de carn. La carn l'havien preparada uns quants de presumptes suïcides al piset amagatall on n'Iu Oblit, com a prospectiu, versemblant, suïcida, hom li havia feta fugaç cabuda. Era carn ben afetgegada, barrejada amb pixums explosius: nitroglicerina, em sembla, i àcid estíftic, que encara esclata amb menys provocació d'escalfor. "Qui cogués aquesta carn, pum!" — féu barrila un.

I als carrers ara se n'adonava, n'Iu, que un dels entrepans que portava era un entrepà de suïcida, amb l'explosiu escalfant-se doncs a frec d'espetec. Marededéu, doncs, l'esglai!

No sabia on amagar's. Tampoc no volia jaquir enfonyat a qualsevol lloc l'entrepà mortridor, no fos cas que en rebentar no s'endugués al pot milers de persones qui no tenien re a fer amb la causa perseguida — fos la que fos.

S'ha embotit al soterrani, perquè davall terra la temperatura per força ha de baixar. S'hauria estimat molt més d'arribar's fins al piset i tornar a ficar l'entrepà a la nevereta.

Travessava un parc on hi havia rogles berenant, vull dir, s'hi esqueien xeflis i àpats rai, damunt l'herbei assolellat. I canalla corrent amunt i avall. Una prenyada contava una pel·lícula antiga on tots els actors eren primets i nus, vivien en camps on tot hi era cardar. Dos homes discutien d'afers de faldilles. Un havia coneguda la mateixa infermereta dels vaccins qui l'altre ja s'havia feta espetegar. Quan s'atansà roba estesa, els homes es digueren: "parlem en ou," i n'Iu pensà que "en ou" hom hi parlava quan els qui no coneixien sinó la closca de les paraules no n'entenien el rovell. Així quan un home deia: "Per no noure el bressol anodí, el difunt escaientment púbic engegà un esclafit esmolat, com ara el d'un eixam de calcatrius qui creués el cel", l'infant què hi comprenia...? No res gaire. Quan és palès que l'home deia que: "per tal de no escaldar més el bressol anodí (és a dir el cony vulgaret de l'infermera adormida), el seu pirulí escaientment adormit així mateix entre els pèls de l'entreforc s'esclafia de riure de tal faisó que àdhuc llagrimes lleteroses li'n queien damunt l'herba púbica alhora que se n'anava corrent devers el rentamans a rentar's el coet..." Això, si fa no fa, és parlar en ou.

Justament aleshores, com per a corroborar la cosa, tres caces s'esventaren pel cel a tot estrop — ah, la sorollada del brètol ignar — dementre que al sòl eixordat — l'arbre desnonat — encar respirava pau.

N'Iu es digué: "Cap bíped, i menys en formació agressiva prest a cagar bombes de destrucció impaïble, es val cap arbre per claupassat que vingui..."

"Per xò odiem els elefants," deia un altre dels qui berenaven, "ho destruirien tot, tret que són encara immesurablement pitjors aqueixos altres metàl·lics elefants grisos, carregats de terroritzaire mort, volant en

feréstecs triangles sempre fora d'abast de cap pedrada."

"Meu, teu, seu, nostre, vostre, llur; meu, teu, seu, nostre, vostre, llur..." N'Iu passà mantrint així, i ningú semblà veure'l. Com ara invisible, doncs, sota el vel del seu màgic dir.

Ara els reca als eixelebrats l'acció directa. Dos dels parlaires en ou diuen d'haver agafada qualque malaltia més o menys venèria de part de l'infermereta dels vaccins. "Em cloc a un rebostet de casa i em ploc en llàgrimes. Què els diré ara a mos fills...?"

—Espera'ls al cancell i mostra'ls (i a tot passavolant — qui veuràs alentir's fins a esdevindre passallanguint) la puta verga claferta de bubes i brians. "La meua verga, adés bitlla tectònic i ara mòmia putrescent..." — recita'ls, i que ton martiritzat mandrí o rovellat mantí donin l'exemple de com no cal ni fresar ni llaurar.

—Vols dir...?

—No; només parlava en ou.

—Ah.

S'atansà un quisso a pixar a la soca. "Ara som quitis; tothom qui injecta cal que l'injècton", la marcolfa se'n devia riure amb el seu púdic riure rere la tauleta amb les xeringuetes i les potingues. Els nuclis esclatats de llurs cèl·lules corrompudes pel víric intrús els pessigollejava sinistrament. S'havien de gratar les escarranxes. La bugada, la nocada, s'esventava empaitant el ca. Ja no calia parlar en ou.

Ara que els enjòndols infants fotien el camp, també n'Iu el foté. Li abellia molt més sentir la gent quan parlaven en ou que no en pla. Com més amfigòric més numinós. Al batibull de mots, a les calderes fervents, s'hi pesca millor — i alguns ja t'ixen cuits i tot.

Pensar en peix i en la llefiscosa, escaguitxosa carn de mort que duia entre les dues llesques tot fou u. Ara, doncs, n'Iu petjà ferm. Com quan anava d'Òscar a Benetússer cada matí per a tornar cada vespre. Cavalcant a pas

rabent. Gran corredor, gran corredor.

És clar que de petit sempre tornava masegat i fet malbé. Massa llord, massa malganyat — pel que fos, a estudi hom no l'apreciava gaire — l'ataconava sovint — l'ataconaven, tant mestres com col·legues, mascles i femelles — i els gossos l'abuixien i mossegaven.

Ara se li fon ans desfà l'ànima mentre la carn explosiva se li fon rabent devers un esclat imminent de proporcions infernals.

Amb els egipcians de les caravanes brutes aprengué l'egipcià. Que aigua és panyí i eixerit pistó. S'amagava rere els repunxons, o pujava dalt les branques dels verns quan les egipcianes davallaven a la llera de l'estany a fer-hi la nocada — a rentar-hi brutícies com al noc. Els veia, bruns i lluents, els pits i els culs — els pits si era dalt al vern, els culs si rere el repunxons, o rere els primets braços caiguts dels desmais. Quin cangueli quan un dels roms arribava d'engalipar la gent — de vendre'ls rucs molt autopreats per braus brams per qualque subreptícia fiçança atiats — o fugaçment esponerosos conills, llas, amb la passa — o de bescanviar'ls a malbargany un bitllet gros..., i ara l'home molt gelós (i assassí amb llong raor) el podia sorprendre allí! "Quina ferum de carn tendra que sent!" — ogrós i horrorós rai.

Es faria passar per papagai — recitós d'invisibilitzaires mantres... O per esquelet qui de sobte digués: "*Em cag en mos morts, em cag en mos morts!*" — i allavòrens, quin daltabaix i quins escarafalls, i com correria tothom — parla d'amfigòric, i de cap-rodós, pobrissonets egipcians!

Ara, n'Iu, quins xumensos de goig quan en pispava, de cap egipciana, el xumí — el xumí, que és el cony que els xumaries. Cremava com fènix — fènix, qui és un ocell molt catalònic, abillat amb flamíger plomatge de senyera.

Féu veure que roplegava juliverts, timonets, alls d'ós, i s'anava esquitllant lluny de llur presència, aitan inconspicu com sabés. Tots els qui berenaven vora el relluent panyí de l'estany cregueren que se n'hi anava a cagar. No pas que se n'hi anés a rentar els cabells, d'on la caspa, com creien els egipcians, fos llavors fresa de fres — ous nous de peix amb què enriquir

l'estanyol. Ells li guaitaven reguinyencs els culcosits — es maliciaven que a qualsevol instant no li passés pel cap de descosir-se'n cap i fotre's en canvi a cagar allí mateix.

Alfarrassen que amb ell tot ve de mal borràs. "No, no hi tinc cap admiratriu ni una. Mai no n'he tinguda cap aumon. Si ara caic rodó de cap tret traïdorenc de bòfia franctirador, hi respon exultant el chor catalònic: "Prou podem, ja tocava definitiu pirandó!" I l'egipcià: "Tira peixet!" I ni em sebolleixen, em donen de nodriment als taurons de la bassa. Renat tauró menjaire de totes les recançoses rèmores. Mes no, poca broma. Car al capdavall quina tristor, jo qui per servitud molt humil d'estil·licidi m'he jaquit, per exemple, pixar damunt per cada egipciana qui passés a fer-ho rere els matolls. Me n'he beguts riuets i riuets, aprés que s'aclofaven rere els repunxons i eu encauat, amb la boca oberta, davall la lleixa d'argila..."

Fan: Ecs, quin individu més individu! Tan individu que no pots voldre'l unit amb ningú teu ni de prop ni de lluny.

Igual pensaren els egipcians quan era petit.

I tothom fins ara... "Es veu que només et volen de suïcida, que no serveixes per a res més..."

Son pare, tractorista pistó, qui es casà amb una ex-marcolfa llavors transformada en domèstica en casa bona, sapigué quan es casà que feia un bon afer — la dona amb experiència, qui ho millorés — alhora sap el que és bo i dolent — i que és treballar d'una manera i d'una altra — i què és la vida i com hom se la fa — el tractorista havia treta la rifa. Pobre, i llavors li sortí un fill tan bord.

Tothom l'ha fotut sempre fora del niu. I així i tot viu encara, com ocell exiliat i tanmateix solitàriament supervivent. Es diu: "A tot el fil de l'eternitat, **l'espai del temps és un i s'ha acabat**, i jo (Iu Oblit) n'he ocupat un bocinet, i aquest bocinet ocupat per mi es diu jo, és diu Iu Oblit, i prou — l'he marcat d'empertostemps — jotfot, i si el meu bocí fos obviat, fos fet desaparèixer, tot el fil se n'anava en orris. Vigileu!"

Ara sap que se li acaba la corda, el seu bocinet de corda relligat pels dos

cantons a la corda eterna de l'espai del temps. Si li esclata l'entrepà a la butxaca, ja hi som. Per xò s'ha ficat al soterrani. Cuita-corrents dins la boca del metro a l'altra vorada de parc.

Qui és el guàrdia ara? Es diu en Sorda Receptes, l'immutable.

Maleït, el tria a ell. S'hi acarnissarà. Dementre que tothom pot passar indemne, a ell qui l'ajuda? Ningú. Soterrani envant, tothom fa veure que ni el veu, mentre en Sorda el desfà a mastegots.

I ara! Això masseja. Quin greuge sobtat no em duu avui, en Sorda? Quin odi salvatge el fa agullar-se'm a mi i prou, i amb tanta de renovellada esquírria...?

Impotent n'Iuet. Tothom fot el camp molt banya-roent envant, ningú no el defensarà mai. Orbs de fresc, s'estanyen i oclueixen els ulls amb l'engrut de l'indiferència — o àdhuc se'ls engresquen amb la salsa picant de l'animadversió — si gosessin, si els fos llegut, encara s'afegirien a atupar'l. Només caldria que algú cridés: *lladre!* o *pedòfil!* — mots d'ordre que de cop i volta ja et condonen de tot crim, per bèstia que sigo — t'hi pots llençar a matar'l, tot et serà perdonat — oimés, potser t'altrejaven qualque guardó en acabat.

Pels neguits ratat i rosegat, estic al meu torn ple de rancúnia contra qui m'atura a escorcollar'm. Tot m'ho regira, tot m'ho desbanca. I em maltracta. I no em deixa partir. Renegat intrús ell. Tot i que molt injustament em diu d'intrús a manguis. Què deu ser...?

Massa lleig, probablement. El meu aspecte de metec, de xarnec, d'escrú. Això l'esperonava a endenyar'm.

Podrit malfragmentat; el seu fragment d'humanitat troba el meu malcasador — però mai no em passaria pel cap de casar-m'hi, ecs.

Rebrega l'entrepà, malparit, i que t'esclato a la tarota! Com riuríem!

Diu en Sorda, greu uniformat: "Quan vingui el tren tira-t'hi davall. O el que t'espera fóra molt pitjor. Ens véns balder, fas nosa i un fàstic immens, i no

diguéssim pas estèticament — i ja no sabem com ficar'ns-hi per treure't d'enmig. Fes-te tu mateix eix favoret, cavà...?"

Quan arribava el tren espurnejant i l'armat l'empenyia cap a les rodes, n'Iu se li esquitllava, llambresc, s'esmunyia pel darrer mil·límetre endins de l'obertura d'una porta que es tancava ineluctablement — i, ara que el tren s'enfugia, l'estació esclatava — alhora desprement-se (amb quin terrabastall) l'entrepà fatalment malpremut als dits furients d'en Sorda.

Fi-hu-ú... Per pixums explosius tots plegats trets de polleguera. El tren volant i desmanegant-se, tothom dins amb els pixums explosius al ventre i gisclant esmeperdudament...

Més tard, disfressat pel fum, com un cuc burell i masquerat qui ix del podrimener car què hi té a conrear sinó res, n'Iu caplleva i fimbra enllà de tanta de ruïna. Ara, deseixit, després de serpentejar i desempallegar's de les esparracades despulles qui l'oprimien, correrà com ratolí esporret al llarg dels buits carrils de ferro.

Fi.

(//||//)

(*Conte trenta.*)

Qüestió seriosa

El vidu Blai Panteix, de la vila de Borriana, s'havia assegut a l'eixida damunt cap gandula còmoda i esguardava endormiscadament l'oceà..., i en

aquell moment els crits esfereïts de certs ocellarres gens polits el deixondiren i llavors el feren pensar en tortures i inquisicions, i finalment en terroristes.

—Qui són els terroristes...? — consirà —. Qui em fa por...? Qui em terroritza...?

"Quan era jove, sovint em terroritzava el patró, em deia que els seus profits no eren prou grossos, que l'excés de guanys no li arribaven a la bona mesura..., i deia contínuament que potser m'hauria de fotre fora. Jo n'estava ben espantat..., passava males nits. La dona, els xiquets, què menjarien...? Ben mirat, supose ara que el meu vell patró era un terrorista.

"Ah, i el veí, el Domènec Podat, qui per no res ja es treia la corretja i a xurriacades feia patir la Mercè i els xiquets, de tal manera que tenia la família sempre terroritzada — em sembla que aquell poca-vergonya també era un terrorista.

"Hum, i a veure... Ah, l'exèrcit de l'enemic, certament! Va terroritzar la gent de tot arreu, a cada poble i poblet durant la guerra; els submarins del Mussolini, els avionots del Hítler, atacaven a migdia, atacaven a la nit; la població delmada en acabat de cada bombardeig... I ara encara els grans valents ens amenacen amb tornar a treure els tancs al carrer i amb tornar a apuntar els canons des dels cuirassats, i amb aviar la terroritzadora canilla dels soldats damunt la població, i amb tornar a violar i torturar i afusellar i assassinar totdéu... Hum, sí, ens terroritzen. Són terroristes.

"I què me'n dius de la bòfia enemiga..., l'uniformada, i la secreta, i l'infiltrada, i la disfressada, i la simpatitzant...? Recony, quina mà de pudents... Hum, sí, i tots plegats em fan una por de caldéu. Home, tu mateix..., si ha arribat a tal punt que no gose ni badar el trau escalabornat i a mig desdentegar de la carota per por que no se m'escape una altra paraula en català i no se'm tiren tots a sobre i em desfacen i em trepitgen, i em tornen a fer malbé, i al remat no en deixen, de mi, ni un mal bocinot...! Em terroritzen, i tant; deuen ser terroristes, doncs...

"Hà! I els ridículs enfaldillats de la religió...? Hum, prou terroritzen infants i dones velles ja sense gaire suc al cervell, sí. Pobres infeliços, els romanços que els fan engolir...! Les velles i els malanomenats heretgets, potser ja no els cremen en fogueres (segurament perquè ja no rendix com abans, on les esglésies s'enduien els béns de la pobra gent qui cremaven, i així feien el gran negoci; o potser tenen millors i més subtils mitjans de robar; tenen la ràdio, la televisió, la propaganda de l'acolloniment perpetu, eh que sí...?),

potser ja no fan fogueres per a cremar de viu en viu la gent, però prou encara acollonixen, i tant! La xicalla i les vellarres, quina por! Els diuen que aniran a l'infern, eternament (bufa!); que sense possibilitat de redempció el foc infinit els aguaita... Un infern de flames de sofre inextingibles, on la set et rou i estreny i esgarrapa la gargamella i mai dels mais cap gota d'aigua, ni que fos de salivall escopinat per cap gloriós massa bavós mirant-s'ho tot adelitadament de dalt al cel, no t'arribarà mai a la llengua... Cal ser cruel! I perquè, és clar, la gota es fon amb les flamerades abans de tocar-te la llengua eixutíssima... Hum, sí, i tant. Terroritzen xiquets sensitius i velles tocades... Són terroristes, doncs..."

Encara va rumiar una estoneta el vidu Blai Panteix al llarg d'aquest tema... Fins que se n'adonà que algú el cridava... "—Blai, Blai...!" El Blai del panteix i de l'esglai. Va fúmer un bot. Després s'apaivagà. Se n'adonà que la veu era la de la Dolors, la seua germana, qui el cridava per a sopar. El Blaiet va agafar el bastó per a no caure i s'aixecà amb mal a tot arreu. Després se n'anà xinoxanet cap a dins, alhora brandant entotsoladament, pensiu, el cap... Car allò era una qüestió seriosa, redéu, bon pam.

No era pas, el tema aquell, quelcom per a trametre sense més a fotre la mà i en paus. No, no. Meditant, meditant, te n'adones que el terrorista és el qui et terroritza i prou. I prou falòrnies i deliris. No és terrorista el qui et diuen de creure que terroritza, si a tu no et terroritza gens. Si qui et terroritza és, al contrari, el qui et fa creure que el terrorista és un altre...

I què deu pensar l'escarabat quan et veu arribar amb el bastó...? "—Ja arriba el terrorista, amaguem-nos tots!" No li digueu al desnodrit escarabat que el terrorista és un dimoni eteri mai no vist ni ensumat, ni cap emprenyador llunyà qui emprenya allà baix als empiris imperials — entre llamps i trons [tròns], i trons [tróns] i dominacions — l'emprenyador més gros... Algú qui terroritzés el Blai del bastó letal, hum, no fóra pas cap terrorista, per a l'escarabat; al contrari, en fóra l'amic...

"Hum. Per què tantes de propagandes guerxades...? Totes aqueixes faves mentides a ràdios, televisions, diaris, altaveus...! A quin ruc volen engalipar...? I, al capdavall, qui va dir que tot era una qüestió de noms, de definicions...?"

El vidu Blai va anar pensant, escotiflat filòsof, abans de no relliscar sobtadament amb el bastó i trencar-se el nas.

Fi.

(//||//)

(*Conte trenta-u.*)

> **Aquesta és la vostra vida!!**
>
> En Tariq Benavarri, qui els somnis llongament ans robusta nodriren, ara és mort.
>
> Féu amb les mans cansades un clot superficial. S'hi posà de panxa enlaire i esperà els voltors. Llavors clogué els ulls i, somrient, morí.

Va sentir una doneta d'enraonar feblement devers el seu homenot molt bròfec i sofrós que, pobrissona, oi, no havia poguda tancar del tot la porta, el pany enferritjat, la clau esmussada, i l'home bruscament dient-li, "—Aixanta la mui, collons, tant gemegar. I al capdavall tant se val, ara mateix tornaràs; només vull que vinguis al banc a signar uns documents." En T. havia pujat al pis d'on la dona ratolinenca i els seu homenot ferotge havien eixit si fa no fa mudats. S'hi introduí només empenyent violentament la porta, i es posà tranquil·lament a escorcollar pels calaixos. Trobà el guaitajorns privat de la doneta ben enfonyat, sota fato rai, al calaix de la tauleta de vora el llit. El forçà i es posà a llegir-hi els bocins més escalfadors. Quan la doneta arribà, i començà a feinejar amunt i avall, encenent els llums, treient-se l'abric, anant a pixar..., en T., assegut a una cadira de braços d'un racó fumós, amb el llibret dels secrets de la doneta a la falda, no digué res. Llavors, quan la doneta se n'adonà, de la seua presència neguitejaire rai, abans l'esglai no l'arranés, en T. s'aixecà ensenyant-li l'insígnia metàl·lica (i totalment ficta) dels pudents, d'una branca o altra (qui sap, potser era una llauneta d'identificar qualque gos o moix), i, ja sostenent-la perquè no s'esfondrés, digué, molt suaument i tanmateix mascla: "—Inspector Toribi Brau, de la Seguretat, senyora. No cal que s'esborroni; sóc ací per causa del vostre home. Una qüestió d'estrafolleries econòmiques... Ja us explicaré. Em respondreu a unes qüestions... Mes, d'antuvi..." I ací es desatansà de la doneta — qui tremolava i se'l guaitava amb uns ulls de plat regalimós — i, amb cara interessant qui-sap-lo, li assenyalà el llibret dels secrets. "Aquest home

ennegrit pels oratjosos estiribels i vigorós a tot púguer amb el qual tant voldríeu de cardar salvatgement, aquest home valent dels vostres somnis, heus-lo, estimada...” I s’abalançà a abraçar-la, i la petonejà, i, embadalida i humida pertot, la dugué al llit, on els embats amorosos sacsejaren els objectes. Quan s’aixecà i es vestí i volgué dir siau, la dona se li entortolligava dient-li, força ardent, de totes les delícies que encara emmagatzemava només per a ell... En T. se’n deseixí fermament, dient, tanmateix, amb veu de vellut: “Cal pas capficar-s’hi, ca? Qualsevol jorn o nit tornaré... Escriu-te’m, entretant, enamoradament i tan dolça com saps, al nostre guaitajorns secretívol, i reviu-me i reveu-me com et reviuré i reveuré, estimada. I ara... Fins a més tost que no et penses pas... Au.”

"Tornant dels edifis majestuosos d’on les aigües revoltades no feien cap cas de cap aixeta, i doncs brollaven a glops encadenats, de tal faisó que cada edifici semblava cascadejar, en T. s’atraçà xipollejant pels carrers foscs cap a les muntanyes seques."

L’havien desallotjat d’inici, i, tot i que a ell li féu l’efecte que prou s’ho guanyava a pols, llavors blanament ans amb displicència fou acceptat; tothom li feia la lleu gara-gara — de sobte nogensmenys vingueren de nit, i massius, a expulsar’ls, a ell i als seus, i això que lluità de ferm perquè no hi reeixissin, al capdarrer va haver de vinclar’s a llur voluntat i a llurs tripijoquenques astúcies.

"Tornant encara dels corprenedors paisatges de grasses roques que la posta envermellia, amb escasses capcinades reconeixent les presències dels alts personatges qui amb amable serenor observaven i semblaven encoratjar el seu avenç pel paisatges colossals, en Tariq Benavarri s’endisà al nou edifici. Lluent."

"Part davant, a pleret, s’esbandia la cua de gent..."

I ara a en T. li arribà el torn. Estava pagant tot el que havia anat adquirint durant la vida — tots els béns espirituals, sobretot, mes també els materials, molt més insignificants, gairebé negligibles...

Que fos a la cua volia dir que s’estava morint. Que pagués volia dir que ja s’havia mort.

En Tariq Benavarri és al cel. Les dues infermeretes flonges i somrients li ensenyen la cassolada: “This is your life!” — anuncien amb feble escarafall. “Albíxeres, ca...?” I afegeixen, cul-bellugosetes: “Saps, xiquet, que això ha anat fent xup-xup tot aqueix temps...?”

Fumeja la teca qui cogué tant com en T. va viure. Un sol tec que tanmateix ara durarà ben poc: una dinada, i au. Car ara s'ho ha de menjar — tot ben rostat i escurat — fins a no deixar-hi...

Res.

"Crec que encara es volia pensar voltor, volant de valent, amb giravolts heroics, entre els estels i els estranys objectes interestel·lars, mes ja no li'n romania ni esme. Quan li cloguérem les parpelles, el somni més espectacular i revelador se li estroncà..."

En sec.

Fi.